

LONGEATERRA

PRVÝ SKOK

TOMÁŠ SLANIČKA

LONGEATERRA

PRVÝ SKOK

TOMÁŠ SLANIČKA

Text © Tomáš Slanička, 2021
Cover © Martina Nedvídková, 2021
Editing © Katarína Markovová, 2021
ISBN: 978-80-570-3111-6

Venujem Ele

I.

John sedel na svojej učiteľskej stoličke s odovzdaním a bez nálady. Mierne sa pri tom nakláňal dozadu, pričom mal ruky zopnuté za hlavou.

Pozerať osem hodín denne na znechutené tváre študentov sa muselo zákonite podpísať na jeho mentálnej kondícii. Spočiatku si myslel, že nenáročná učiteľská kariéra v tejto bývalej pozemskej kolónii menom Tetsu bude presne to, čo potrebuje. Pravidelný režim kantorského života mu poskytoval dosť voľného času a dokonca aj jeho plat mu vystačil na vcelku pohodlný život. No krutá daň v podobe vzdelávania mladistvých osôb, ktoré o to vôbec nestoja, narastala každým rokom. John s obavami sledoval vážne dôsledky jeho pôsobenia v školstve na svoje zdravie. Odkedy sa na to dal, mal pocit, že každým dňom viac a viac osprostieva. Pritom si bol istý, že ešte pred pár rokmi bol nadpriemerne inteligentný občan tohto mesta. To netvrdil len on sám, ale aj povinné IQ testy, ktoré musel pred nástupom na učiteľskú profesiu absolvovať. Teraz však nadobudol presvedčenie, že hlúposť jeho žiakov je nevyliciteľná a čo je horšie, je aj nákazlivá. S hrôzou zisťoval, že od istého bodu prestal byť schopný žiakov vzdelávať, ale naopak pri nich začal mentálne chradnúť.

„Nemôžu byť predsa všetci takí tupí... alebo môžu?“

Týchto myšlienok sa John už niekoľko mesiacov nemohol zbaviť.

„Ako je možné, že z celej triedy napíšu úspešne test, a aj to len s odretými ušami, traja ľudia? Jediným vysvetlením by bolo, že zvyšok triedy počas jeho prednášok náhle postihne strata vedomia alebo záchvat narkolepsie. Ved' predsa, aj keby ho počúvali iba na pol ucha, niečo sa na nich muselo nalepiť.“ Prechádzal pohľadom po triede a v bielom svetle stropného osvetlenia si sám pre seba hundral popod nos. „Sú to zaostalé opice a ich rodičia sú súrodenci. Tak je to! Za štyri

to dám aj Markovi. Ten je zo základov dynamiky kvapalín tiež úplne vygumovaný, ale aspoň v tom má jasno a na hodinách väčšinou spí.“

Pre Johna to znamenalo o jednu znudenú tvár, ktorá naňho štyridsaťpäť minút, dva razy v týždni bezradne hľadí, menej. Pre Marka to zase znamenalo extra bod, ktorý ho vypoklonkuje do ďalšieho ročníka a jemu preč z očí.

Na svojom prenosnom displeji si prezrel zložku s testami, ktoré žiaci pred chvíľou dopísali. Školský systém ich automaticky preposlal do zložky učiteľa po tom, čo žiakom vypršal ich čas na vypracovanie. Už letný pohľad na niekoľko z nich mu prezradil, že jeho snaha naliať im aj tentoraz do hláv nejaké vedomosti bola takmer úplne zbytočná.

„Čo už s vami. Biť vás nesmiem a nervy si žrať nebudem.“

Ani jeden zo žiakov už nejaviť najmenšiu snahu venovať pozornosť učivu zobrazenom na výučbovej obrazovke. John s tým tak trochu aj počítal. Vzal si do rúk svoj datapad a premietal si novinky zo siete. Tak ako ostatní okolo neho, aj on sa tu snažil iba krátiť si čas.

„Darmo sa budem sťažovať. Čo som si vybral, to mám. Jediné plus tejto nevďačnej profesie sú prázdniny. A tie mi začnú už o tri dni! Tento rok ma pri behu chodbou nepredbehne žiadny študent. Budem suverénne prvý, kto vybehne školskou bránou von z budovy a pobeží rovnou čiarou do baru.“ Široký úsmev, ktorý sa mu zjavil na tvári, vystriedal utrápenú grimasu. Jeho zúfalstvo bolo razom preč a pocit vyslobodenia sa mu rozlieval do celého tela. „Dva mesiace zaslúženého voľna bez týchto ignorantov. Dva mesiace! A ako bonus – keďže bývame na Marse, a to som asi zatiaľ nespomenul, dostanem k dobru o štyridsaťjeden hodín voľna viac ako moji kolegovia na Zemi. Áno, je to tak. Každý deň na Marse mi oproti tomu na Zemi pridá štyridsať minút. Tak či onak, ešte si na to musím chvíľu počkať. Ale nadnes mám fajront a balím sa dom.“

„John, počkaj! John!“

Po chodbe bežal malý mužík s plešinou a v saku, ktoré si pamätalo najmenej päť riaditeľov tejto školy. Mal voľné plantavé nohavice s opaskom tesne obopínajúcim jeho zaoblené brucho. Spod pazuchy mu trčala aktovka a divoko na Johna mával. Popritom si voľnou rukou upravoval okuliare, aby mu za behu nespadol z nosa. Jeho strach z laserovej korekcie šošoviek bol až smiešny. Keby očkovania neboli povinné, určite by sa vyhol aj tým.

John rýchlo spoznal svojho kolegu, učiteľa prírodných vied, Erika McCulistera. Nechcelo sa mu s ním práve hovoriť, a tak iba sklonil hlavu, zvesil ramená a rázne kráčal k východu. Jeho únikový plán však šťastný koniec nemal.

„Som rád, že som ťa zastihol,“ dychčal malý muž vedľa Johna a jednou rukou mu zvieral lakeť. „Čítal si o tom meteorite, čo dopadol v Euripuských horách dnes nad ránom? No je toto možné?!“ vyhrkol zo seba, pričom nespúšťal oči z Johna.

John mu chcel iba odvetiť, že možné to, samozrejme je, ale odmietal sa nechať zatiahnuť do ďalšej zbytočnej diskusie o pohyboch kozmických telies. Namiesto toho poslal kolegovi silený úsmev a znovu vykročil k východu. Erik sa nenechal vyviešť z miery jeho nezaujmom a rýchlo prepletal nohami, aby s ním udržal tempo.

„Tolké financie sa vynakladajú na to, aby bol život na Marse bezpečný a oni prehliadnu kus šutru, čo nás môže vyhladiť! Nechápem, za čo berú ľudia z Orbitálnej bezpečnosti peniaze. To tam len celý deň postávajú a škriabu sa na zadku?! Veru hovorím ti, keby bolo po mojom, už dávno by som všetkých tých...“

John sa otočil k Erikovi a chytil ho za ramená.

„Erik, chápem ťa. Si rozčúlený, že ťa tá hruda netrafila, a tak sa sem musíš vrátiť aj zajtra. Zdieľam tvoju frustráciu, ale kvôli tomu by si za mnou takto neutekal. Takže, čo potrebuješ?“

Vyzeralo to, ako keby rodič dohovárал neposlušnému dieťaťu. Erik sa na chvíľu zajakal a rozmýšľal, ako má pokračovať.

„Si bystrý, to musím uznať,“ uchechtol sa napokon. „Tak teda bez okolkov. V labáku ma stále hnevá hydroponika. V jednom kuse sa to nejak kazí a kým vypíšem žiadanku na opravu, kým sa schváli a nejaký technik sa na to príde pozrieť, môžem celý skleníк vyhodit' do smetí. A to nerátam hodiny a hodiny podlizovania sa nášmu riaditeľovi.“

„Chápem, ale nabudúce nech to z teba vypadne skôr. Pozriem sa na to zajtra, dnes si tú burinu ešte musíš poliať sám. Čau.“ S poslednou vetou a zamávaním od chrbta prešiel John školským východom.

*

Cesta zo školy ubehla tak ako už toľkokrát predtým. John nevyužíval príliš často možnosť autopilota, ktorý by svoju jazdu prispôbil automatickému riadeniu križovatiek a vďaka vzájomnej komunikácii pomocou interlinku si vedel prispôbiť jazdu tak, aby sa do cieľa dostal v najkratšom možno čase a s optimálnou spotrebou. Jazdu si užíval a bola preňho forma relaxu. Vždy, keď to bolo možné, vidol svoje vozidlo manuálne. Aj preto bolo auto jeho najobľúbenejšia forma prepravy.

Iste, hromadná doprava vákuových trubíc spájajúca každé väčšie mesto a na ňu nadväzujúca koľajovo-magnetická či hyperbusová preprava fungovali spoľahlivo a presne. Niektorí by dokonca povedal, že marsovská infraštruktúra bola vytvorená puntičkármi štvrtej ríše, ale keďže tí už zopár storočí medzi nami nie sú, musí to byť zásluha schopných projektantov z Marsovskej dopravnej spoločnosti.

John sa však vždy vyhýbal natlačeným vagónom ranných špičiek. Síce sme zvládli medziplanetárne lety, dokonca sme kolonizovali svet, z ktorého oceánov sme nevylietli (aj tak tu žiadne nie sú), ale

spotené mapy na košeliach o veľkosti Jupiteru boli, žiaľ, u niektorých jedincov stále realitou.

Dvadsať minút do školy a dvadsať minút zo školy. Inak tomu nebolo ani dnes. Keď auto s tichým bzučaním pomaly prichádzalo k cieľu, John pomaly zatočil malým volantom na úzku príjazdovú cestu svojho domu. Alebo skôr domčeku. Mal totiž len dve izby, ale viac ani nebolo treba. Vždy lepšie ako sa tlačiť v bytovej jednotke niekde v centre. Miesto na bývanie bolo na červenej planéte celkom lukratívna záležitosť. Ľuďom, ktorí pre spoločnosť predstavovali *značný prínos*, sa bývanie slušne dotovalo. Tam patrili vedci, zdravotníci, špecializovaní inžinieri a dokonca aj politici. No učitelia do tejto skupiny nepatrili. A už vôbec nie tí z nižších stupňov vzdelávacieho systému. John sa však nestážoval, bol vďačný za strechu nad hlavou a svoj kúsok zelene pod holým nebom. Životné podmienky na Marse sa v súčasnosti príliš nelíšili od tých na Zemi. Nie vždy bol život na tejto planéte taký pohodlný.

Počiatkové dekády kolonizácie Marsu sa totiž nezaobišli bez výstavby vzduchotesných kupol, ktoré boli náročné na údržbu a pohľad cez ne bol stále akýsi zastretý. Človek tu mal pocit, že žije v sklenenej, zle umytej fľaši od mlieka. Ani život v podzemných strediskách ľuďom nepridával na psychickej pohode. Hoci boli podstatne bezpečnejšie než krehké kupoly na povrchu, ľudia sa stále intuitívne snažili vyhrabať spod zeme von a žiť pod nebeskou klenbou. A tak sa Mars spoločne so Zemou pustili do realizácie fantastického pokusu. Na základe nespočetného množstva zložitých výpočtov a simulácií umiestnili dva a pol tesly silný magnetický dipól v Lagrangeovom bode L1. Ten sa nachádza viac ako milión kilometrov od Marsu a leží na jeho spojnici so Slnkom. V tomto bode, kde sa gravitačné sily Slnka a Marsu vzájomne rušia, zaujal životodarný magnet takmer dokonalo stabilnú polohu. Na svoje pozičné korekcie tu potrebuje len minimum energie a vďaka výkonným iónovým motorom napájaným priamo slnečnou energiou si ju vie ľahko udržať. Takto silným magnetom sa podarilo

odkloniť slnečnú radiáciu, ktorá Marsu devastovala už aj tak tenkú atmosféru. Vytvoril okolo planéty akýsi antiradiačný dáždnik, ktorý umožnil jej následnú premenu.

V najbližších dekádach vďaka drobným, no neustálym sopečným únikom z kôry planéty, postupne narastal atmosférický tlak aj teplota. Ľudia sa tomu snažili napomôcť, ako len vedeli. Koniec-koncov, na Zemi mali s výrobou CO₂ dlhodobé a bohaté skúsenosti. Postupne sa priemerná teplota mínus stodvadsaťosem stupňov Celzia vyšplhala na celé štyri stupne. To stačilo na roztopenie zamrznutých zásob CO₂ a vody. Zároveň sa začalo s ťažbou vody na Jupiterovom mesiaci Európa a s jej následným presunom na Mars. Umocnil sa skleníkový efekt a v súčasnosti na Marse prebieha aj postupná obnova staronového oceánu, o ktorý prišiel pred približne miliardou rokov. Toho sa však jeho dnešní obyvatelia určite nedožijú. Takýto proces obnovy potrvá niekoľko storočí. Toto všetko však umožnilo ľuďom žiť priamo na povrchu a dokonca sa aj voľne prechádzať bez skafandra. Prvé riasy a modifikované typy tráv začali postupne zazeleňovať povrch planéty. Dnes sa môže, kedysi výlučne červená planéta, pýšiť zelenými plochami, ktoré sú jasne viditeľné aj z jej obežnej dráhy.

Dýchatelný vzduch a prítomnosť vody podporili rapídny nárast povrchovej výstavby. Mestá rástli ako huby po daždi a ich centrá sa stále rýchlejšie zapíňali megalomanskými mrakodrapmi najrôznejších tvarov. Niektoré pripomínali napnuté plachty zaoceánskych plachetníc, iné boli ako dvojité špirála DNA. Architekti sa medzi sebou predbiehali s bláznivými skicami a zdroje Marsu umožňovali, aby sa realizoval takmer každý z nich.

Hlavnými prvkami novej architektúry sa stali voda, zeleň, svetlo a priestor. Všetko to, po čom ľudia na Marse tak dlho prahli. A hoci sa tu ponúkalo stále viac a viac priestoru pre život, úplné ukončenie teraformácie bolo stále v nedohľadne.

John si po príchode domov všimol, že je na ulici niečo navyše. Stálo tam auto. Iné ako bolo to jeho. Dokonca iné ako boli všetky ostatné na okolí. Toto auto malo tmavé sklá a na sebe perleťovú čiernu. Na Marse vcelku vzácna položka. Bolo veľmi pekne naleštené a až prehnane udržiavané. V takom sa určite vyvážal niekto neobyčajný. Určite v ňom nesedáva úradník z daňového. V tomto aute sa priviezol človek buď z farmaceutického, bankového, vládneho alebo mafiánskeho sektoru. Prvé tri majú často veľa spoločného s tým posledným. Niekedy viac, než by si slušný človek pripustil. John si vyhnal všetky scenáre z hlavy, aby nerobil rýchle závery.

„Pozrieme sa na všetky možnosti poporiadku. Tak vylúčime jednu možnosť po druhej a nakoniec zistíme, že: farmaceutik by ma hľadal márne. Zatiaľ som sa na žiadne drogy nedal, som v školstve iba krátko. Navyše sa liečim iba bylinkami a tie mi dodáva Mark z III. B. To je jeho ďalší extra bod k štúdiu. Banka mi výpisy posiela elektronicky a občas mi pripomenie žalostný stav môjho účtu správou v mojom datapade. Určite by sa sem neunúval nikto od tých nenažrancov, aby ma poľutoval.“

John si uvedomil, že posledné dve skupiny nebude až také ľahké rozlúsknuť.

„Jediný mafián, ktorému nejaký ten kredit za drobný hazard dlžím, je Harry. Ale to je veľmi slušný kriminálnik a ak si dobre pamätám, a ja si vždy dobre pamätám, sľúbil mi, že počká do výplaty. Aj keď... časy sú zlé a každý si svoje investície chráni. No a ešte tu máme mojich favoritov z vlády. Mars je obyvateľstvom malá planéta, ale zdroje sú tu enormné, pretože sú relatívne čerstvé a nevyčerpané. Rovnako aj možnosti investície. Pripomína to trochu Ameriku v čase divokej kolonizácie, keď sa pôda priam rozdávala a všetko bolo možné. Na našich zákonodarcoch sa tu nešetrí. Nejedno také auto, aké mi teraz stojí pred domom, sa pohybuje v štátnych službách.“ Ešte krátku chvíľu sedel v aute, zvieral volant a uvažoval. „Nuž čo, predsa

tu neostanem sedieť celý deň. Títo sa asi len tak nepoberú domov. Najlepšie je strhnúť náplast rýchlo a bez otáľania.“

John vystúpil z auta a trochu si ponatáľoval nohy. Krok mal seba-vedomý a priamy. Neistotu ani stres na ňom nebolo badať. Zásľuhu na tom mal nielen jeho vojenský výcvik, i keď ten možno považovať za dávno minulý, ale aj doznievajúce zvyšky Markových bylínok inhalovaných cestou z práce. No a v neposlednom rade jeho pištoľ, ktorú si vybral z odkladacej priehradky a teraz ho uspokojuvito chladila za opaskom nohavíc.

Rád očakávam priateľov, ale som pripravený aj na tých menej prajných. Spomenul si John na vetu, ktorú občas spomínal jeho dedo a sadol si na krátku lavicu na verande.

„Snád sa vyhneme dramatickému natáľovaniu a návšteva sa ukáže čím skôr.“

Mal pravdu. Prešlo len pár sekúnd a z auta vystúpili dvaja muži. Krátky zostrih oboch bol rýchlo zakrytý vojenskými čapicami. Netrvalo dlho a stáli pred jeho verandou. Tvár prvého John veľmi dobre poznal a tento sa mu aj ako prvý s úsmevom prihovoril.

„Ahoj, John. Už sme sa nejakú dobu nevideli.“

John sa bez slova postavil a vošiel do domu. Dvere nechal otvorené, a tak ho obaja návštevníci nasledovali. Keď sa za nimi s tichým elektronickým cvaknutím zatvorili, stáli všetci traja v malej kuchyni.

Vnútro domu bolo skôr funkčné než útulné. Každá polica bola obsadená niečím, čo vyzeralo byť v štádiu opravy alebo repasácie. Kedysi tu malo všetko svoje vyhradené miesto, ale postupom času sa veci presúvali a už sa nevracali tam, odkiaľ sa vzali. Tak vznikol zdanlivý chaos a neporiadok. Iba zdanlivý, pretože John sa v ňom orientoval milimetrovou presnosťou.

Táto malá dielňa slúžila Johnovi nielen ako miesto, kde mohol zložiť hlavu, ale zároveň ako miesto, kde rozoberal, skladal a opravoval zariadenia, stroje a súčiastky, ktoré by už hocikto iný vyhodil a radšej kúpil nové. Tak vracal funkčnosť strojom, ktoré by ich majitelia buď vyhodili, alebo by sa nezaobišli bez predražených značkových servisov. Aj preto mali Johna všetci susedia v oblúbe. Dokázal opraviť jemné obvody robotov pomáhajúcich v domácnosti, ale aj vyčistiť ložiská ultrasonickéj práčky.

John podišiel k stolu, ktorý skôr než na prestieranie večere slúžil ako odkladací priestor pre knihy, mastné handry, elektronické časti plazmových rotorov a rozobratých ložísk. Odsunul si stoličku, sadol si a zahľadel sa na muža, ktorý ho pred chvíľou pozdravil.

„Tiež ťa rád vidím, Aiden. Je to presne šesť rokov, šesť mesiacov a štrnásť dní. Nemáme žiadne okrúhle výročie. Aký je teda dôvod tvojej návštevy?“ Ukázal na stoličku pred sebou a spýtavo nadvihol obočie.

Aiden podišiel bližšie k stoličke, ale neposadil sa. Zložil si z hlavy čapicu, položil ju na kuchynskú linku plnú neumytého riadu a oprel sa rukami o operadlo ponúkanej stoličky.

„Pamäť ti slúži dobre,“ usmial sa poobzeral sa okolo seba. „Škoda, že o tvojom zmysle pre poriadok sa to už povedať nedá. Čo si pamätám, tak tvoja šatňová skrinka vždy vyzerala ako reklama na pravý uhol.“

„To vieš. Časy, veci aj ľudia sa menia.“ John mu opätoval krátky úsmev a snažil sa vyznieť sarkasticky.

Nebolo to však veľmi ľahké. Starého kamaráta totiž videl rád.

„Nerozmýšľal si nad chyžnou? Stačí, ak ti príde poupratovať raz za týždeň. Nič veľké. Nahádže riad robotovi, ustelie a zoškriabe asfalt z okien.“

„Jednu som mal, ale kradla mi príbor.“ Užival si nechápavý pohľad starého kamaráta. „Zakopal som ju na záhrade.“

Aiden sa uchechtol a usadil sa pred Johna. Chvíľu ticho sedel a pozeral na neho. Úsmev sa mu postupne vytrácal až ostala iba vážna tvár bez pretváranky.

„Vráť sa späť, John. Budú sa diať veľké veci a ja potrebujem, aby si bol pri tom.“

John sa pobavene oprel do stoličky a opätovoľ Aidenovi vážny pohľad.

„Asi som zle počul. Už som totiž zažil, čo to znamená, keď velenie armády Marsovských nezávislých miest sľubuje veľké veci. Práve kvôli týmto zážitkom žijem tu a robím konečne to, čo ma baví.“

„Tieto veľké veci, ako ich nazval kapitán Cox, budú mať obrovský vplyv pre celé ľudstvo a môžu byť len sotva porovnateľné s niečím takým, ako bol objav Ameriky alebo pristátie na Mesiaci. Dokonca aj kolonizácia Marsu bude oproti tomu víkendový výlet s rodinou,“ prehovoril druhý muž, ktorý náhle podišiel z rohu miestnosti a postavil sa pod biele kuchynské svetlo.

„Toto je plukovník Dudov z Marsovskej tajnej služby. Divízia výskumu a technológií,“ povedal Aiden a ukázal rukou na muža stojaceho vedľa neho.

„No toto!“ pobavene vyhrkol John a jeho stolička sa ticho odsunula vzad. „Takže vy naozaj existujete?!“ Krátko si plukovníka premeriaval pohľadom, akoby si stále nebol istý, či si z neho tento muž len nestrieľá. „Vždy som o vás, tajných chlapcoch, počúval len ako o zjaveniach, ktoré niekto, niekedy, niekde videl, ale ani si tým vlastne nebol istý. Pohybujete sa v čiernych kombinézach ako komandá smrti chrániace riaditeľov mliečnej dráhy. Ste vždy tam, kde sa deje niečo super dôležité a vašej tajomnosti sa vyrovná iba vaša nedotknuteľnosť. Dokonca ani v armádnych kruhoch sa presne nevie, kde by ste mali sídlit.“

Plukovník sa s kamennou tvárou pozeral Johnovi do očí. Stál vzpriamene a ruky mal spojené za chrbtom.

„O to nám tak trochu ide. Oblasť nášho pôsobenia je síce široká, ale predovšetkým tajná. Práve my zabezpečujeme strategické výhody našim ozbrojeným silám.“

John sa zaprel rukami o stôl a postavil sa:

„A ja vám k tomu gratulujem! Pokiaľ ste mi však neprišli odkódovať extra balíčky v holovízii, prosím, tam sú dvere.“ Napriahnutá ruka smerovala k dverám, cez ktoré len pred chvíľou vošli dnu.

„John, počkaj, do čerta! Správaš sa ako trucujúci pubertiak. Ved' ani poriadne nevieš, prečo sme za tebou prišli. Nechaj plukovníka, aby ti aspoň povedal, prečo sme tu a keď budeš stále trvať na svojom, už o nás viac nebudeš počuť. Sľubujem.“ Aiden bol nabudený, ale aj silno sklamaný.

Vedel, že to tu dnes nebude ľahké, ale dúfal, že aspoň kvôli starým časom, bude jeho kamarát ústretovejší. Vedel tiež, že ak Johna nepresvedčí teraz, nabudúce už nebude mať šancu.

Čo to tu na mňa títo dvaja hrajú, preblesklo Johnovi hlavou, ale nepovedal nič.

Proti Aidenovi nič nemal. Naopak, keby prišiel bez uniformy a tohto sprievodu, veľmi rád by ho uvidel a určite by aj vytiahol nejaké mäso na gril. Celá formálnosť a sivomodré uniformy však v Johnovi vyvolávali nepríjemné spomienky, z ktorých mu behali po chrbte zimomriavky.

„Fajn. Aspoň to všetko budem môcť s pokojným svedomím uzavrieť a hodiť za hlavu.“ John lietal pohľadom od jedného k druhému. „Triezveho ma vy, smradi, nedostanete.“ Voľným krokom sa presunul do malej a zatemnenej obývačky. „Nech sa páči, panstvo. Kto si dá so mnou?“ Prstom sa dotkol skleneného panelu jednej zo skriniek a ten sa odsunul nabok. Za ním bola poloprázdna fľaša rumu.

„Nie je to žiadna fajnivosť, ale účel splní.“ Nalial si pohárik a ponúkol fľašu dôstojníkom.

„Som ešte stále v službe, John.“

„A ja ťa z nej týmto na zvyšok dňa prepúšťam!“

John nalial pohárik rumu do nízkeho pohára, ktorý sa vzhľadom na okolitý aranžmán javil až príliš čistý a noblesný. Podal ho Aidenovi a ten si ho so zaváhaním nakoniec vzal.

„A druhý pre pána plukovníka.“

Proces sa zopakoval a plukovník ponúkaný pohár prijal s tichou výčitkou, ktorú venoval Aidenovi.

„Takže páni, počúvam. Čo pre vás vyslúžilec ako ja môže urobiť?“

Plukovník Dudov si odpil z rumu a pohárik položil na kovový stolík pred sebou.

„Pán Waterbi, najskôr vám musím povedať, že čokoľvek zaznie v tejto miestnosti, je prísne tajné a porušenie tohto statusu sa trestá rovnako ako vlastizrada. A za tú, ako iste viete, je iba jediný trest.“

„Viem. Celý deň šteklenia chodidiel tučnou aziatkou.“

Plukovník pozrel na Johna zarazeným pohľadom. Nebol si istý, či sa rozpráva s idiotom alebo ignorantom. Jedno obočie sa mu mierne zdvihlo a pery sa zúžili po tom, čo pochopil Johnov sarkazmus. Spýtavo sa pozrel na Aiden. Vôbec si totiž nebol istý jeho výberom tohto člena posádky. Ten prezieravo odmietal odlepiť oči od skla, ktoré teraz zvieral obomi rukami.

„Smrť, pán Waterbi. Trest je smrť.“

„To bol môj druhý tip. Ale nemusíte sa báť, vaše tajnosti sú u mňa ako v hrobe. Som jedno veľké ucho, prosím, pokračujte.“ S týmito slovami sa John pohodlne zvalil na gauč, jednu nohu si vyložil na malý stolík pred ním a s chuťou si odpil z pohára.

„Za posledných pár rokov začala téma medzihviezdnych letov nadobúdať reálne kontúry. A než sa ma pokúsíte prerušiť tým, že to nie

je žiadna novinka a Marsovská vesmírna agentúra hovorí o takýchto projektoch už dlho, rovno vám odpoviem, že máte pravdu. Ale len čiastočne. Reálne plány na výskum našej susedy Alfa Centauri sú detailne načrtnuté a dokonca sa aj pomaly naplňajú. Ak sa nemýlim, tak už aj začali s výberom možných kandidátov na posádku. Tento prvotný plán však nebude možný bez kryogenického inžinierstva a zmrazenia posádky aspoň na dvesto rokov. Taktiež sa očakáva úspešné nasadenie iontového pohonu štvrtej generácie.”

„Upustili od technológie EM pohonu? Myslel som, že toto bude preferovaná cesta pre novú generáciu plavidiel.“

„Výkon EM drajvu tomu naznačoval, žiaľ, jeho spoľahlivosť na takto dlho plánovaný let, je neľahké zaručiť. Ionty sú zatiaľ favoritom číslo jeden.“

„Ak z vás teraz vypadne, že som vhodný kandidát na dvestoročný spánok v ľade, tak sa fakt naštvem.“

„Nie, pán Waterbi, to nechcem povedať. To totiž nebude nutné. Stavíme loď, ktorá nepotrebuje ani jeden z týchto pohonov. My to vieme spraviť aj bez spánku a dostaneme vás tam o dva týždne.“

Dlhý pohľad do Johnových šokovaných očí plukovníkovi Dudovovi potvrdil, že trafil do čierneho.

„Presne tak, pán Waterbi, a nie je to vtip. Dôvod, prečo vám to hovorím je, že si vás kapitán Cox vyžiadal na prvý testovací let.“

Teraz sa roly prehodili a nad prítetnosťou plukovníka pochyboval John.

„Moment, moment! Hovoríte mi, že vy máte ľudstvu dostupnú technológiu medzihviezdnych letov a nikde sa o tom ešte ani nešeplo?“

„Áno, pán Waterbi, technológia stabilného warpového poľa je na svete a dokonca je aj úspešne otestovaná v podmienkach. Avšak nie je dostupná celému ľudstvu, ale len Marsovskej tajnej službe.“

Plukovník sa na Johna usmial a prezeral si svoj pohár proti svetlu.

„Ako je to možné? Vždy som sa s takýmto pohonom stretával iba v sci-fi filmoch a vy tvrdíte, že je na svete.“

„Dva roky.“

„Dva roky?! A nikto o ničom nevie?!“

„Ako vravím. Vo svojej práci sme dôslední a pokiaľ nemusíme, ostatným sa nezdôverujeme. Myslel som, že sa dovtípíte už pri slove tajná. Nie sme verejná marsovská služba.“

Plukovník si tieto chvíle náležite vychutnával.

„Pripusťme, že vám verím a vy ste naozaj ten, za ktorého sa vydáte a nie ste tu kvôli nejakému pochybnému humoru, na ktorý vás naviedol Aiden.“

„Ja som reagoval podobne, nič si z toho nerob,“ povedal Aiden, ale viac to nekomentoval. Len si s úsmevom priložil pohár k perám a krátko si odpil.

„Prečo ste prišli za mnou?“

„So sedemnástimi zostreleniami nepriateľských stíhačiek a štrnástimi bojovými akciami ste aj dnes jeden z najskúsenejších pilotov flotily.“

„Bol som, pán plukovník. Bol som. Už nie som členom flotily. Prepustili ma bez pocty a náležitostí. To vám Aiden nepovedal?“

„Prečítal som si celú vašu zložku a viem, prečo ste odišli. Viem aj to, že to bolo na vlastnú žiadosť. Teraz vám ponúkame možnosť vrátiť sa a zúčastniť sa na lete, ktorý sa čoskoro zapíše do dejín ľudstva. Bude to pokrok, ktorý doposiaľ nemá obdobu. Pochopte, pán Waterbi. Náš prvý let bude smerovať do neznáma. Na miesto, kam sa ešte žiadny človek nikdy nedostal. A bude úplne jedno, ktorým smerom sa vydáme, pretože vzdialenosť, ktorú sa chystáme pokoriť

bude najväčšia, akú kedy ľudská posádka prekonala. Navyše oči nášho pozemského suseda sú skúmané a vzťahy s ním, stále veľmi napäté. Je nanajvýš dôležité, aby celý projekt pokračoval v tajnosti. Teraz vám iba poviem, že warpovým pohonom bude vybavená loď triedy Pretorian. Teda stredne veľké plavidlo a na tento účel vybavené prevažne výskumnou technológiou.“

„Aha. A mňa beriete na palubu ako kuchára, áno? Veď ja nie som žiadny vedec!“

„Súčasťou lode je aj hangár pre päť stíhačiek. Vás by sme chceli ako pilota jednej z nich.“

John zacítil podraz.

„Chápem. Takže výskumná misia, jasné.“

„Vesmír je temné a pre nás nepreskúmané miesto, pán Waterbi. A aj keď budeme veriť a dúfať, že sa nič neskomplicuje, musíme byť pripravení zabezpečiť životy a zdravie posádky, ako aj návrat nášho prototypu späť na Mars. O tri mesiace sa uskutoční prvý skúšobný let a my by sme boli veľmi radi, keby ste boli na palube. Všetky detaily vám budú, samozrejme, prístupné. Ak budete súhlasiť so spoluprácou, bude z vás opäť bojový pilot. Tentoraz však nebudete podliehať armádnym zložkám Marsovskej flotily, ale priamo nám.“

John nič nepovedal. Položil svoj pohár na stôl, prekrižil si ruky cez prsia a premýšľal.

„John, je to tvoja príležitosť vrátiť sa späť do kokpitu a nechať minulosť za sebou. Ja ťa tam hore budem potrebovať. Ak sa niečo zomelie, nechcem, aby mi kryl chrbát nejaký zelenáč, na ktorého sa nemôžem stopercentne spoľahnúť. A ty si bol v tom, čo si robil, pekelné dobré. Pre lietanie si sa narodil. Nikoho nezblbneš tým, že ti takýto život vyhovuje. Možno takto potiahneš ešte rok alebo dva a potom si prestrelíš hlavu na parkovisku pred školou.“

John sa postavil zo stoličky a vliat do seba obsah pohára na jeden dúšok. Potom ho položil na dosku malého stola, kde sa krúživo točil na mieste. Keď rezonovanie skla ustalo, otočil sa k Aidenovi a vážnym hlasom mu povedal:

„Už som na vlastnej koži zažil, aký život ponúka armáda. A títo tu,“ ukázal rukou na Dudova, „sú len jej klonom. Ďakujem, ale nechcem. Teraz odíďte. Dvere nájdete ľahko.“

II.

Dnešné sedenie v triede bolo obzvlášť náročné. Decká cítili vo vzduchu vôňu prázdnin a venovali sa výhradne svojim záležitostiam a plánom na nadchádzajúce voľno. Johnovi to však nevadilo. Bol rád, že nemusel nikoho vychovávať ani vzdelávať (nie že by jedno z toho malo u týchto indivíduí šancu).

Poslednú noc toho veľa nenaspal. Ani noc pred ňou a vlastne ani noc predtým. Odkedy ho pred tromi dňami navštívil Aiden s Dudovom, mal so spánkom problémy. Celú noc sa v posteli iba prevaľoval a spánok sa mu vyhýbal. Keď nakoniec unavený zaspal, bolo to len na pár minút a potom sa strhol prepotený a zadýchaný. Tieto stavy poznal veľmi dobre, no bol v tom, že sa ich už nadobro zbavil. Presne takéto noci zažíval prvé dlhé týždne svojho civilného života ako radový občan Marsovskej únie. Cez všetku pretváрку, ktorou sa snažil Aiden oklamať vedel, že jeho návšteva mu do mysle naženie dávnych démonov a nebude nad ňou môcť len tak mávnuť rukou. Nepomohla tomu ani fľaša rumu, ktorú dorazil po tom, čo za oboma zavrel dvere.

„Pán učiteľ, tešíte sa na leto tak ako ja? Že to bude úplne úžasné?“

„Drž hubu, Mark!“

Mark sa zosmutnený posadil a pod lavicou si začal rolovať malé dávky vlastnoručne vypestovanej marihuany do pripravených balíčkov.

To decko by si malo znížiť dávky vlastnej medicíny, inak skončí nešťastne, pomyslel si John a nastavil si prehrávač hudby v komunikátore o niečo hlasnejšie. Zavrel oči a tvár si skryl do dlaní. Po chvíli jedno oko znovu pootvoril a ešte raz pozrel na Marka.

Správny učiteľ by sa nemal tváriť, že to nevidí. Ved' predsa ľahostajnosť voči problémom svojich žiakov nie je riešenie. Správny učiteľ by

ho mal poslať k riaditeľovi, aby mu pomohol nájsť v živote ten správny smer, zauvažoval John a ruky si v uvoľnenom sede zopäl za hlavou.

Ale ja som super správny učiteľ a tú trávu mu na konci hodiny zhabem. Aspoň budem mať nejaké zásoby na leto a chlapec mi ich navyše pekne zabalí. Myslím, že takáto príučka posilnená silným sklamaním je účinnejšia ako pokarhanie od riaditeľa. Veď ja to vlastne robím pre jeho dobro, chudáčika malého. Spokojný so svojím progresívnym prístupom k výchove mládeže sa započúval do svojich slúchadiel a zavrel oči.

Keď sa ozval signál ukončenia hodiny, John sa postavil zo stoličky a vykročil smerom k Markovi. Bude to také malé poďakovanie od Marka za to, že budúci rok môže byť hrdým členom IV. B.

*

„Šiesty! Presne toľký som prebehol školskou bránou. Šiesty!“ rozčuľoval sa John nad svojím výkonom.

Myslel, že sa pri Markovi až toľko nezdrží, ale vypáčiť vrečko ľahkej drogy z jeho zovretých prstov bolo náročnejšie, než čakal. Ešte mu stihol povedať, že je to pre jeho dobro a potom vybehol z triedy von. Na konci to pár metrov pred bránou ešte vyzeralo na solídne piate miesto, ale vtom sa tučná Berta z II. D rozbehla nadľudskou rýchlosťou a už ju nedobehol. Tento zázrak je však nutné pripísať jej Pavlovovmu reflexu spúšťaného melódiou prechádzajúceho voza predávajúceho zmrzlinu. Keď ho začula, úplne zbesnela. Nebyť toho, určite by bol piaty.

„Nevadí,“ zhodnotil nakoniec svoj výkon a rukou na rebrách sa snažil potlačiť bodavú bolesť.

Ešte chvíľu stál prehnutý pri školskej bráne a vydychoval svoj osobák. Keď bolesť v boku odznela, vykročil smerom k prvému baru. Presne tak, ako si pred pár dňami predsavzal. Vo dverách sa John rozhladol po lokáli. Bol to malý podnik zariadený v štýle pozemskej Kuby zo šesťdesiatych rokov dvadsiateho storočia. Väčšina zariadenia si už pamätala veľa, ale to dodávalo miestu autentickú atmosféru. Niekoľko hostí posedávajúcich pri stoloch o niečom vášnivo debatovalo.

Asi o páde toho blbého meteoritu. Správy štvrtý deň nehlásali nič iné. Už by bolo načase niekde vychytať nejakého prominenta s prostitútkou, aby mali noviny novú lahôdku, na ktorej si môžu zgustnúť. Inak to vyzeralo na príjemné posedenie a relax, pomyslel si John.

„Dvojité Cuba Libre bez koly a nešetríte na rume!“

Johnova objednávka vyslovená cez široký úsmev bola pre barmana viac než výrečná. Tento zákazník sa prišiel opiť a nechce odísť po vlastných. Takých ľudí tu videl vždy rád.

Po pár hodinách svojského oslobodzovania Kuby od prekliatych kapitalistov začala pozvoľna odznievať bolesť hlavy a nastupujúca únava tak sľubovala vytúžený spánok. Čoraz ťažšie viečka smerovali oči k východu a k pristaveným taxíkom.

„Platím.“ Zamával John na barmana.

Ten mu však nevenoval pozornosť. Hľadel niekam do rohu miestnosti a úzkostlivo si pri tom vyrovnával poháre. John sa tam pokúsil zaostriť. Podarilo sa mu sústrediť sa na hlasy, ktoré odtiaľ prichádzali.

„Ako sa opovažuješ mi toto povedať? Kde by si bola bezo mňa, ha?! Mohla by si akurát fajčiť špinavých úbožiacov za smetiakmi alebo sa predávať na sieti! Aj keď si neviem predstaviť takého zúfalca, čo by ti za tvoje strnulé vystúpenie platil,“ kričal v rohu miestnosti chudý muž nevelkého vzrastu.

John tipoval, že mohol mať okolo tridsiatky a hlavu mu zdobilo tetovanie, ktoré bolo teraz ťažko rozoznateľné. Vrásky na čele rozžúrenej hlavy ho deformatovali na nepoznanie. Oproti nemu sa od strachu krčila vystrašená štíhla žena. Tá bola o niečo mladšia a pokiaľ John dobre videl, tak aj veľmi pekná. Snažila si skryť tvár do vlasov a dlaňou si zakrývala oči. Celá situácia jej bola dozaista trápna, no z toho človeka mala nefalšovaný strach.

„Nechaj ma, prosím, na pokoji,“ hlas sa jej lámal a nevedela prestať vzlykať.

„Veľmi ľutujem, že som ťa vôbec spoznala.“ Z očí jej tiekli slzy, ktoré si utierala chrbtom ruky.

Vzápätí sa zdvihla a jej gaštanové vlasy sa jemne hojdali vo vlnách, v ktorých boli natočené. Chcela sa otočiť a odísť, ale zabránila jej v tom žilnatá ruka, ktorá ju mocne stisla za zápästie. Dievča od bolesti zaúpelo.

„Neľutuješ! Aspoň zatiaľ nie. Ale budeš! Ver mi, že ľutovať budeš!“ povedal jej do tváre a na jeho holom čele sa v slanom pote zaleskol vytetovaný had.

„Pusť ju, debil!“ John ani nevedel, ako to zo seba vysúkal, ani ako sa mu podarilo tak rýchlo prekonať vzdialenosť medzi ním a holohlavým mužom.

Teraz mu uprene hľadel do očí. Aspoň v to dúfal, keďže jeho vlastný zrak bol silne zahmlený. Keby vedel, že dnes bude za hrdinu, dal by si o pár rumov menej. V bare by bolo počuť spadnúť špendlík na zem. Všetci so zatajeným dychom sledovali, ako sa situácia vyvinie.

„Kto si, kurva, myslíš, že si? Neser sa do toho, do čoho ťa nič!“ zreval holohlavý na Johna a silno pri tom zatriasol dievčaťom.

„Pusť ju ty debil!“ zopakoval John hlasom, z ktorého bolo cítiť neurčitú vyhrážku. Pritom dôrazne vyslovoval každú slabiku posledného slova.

„Inak čo?!“ spýtal sa holohlavý so širokým úsmevom, ktorý odhalil čiernu dieru na mieste, kde kedysi býval očný zub. „Vykrvácaš tu na podlahe?“ opýtal sa Johna a voľnou rukou si od pásu stiahol za chrbát dlhý kabát.

Za opaskom sa mu blysla čierna pištoľ. Bol to starší model, pravdepodobne kupovaná na čiernom trhu a vyzerala dosť opotrebovane. No o tom, že bola smrtiaca, John nepochyboval.

„Nevidíš, debil, že slečna je na odchode?!“ Holohlavý odsotil dievča na zem a druhou rukou siahol po zbrani.

Tú už však držala rýchlejšia Johnova ruka, ktorá mu ju vytrhla spoza nohavíc. Ľavou rukou schmatol prekvapeného agresora za tričko a ukoristenou zbraňou mu zasadil úder do nosa. Bolo počuť puknutie nosovej priehradky. Z očí mu vytryskli slzy. John mu pästou vrazil do brady a v podrepe podrazil nohy. Tetovaný sa s kvílením zvalil na zem. Tupý úder mu vyrazil dych. Váľal sa po zemi a krvou z nosa špinil ošúchaný, zatuchnutý koberec.

Dievča na to všetko meravo hľadelo. Začalo sa triasť a ochromené strachom sa nevedelo pohnúť. Stále si zvieralo miesto na ruke, ktoré mu ešte pred momentom mliaždil muž váľajúci sa teraz na zemi. John urobil krok vpred a podal mu pomocnú ruku.

„Si v poriadku?“ Po odstavení hrozby sa snažil v silnom alkoholovom opojení zaostriť na dievča.

To s preľaknutím odlepilo pohľad od zeme a pozrelo k východu. Nič nepovedalo, len sa otočilo a so strachom v tvári utieklo z baru.

„No, nemáš začo,“ zamrmlal John sám pre seba a znovu pozrel na muža s krvavou tvárou.

„A ty, muselo to byť?! Musel si sa správať ako debil?!“

Muž sa váľal po zemi a v bolesti rozmazával vlastnú krv po sebe aj okolí. Na žiadne ďalšie slová už nereagoval. John sa ležérnym krokom vrátil k baru. Tam si všimol, že v ruke stále zviaza zbraň holohlavého muža. Vytiahol z nej energetický zásobník, namieril do zeme a pre istotu stlačil spúšť. Kondenzátory boli prázdne, a tak sa žiadny výstrel neozval. Zaistil ju a položil na bar. Opito sa uchechtol.

„Platím!“ zopakoval svoju požiadavku na barmana. „Haló!“ Zamával náramkom s čipom previazaným s jeho bankovým účtom.

Barman mierne prikrčený a z bezpečnej vzdialenosti len mávol rukou.

„To je dobré. Je to na účet podniku.“ Vôbec sa mu nechcelo približovať k človeku, ktorý je opitý a zjavne nebezpečný.

„Vážne? No tak to ti veľmi pekne ďakujem, kamarát. A nehnevaj sa za tú neprijemnosť s debilom.“ Kývol bradou do rohu.

„N-nič sa n-nestalo,“ zakoktal barman.

John si cez seba prehodil svoje sako a zberal sa na odchod. Vtom nočná ulica pred barom ožila striedavými modrými a červenými svetlami. Jeden z hostí určite zalarmoval políciu a tá vyslala jednu z najbližších hliadok urobiť poriadok. Teraz už stáli strážcovia zákona v bare a pohľadom hodnotili situáciu. Johnovi rýchlo doplo, ako to asi vyzeralo. Bol na mol, ruka od krvi, pritom sám nikde nekrvácal a jediný bol na odchode. K tomu sa vzadu nejaký zakrvavený človek váľal po zemi.

Jeden z policajtov vytiahol putá a ukazovák namieril na Johna.

„Otočte sa a ruky za chrbát!“

John zvesil hlavu a poslúchol výzvu policajta. Vedel, že nemá zmysel sa hádať. Napokon, pravda sa určite rýchlo ukáže.

„Na moju obhajobu poviem, že to vyprovokoval ten holohlavý had tam v rohu.“ Bradou kývol k zvíjajúcemu sa chlapovi na zemi.

„Obhajobu si nechajte pre sudcu.“

Kovové pásky sa ostro zarezali do zápästí a jeden z policajtov vyvádza Johna von k autu. Tesne predtým, ako ho policajt vyviedol von, ešte počul holohlavého vzlykavý výkrik.

„Kto vlastne, kurva, si?!“

John sa zaprel nohami o dvere, aby sa ešte na malú chvíľu udržal v miestnosti. Z plného hrdla za ním zakričal:

„Som stredoškolský učiteľ, kurva!“

*

Ráno bolo pre Johna ťažké. Zobudil sa na tvrdej lavici v mundúre, ktorý nebol jeho a smrdel. Mal príšerné sucho v ústach. Na jazyku chuť týždňových ponožiek. V hlave mu dunelo a ostré stropné svetlo ho bodalo do očí. S ťažkosťami sa pomaly posadil a prstami si trel spánkové kosti.

„Dobré ráno, princezná! Včera si bol veľmi zlé, zlé dievča,“ smial sa spoza mreží policajt, ktorého John videl prvý raz v živote.

„Kde do riti...?“

„Aj som si myslel, že si nebudeš nič pamätať.“

Až teraz zacítil John ostrú bolesť na hlave. Inú ako býva tá poopičná. Rukou si na temene nahmatol ranu a zaschnutou krvou polepené vlasy.

„Čo to do riti...?“

„Za to si môžeš sám. Keď ti uvoľnili ruky, aby ťa mohli prehľadať, začal si cúrať na auto. No a to vieš, kolega je taká prchká povaha... potom si už len spinkal.“

Sťažka sa posadil na lavicu. V hlave mu dunelo ako v sude. Pomaly sa začal rozpamätávať na minulú noc.

„Vlastne vám za to ďakujem, už som sa potreboval dobre vyspať,“ zavtipkoval John, ale vzápätí sa mu tvár skrivila bolesťou, keď sa pokúsil vystrieť.

„Rado sa stalo.“

Johnova cela bola malá. Väčšinu miesta zaberala dlhá lavica, ktorú navrhovali funkčne a bez potreby pohodlia pre jej klientov. Steny boli biele. Aspoň kedysi. Teraz pôvodnú farbu prekryvali mastné fláky a rytiny s dôležitými myšlienkami a sprostými básničkami:

*Nie je žiadnym tajomstvom,
že mám vtáka ako strom.
Či si veľká a či drobná,
vyprášim ti tvojho bobra.*

„Neučil som síce literatúru, ale podľa mňa to hodnotu má,“ usúdil John pri pohľade na jedno dielo vyryté v kovovom pláte. „Za čo ma tu vlastne držíte? Nič zlé som neurobil. Spýtajte sa hocikoho z toho baru.“

Policajt si v príručnom datapade, tenkom ako papier, nalogoval Johnovu zložkou.

„Ja tu však vidím niečo úplne iné, pán John Waterbi. Svedkovia vás videli, ako obťažujete dvojicu zabávajúcich sa ľudí, pričom ste jedného z nich napadli a dokonca ste sa mu vyhrážali zbraňou. Tento pán na vás potom podal trestné oznámenie.“

„Kravina! To on chcel vytiahnuť zbraň na mňa!“

„To sme si už tiež overili a máte pravdu. Je totiž kradnutá. A hádajte čo ešte?“

John na chvíľu ustrnul a hlavou sa mu prehnal húf myšlienok. Potom mu to docvaklo.

„Sú na nej moje otlacky,“ vydýchol rezignovane.

„Sú na nej iba vaše otlacky a je celá pokrytá vašou DNA. Ak teda neberieme do úvahy krv z rozbitého nosa, ktorý máte na svedomí tiež vy.“

John sa postavil a podišiel k bezpečnostnému sklu oddeľujúcemu celu od policajnej kancelárie.

„Zbraň som zobral tomu blbcovi. Presne tomu, ktorý ma ňou aj ohrozoval.“ John zvyšoval hlas a bolesť v hlave ustupovala s narastajúcou zlosťou.

„Ja som tu hrdina, čo sa zastal ženy v problémoch! Ja som tu rytier v lesklej zbroji!“ John si zrazu uvedomil ako smiešne to znie. „Aj keď teda, inokedy býva lesklejšia než dnes,“ smutne zhodnotil so sklonenou hlavou svoj špinavý zovňajšok. „Tu má sedieť to potetované hovädo a nie ja!“ posledným slovom John udrel pästou do skla.

„Sadni si, lebo mi zlyhá obušok!“ zatykal mu výhražne muž v uniforme.

Policajt, ktorý mal miernu nadváhu sa postavil a pomalým krokom sa blížil k cele. Spod fúzov sa usmieval.

„A ešte jedna vec, ktorá ti v obhajobe tvojej historiky nepomôže. A tou je toto vrecko plné drog.“ Policajt zamával Johnovi pred tvárou s vreckom marihuany tak prácne rozdelenej do malých dávok Markom z III. B. „Toto by stredoškolský učiteľ nemal mať u seba. To ako díluješ trávu študentom priamo v škole? To je dosť silná káva aj na mňa, a to som vo fachu už dvadsať rokov“. Vrecko s marihuanou si policajt zdvihol pred tvár a zamyslene naň pozrel. „Na druhej strane, musím uznať, že trh si si podchytil šikovne. Tak či onak, vykrúcať sa ti z toho bude ťažko, pán učiteľ. Ako to vidím ja, tak máš na krku napadnutie so

zbraňou, ublíženie na zdraví, prechovávanie návykovej látky za účelom ďalšieho predaja. Toto množstvo totiž nezodpovedá povolenému množstvu určenému pre vlastnú potrebu. No a v neposlednom rade, nezabúdajme na urážku a napadnutie verejného činiteľa.“

John odlepil zrak od podlahy a s nadvihnutým obočím sa spýtavo pozrel na policajta.

„Tvoje čúranie na vozidlo malo dohru. Posledné kvapky totiž skončili strážmajstrovi Swarinskému na nohaviciach,“ vysvetlil policajt s buráčajúcim smiechom. Chytal sa pritom za brucho a oči sa mu leskli od pobavených sĺz. „Medzi nami dvomi,“ policajt stíšil hlas, „ja ho tiež nemám ktovie ako v láske, je to taký rýpavý puntičkár, ale to je o to horšie pre teba.“

Pomaly sa opäť vracal k svojej vysedenej stoličke za pracovným stolom. Cestou si z očí utieral vyhráknuté slzy z predstavy pomocného kolegu.

„Zatiaľ si tu u nás oddýchni. Dnes zaevidujeme aj tvoju výpoveď a oboznámime ťa s obvineniami, ktoré sú na teba podané. Potom sa môžeš poradiť s právnikom, ktorý ťa bude informovať o ďalšom postupe.“

John si položil hlavu do dlaní a snažil sa zrekapitulovať včerajšiu noc do najmenších detailov. Tvár sa mu skrivila povzdychom, keď si konečne spomenul na nešťastný incident so strážmajstrom. Vedel, že to bola veľká chyba a čoskoro sa mu vypomstí. Jej jasnou pripomienkou bola boľavá hrča na hlave a pulzujúca bolesť v jej okolí. No najväčší problém boli drogy nájdené v jeho saku a pištoľ pokrytá jeho odtlačkami. Toto nevyzeralo veľmi dobre. Toto v skutočnosti vyzeralo veľmi zle.

Našťastie, žijeme v právnom systéme, kde platí prezumpcia nevinu a ja som bezúhonný a vzorný občan, ktorý dokáže svoju nevinu, začal v rýchlosti premýšľať. Navyše predsa existujú svedkovia, ktorí dosvedčia,

ako to všetko bolo. Nemôžu ma zavrieť za mreže na základe dohadov a špekulácií. John začal uvažovať triezvo a optimisticky. Do duše sa mu vlievala nádej, že sa všetko rýchlo vysvetlí a možno sa mu dostane aj ospravedlnenie. Presne tak. Všetko bude dobré.

John sa uvoľnene oprel o studenú stenu svojej cely a zavrel oči. Na čele cítil pulzujúcu krv a na jazyku pachuť kovu.

Všetko bude dobré.

*

„Vôbec to nevyzerá dobre, pán Waterbi. Je mi ľúto, ale váš prípad je vcelku exemplárny príklad toho, ako sa drogoví výtržníci zatvárajú do ciel v zrýchlených konaniach. Ako váš právnik vám hovorím, že prieť sa tu nemá cenu. Radím vám pristúpiť na dohodu. A to nech vám ponúknem akúkoľvek dohodu, ktorá je lepšia ako maximálny trest, vo vašom prípade hovoríme o štyroch rokoch natvrdo.“

John pozeral na svojho slová chrliaceho právnikovi s otvorenými ústami.

„Ako to myslíte?! Na akú dohodu?! Veď ja som tu obeť! Všetko prekrútili proti mne! Na nikoho som nezaútočil, iba som sa bránil!“

„Ja vám síce verím, ale, žiaľ, nebudem ten, ktorý bude v súdnej miestnosti klopať kladivkom a vynášať rozsudok. Všetky dôkazy sú jasné a proti vám. Svedkovia prakticky nie sú. Aspoň nie takí, ktorí by svedčili vo váš prospech. Našla sa zbraň s vašimi odtlačkami, podozrením, že iba s vašimi. Boli ste silno pod vplyvom alkoholu a sako ste mali zapratané drogami.“

„Bola to len mariška.“

„A tá je u nás stále nelegálna. Navyše vaša mariška je geneticky modifikovaná a extra silná. Ak chcete beztrešne húliť na ulici, odšťahujte sa na Zem. Odporúčam Kaliforniu.“

„Tak to bude tiež problém.“

Vysoký právnik s neprirodzene dlhými končatinami si mierne povolil úzku kravatu. Toto karikatúrne stvorenie pripomínajúce modlivku zelenú v lacnom obleku sa spýtavo zahľadelo na Johna. Jeho poslednú vetu však radšej nechal bez poznámky. Vedel, že sa za ňou skrýva iný príbeh a nechcel o ňom nič viac vedieť.

„Keby ste aspoň nepočúrali toho policajta. Dal si potom veľmi záležať, aby všetky stopy proti vám boli bezchybne zabezpečené. Neexistuje spôsob, ako by sme niečo z dôkazov mohli napadnúť.“

John počúval svojho obhajcu a jednou rukou si masíroval oči.

„Čo teda navrhujete? Mám sa ku všetkému priznať a dúfať, že vyfasujem tri roky?“

„Presne tak! A možno vám trest za dobré správanie aj skrátia,“ dodal právnik povzbudivo a poslal Johnovi neistý úsmev. „Ale na kariéru učiteľa môžete rovno zabudnúť. To je vám, dúfam, jasné.“

„Ono sa to kariérou nikdy nedalo nazvať.“ John si prestal masírovať oči a zaostřil na obhajcu. „Ďakujem vám za nič, pán doktor práv. Budem sa radšej hájiť sám.“

„Ako chcete, pán Waterbi. Je to váš život a je na vás, kde a ako ho chcete prežiť. Tak či onak, vaša odvaha mi je inšpiráciou. Dúfam, že na ňu veľmi nedoplatíte. Zajtra pred sudcom prajem veľa šťastia.“ Prstom sa dotkol ovládacieho panelu pri dverách a jeho dlhý nos sa priblížil k interkomu. „Stráž!“

Službukonajúci policajt otvoril bezpečnostné dvere vyšetrovacej miestnosti a právnik odišiel. John bol hneď potom eskortovaný do svojej cely.

Stropné biele svetlo pohaslo a vystriedalo ho zelenkavé svetlo tabuľky označujúcej smer núdzového východu. To indikovalo čas na spánok. Chodbou, až do Johnovej cely, sa niesol tlmený zvuk nočného vysielania jednej z miestnych sieťových staníc. Táto hrala prevažne popovú hudbu z konca milénia. John tieto vykopávky nemal rád, ale nestážoval sa. Spať sa mu nechcelo a aj tak by hudba nestíchla. Skôr by bola iba hlučnejšia. Nočnú službu mal totiž strážmajster Swarinský.

To dievča predsa nemohlo zmiznúť pod zem. Určite sa nájde a všetko sa vysvetlí, uvažoval John a bol odhodlaný za svoju pravdu bojovať. Nenechal by sa zavrieť do basy za niečo, čo neurobil. Celé toto je bezprecedentná volovina, zhodnotil v duchu John a odmietol sa vzdať bez boja.

Keď ráno dozorca odomkol Johnovu celu, ten už sedel oblečený na lavici a sústredene hľadel pred seba. Sako mal síce pokrčené, ale bola tam viditeľná snaha o jeho vystieranie. John bol umytý podľa najlepších možností, ale v tvári sa mu zrkadlila únava z prebdenej noci.

„Waterbi, vstávaj! Sudca sa už na teba teší,“ ozval sa strážmajster Swarinský spoza dvier cely a svojím služobným preukazom odomkol zámok.

Ozvalo sa jasné cvaknutie, ktorým sa dvere otvorili. Policajt práve doraňajkoval a ústa mal ešte masťné od praženice, ktorú si priviezol z domu.

„Zápästia k sebe!“ Dlhým krokom vošiel dnu a putami kývol na Johna.

„Je to naozaj nutné?! Sľubujem, že vás už neomočím. Ved' sa mi ani nedá. Bol som teraz pred chvíľou,“ neodpustil si unavený John.

„Ved' ťa ten humor prejde, Waterbi. V base sa už na teba tešia. Vyfasoval si sudcu Ganta a ten feťákov mávajúcich zbraňou na slušných ľuď domov neposiela.“ Policajt sa zazubil a z jeho cibulového dychu sa robilo Johnovi nevoľno.

Prehltoľ naprázdno a nechal si na ruky nasadiť putá. Magnetické zámky zacvakli silno k sebe a putá sa zároveň prepojili s datapadom poručíka pripevnenom na zápästí. Ten tak mohol nielen neustále sledovať väžňovu polohu, ale mu aj v prípade potreby ušetriť paralyzujúci šok.

„Waterbi, no tak, daj mi prosím zámienku,“ Swarinský sa široko usmial a prstom si poťukal na ovládacie rozhranie pút zobrazené v datapade. Cez to mohol ľahko poslať väžňovi do tela tridsaťtisíc voltov a na mieste ho tak paralyzovať. „Stačí mi len jedno stlačenie ovládača a doštieš sa!“

„Vynasnažím sa vám nevyhovieť,“ usmial sa naňho zmierlivo John a nechal sa vyviešť z cely.

Kráčali dlhou chodbou so sterilnými stenami. Cestou míňali mnoho dverí, za ktorými sedeli detektívi, pochôdkari, kriminalisti a ďalší strážcovia poriadku. Všetci riešili svoje prípady. Dvere sa otvárali a zatvárali. Ľudia chodili dnu a von. Celkovo vládol na chodbe čulý ruch, ale Johnovi a jeho sprievodu nevenoval nikto ani pramalú pozornosť. Na vrátnici pri poslednom uzamknutom priechode podpísal John prepúšťaciu správu, ktorá mu neumožňovala zhola nič. Potvrdzovala iba to, že je prepustený z dočasnej väzby a bude eskortovaný na súdne pojednávanie, na ktorom sa rozhodne, čo s ním bude ďalej. Strážmajster Swarinský ho vyviedol von pred policajnú stanicu. Pred ňou už čakal označený voz Marsovskej polície s ďalším policajtom vo vnútri.

„Hlavu dole!“ Aj keď nebolo treba, chytil strážmajster Johnovu hlavu a stiahol ju popod strechu auta.

Spravil to zbytočne brutálne a náležite si to vychutnal. Sám si potom sadol vedľa kolegu a vyrazili k budove súdu. Cesta trvala iba chvíľu a trasa bola Johnovi známa. Viedla centrom Tetsu, a to nebolo veľké. Strážmajster Swarinský sa otočil dozadu.

„Waterbi, vedel si, že má sudca Gant dcéru?“

„Netušil som to, Emil,“ odpovedal John nezaujato a ďalej hľadel z okna.

Policajt na mieste vodiča sa začal zadúšať od smiechu a riadenie rýchlo prenechal autopilotovi. Swarinský drgol lakťom do kolegu, aby ho umlčal a znovu sa otočil k Johnovi.

„Odkiaľ vieš moje meno?!“

„Videl som ho na tvojom vrecku s desiatou dnes ráno... Emil. To ti chystala ráno mamina?“

„Veď teba ten humor rýchlo prejde. Sľubujem ti to.“ Poručík sa otočil dopredu a pohodlne sa zaboril späť do sedadla. „A hneď ti aj poviem prečo. Sudca Gant má totiž dcéru, je to jeho zlatičko, jeho miláčik. Žiarivý mesiac jeho temných nocí. Ale princezná sa posledné mesiace nesprávala, ako sa na mladú dámu patrí. Dala sa na zlé chodníčky, pretože mala zlých priateľov. A tí ju na jednom z prechľastaných večierkov zoznámili s drogami. A nie s hocikými. Dievča do seba v ten večer pustilo pol gramu syntetického kazaínu. Pozemský kokaín je proti tomu ako slabé zatočenie hlavy, ktoré dostaneš, keď sa rýchlo postavíš z gauča. Jeho malá Jeny ležala tri dni v kóme, kým sa nakoniec prebrala. Mala z pekla šťastie!“ Poručík sa opäť otočil smerom k Johnovi.

„A teraz príde tá časť, ktorá sa už týka teba. Gant odvtedy neznáša drogy, a to hocikaké. A viac ako drogy neznáša ľudí, čo drogy dítujú. A ak neznáša ešte niekoho viac ako tých, ktorí drogy dítujú, tak tých, ktorí dítujú drogy nevinným deťom!“ Swarinskému sa v tvári zjavil výraz víťazstva a zadosťučinenia. Užíval si pohľad na Johnovu vystrašenú tvár plnú zúfalstva. „Ale ber to z tej lepšej stránky. Aspoň to máš za sebou raz-dva. Žiadne súdne prieťahy. Čím skôr sa do lochu dostaneš, tým skôr z neho vypadneš.“

Kurva! prehnalo sa Johnovi hlavou, ale nepovedal nič. Kurva, kurva, kurva!

Auto zastavilo priamo pred budovou súdu a strážmajster vyviedol Johna z auta až pred vstupnú halu. Tam odovzdal doklady k Johnovmu prípadu súdnej stráži a tá si ho prebrala.

„Maj sa pekne, Waterbi, a neboj sa. Vo väzniciach sa už neznásilňuje tak často ako kedysi,“ zasmial sa, keď sa pomaly vracal k autu.

„Tomu verím, Emil. Ved' odkedy pustili teba, všetci väzni si vydýchli,“ dodal John a videl ako sa Swarinskému skrivila tvár od zlosti.

*

„Prípad 3142-33. John Waterbi verzus Únia Marsovských nezávislých miest.“

Vo veľkej miestnosti obkladanej červeným železitým kameňom sa niesol hlas dozorca ako výstrel zo zbrane. Dvere do súdnej siene sa otvorili a John s putami na rukách vošiel dnu. Jeho kroky boli vedené eskortujúcim strážnikom, ktorý ho držal za rameno. Okolité stropy boli vysoké najmenej dvanásť metrov, aspoň pokiaľ si John trúfol odhadnúť. Boli podopierané stĺpmi zo sivého matného kovu, do ktorého boli vyryté ozdobné reliéfy. Celý tento ohromný priestor bol osvetlený jasným svetlom vychádzajúcim z jedného bodu, zaveseným v strede miestnosti.

Sudca sedel vo svojom červenom talári za stolom z tmavého, nepriehľadného skla. Pred ním stála lavica a dve stoličky z polycarbonátu, určené pre obžalovaného a jeho obhajcu. Drevo bolo na Marse extrémne vzácne a určite by sa ním neplytvalo na výrobu nábytku pre zločincov. Sudca si zatiaľ na displeji implementovanom v tenkej fólii nechal zobrazit' Johnovu zložku. Stručný popis prípadu

spolu s priloženým zoznamom dôkazov vytočili kútiky sudcovských úst do znechutenej grimasy. Jeho husté obočie sa mračilo a nozdry sa široko rozostúpili.

Johnovi bolo hneď jasné, že nemá práve šťastne našliapnuté a dnešný pondelok bude patriť medzi tie najhoršie v jeho živote. No nechcel sa vzdať tak ľahko. Keď ho strážnik doviedol až k stolu obžalovaných, položil si pred seba svoju zložku s poznámkami a kartičkami, na ktoré si pripravil svoju reč na obhajobu. Keď si utriedil myšlienky v hlave, vyčkával na sudcu, ktorý si stále čítal jeho spis. Zrazu si všimol ešte jednu zložku. Bola neoznačená a tenká, položená na rohu stola. Skoro, akoby bola prázdna. Na jej okraji bolo tenkým markerom napísané: kamerové záznamy – John Waterbi – 3142, 31. jún 2199.

John si vzal zložku do rúk a vybral z nej tenký fóliový displej. Rovnaký ako teraz držal sudca Gant. Stlačil na ňom symbol play a ten začal prehrávať záznamy z nešťastnej noci. Záznam trval iba dvadsať sekúnd, ale bolo tam všetko. Všetko, čo mohlo Johnovi uškodiť. Bol tam zostrih toho, ako John útočí na muža pokojne sediaceho v rohu miestnosti, ako ho ohrozuje so zbraňou, ktorú zrazu odniekiaľ vytiahol a nakoniec, ako ňou máva pred barom, za ktorým sa krčí vydesený barman.

To je v prdeli, totálne v prdeli! Táto jediná myšlienka vírila opakovane v Johnovej hlave. Veď to kurva nemôžu, toto mi zničí môj už aj tak skurvený, život!

Záznam sa ukončil. Ruky mu klesli odovzdane na stôl a displej skĺzol po prstoch dolu. Zo zložky vypadlo ešte niečo malé a takmer nepovšimnuteľné. John pozeral na malú čiernu vizitku. Veľmi dobre ju poznal, už raz totiž takú dostal.

„Prešiel som si váš spis, mladý muž, a nepáči sa mi. Vy sa mi nepáčite! Žiaľ, naša benevolentná justícia si vyžaduje, aby ste mali, tak ako každý, právo na obhajobu. Počúvam, pán Waterbi, keďže ste

sa vzdali práva na obhajcu, teraz máte prvú a aj poslednú príležitosť obhájiť sa.“

Sudcov pohľad jasne vrazil, že ho vonkoncom nezaujímá, čím a ako sa bude obžalovaný hájiť. Je to proste proces, ktorý musí strpieť, než ho bude môcť legálne poslať do basy.

„Ja...“ začal John neiste, stále v šoku z toho, čo práve videl, „... všetko je to podvod! Je to narafičené a vykonštruované!“ Úplne zabudol na svoju pripravenú reč aj na kartičky rozložené na stole. „Stalo sa to úplne inak a za iných okolností ako tvrdí spis! To dievča môže potvrdiť, že...“

„Bravo, pán Waterbi,“ zahriakol sudca Johnove neisté bľabotanie. „Úplne nepriestrelná obhajoba. Takú môžem iba ťažko prehliadať. Ale nebudte z toho nešťastný, počúvam aj „lepšie“.“ Naznačil prstami do vzduchu úvodzovky. „No asi ste sa nemali tak rýchlo zbavovať svojho obhajcu.“ Sudca sa narovnal a namieril kladivkom medzi Johnove oči, akoby držal zbraň. „Osobne sa mi z vás dvíha žalúdok. Myslím, že ste morom pre spoločnosť a čo ma najviac mrzí, že maximálny trest nemôže byť pre žumpu ako vy vyšší.“ Posledné slová sa sudcovi niesli z úst s takým odporom, že nebolo pochýb o tom, že každé slovo myslí smrteľne vážne.

Tvár mal brunátnu a hánky na ruke mu zbeleli pri tom, ako v nich zvieral kladivko.

„Odsudzujem vás preto na štyri roky v zariadení tretej nápravno-výchovnej skupine bez možnosti skoršieho prepustenia!“

Kladivko dopadlo so silným buchnutím na podložku.

„Boh vás ochraňuj, ak sa tu ešte niekedy stretneme a nech je milostivý k vašej duši. Ja totiž nebudem.“ Sudca Gant sa s veľkým zadostučinením oprel o operadlo svojho kresla a užíval si pohľad na tvár odsúdenca, ktorému ešte poriadne nedošlo, čo sa stalo.

Strážnik pristúpil k Johnovi a silným stiskom nad lakťom ho zdvihol na nohy. Vyvádzal ho von, kde ho odovzdal eskorte väzenskej strážke. Podľa zákona musí odsúdený bezodkladne nastúpiť na svoj výkon trestu.

Vtom mu všetko došlo. Všetko zapadlo na svoje miesto. John vedel presne, čo sa práve stalo. Cítil zlosť. Najmučivejšiu zlosť. Zlosť na samého seba. Ako len mohol byť taký hlúpy a nechať na seba toto všetko narafičiť. Zdvihol oči od podlahy a rozhliadal sa po sieni. Bola skoro prázdna, ale vyčkávací pohľad plukovníka Dudova by zachytil aj v preplnenej miestnosti napratanej do prasknutia. Ruku, v ktorej stále držal tmavú kartičku len s telefónnym číslom, zovrel v päšť. Pozrel sa uprene Dudovovi do očí a za ten krátky okamih prebehol medzi nimi jasný signál. John slabo kývol bradou na súhlas a plukovník mu rovnako pokynul naspäť. Práve upísal svoju dušu diablovej. Už zase.

*

Bočnou chodbou bez prístupu verejnosti odvieďa ozbrojená stráž odsúdeného k služobnému východu. Putá na rukách boli po vynesení rozsudku a vyvedení zo súdnej siene magneticky prepojené s putami na nohách. Pole medzi nimi bolo regulované v závislosti od sily, ktorú nositeľ kládol do svojho pohybu. To mu umožňovalo robiť iba krátke kroky.

Vonku pristavené auto nieslo na bielom pancierovom plášti označenie väzenskej polície. Nepriestrelné tmavé sklá a posuvné dvere s kódovým zámkom dávali pocítiť, že výlet týmto vozidlom nebude smerovať do zábavného parku. Johna posadil jeden strážnik dnu na miesto pre odsúdených. Aj keď tu bolo až desať miest pre väzňov, John si mohol užívať komfort jediného návštevníka. Svorka pripevnená na putá na nohách bezpečne zapadla do svojho protikusu uchyteného

v podlahe. Na jej konci sa rozsvietil zelený indikátor. Ten zároveň vysielal signál do informačného systému stráže. Keby sa väzeň pokúšal nejak manipulovať s poistkou v podlahe, bola by ihneď informovaná.

Pulzný rotor elektrickej pohonnej jednotky s tichým bzučaním naskočil a vozidlo sa vzápätí pohlo vpred.

Cesta ubiehala veľmi plynulo a sférické kolesá sa po hladkej vozovke otáčali rýchlo, no zároveň nehučne. Toto vozidlo malo právo privilegovaného presunu, a tak si vedelo vyznačiť prednosť na každej križovatke. V prípade potreby, boli ostatné vozidlá automaticky zastavené na hranici križovatky či dokonca odsunuté do vedľajšieho pruhu, ak tvorili prekážku pre ich plynulú jazdu. Stráž bola profesionálna a celú cestu s Johnom neprehodila ani slovo. Za to bol John vďačný. Ak by ho do väzenia eskortoval vyrývačný strážmajster Swarinský, vyfasoval by asi ďalší rok za pokus o napadnutie policajta. Určite by našiel spôsob, ako sa z pút dostať. A to aj keby si mal odhryznúť nohu. Za rozbitý nos strážmajstra by to stálo.

Keď sa blížili k miestu Johnovho núteného pobytu, displej vozidla zablikal upozornením na prichádzajúcu správu. Po jej prečítaní sa obaja strážnici na seba pozreli, ale nijak ďalej nereagovali. Správu potvrdili a pokračovali v ceste.

V diaľke už bolo možné rozoznať strážne veže rozložené v rohoch šesťuholníkovej pevnosti. Na jej príjazdovej ceste sa víril červený prach, pretože cesta tu ešte nebola úplne dokončená. Toto zariadenie bolo postavené iba prednedávnom, no bolo vidno, že sa na ňom nešetrilo. Pred vysokými stenami sa v troch okruhoch čneli dodatočné oplotenia. Šošovky kamier sa leskli na každom rohu a po okolí lietali strážne drony. Tieto mali okrem citlivých kamier aj radu možností ako väzňa na úteku znehybniť alebo rovno paralyzovať.

„Snád' na mojej posteli ešte nebol nikto ubodaný ani znásilnený," zadúfal John.

Tušil totiž, že aj keď pristúpil na Dudovov návrh, pár nocí v cele pobudne. Aspoň do tej doby, než sa všetko právne utrasie a jeho spis zmizne zo systému. Čím bližšie boli k odbočke z hlavnej cesty, tým zreteľnejšie bolo, že mračná prachu na ceste nerozvíril vietor. Bol jasne ohraničený a víril sa spod kolies motorových hliadok. Štyri terénne motorky so zapnutými majákmi postupovali rýchlo vpred. Eskortné vozidlo stráže prešlo miesto odbočenia a plynule k nemu sa pripojili policajné motorky tak, že dve sa zaradili za vozidlo a dve pred neho. John teraz vedel, že sa z neho, namiesto osoby odsúdenej, stala osoba chránená.

Dudov pracuje rýchlejšie než exekútor, a to je teda čo povedať, pomyslel si a obzeral si jazdcov vezúcich sa vedľa neho.

Pocit úľavy sa mu rozlieval v ramenách a postupne prechádzal do celého tela. Vedel však, že to nebude zadarmo.

Cesta trvala ešte asi ďalšiu polhodinu, keď začala kolóna spomaľovať, až zastavila uprostred cesty. Strážnik, ktorý ho najskôr spútal, mu teraz prišiel dať putá dole. Zámky na rukách aj na nohách sa s cvaknutím odomkli a padli na zem.

„Sme na mieste,“ povedal stroho strážnik a čakal, kým sa John postaví.

John vystúpil z pancierovanej dodávky a rozhladol sa. Zastavili v púšti uprostred ničoho. Navôkol nebolo nič okrem horského masívu črtajúceho sa v pozadí horizontu. A transportéru. Lietajúci stroj veľkosti jeho domu sedel na ceste pred eskortou. Krátke rovné krídla niesli na koncoch prúdové motory, ktoré boli teraz otočené smerom k zemi. Ich tiché hvízdanie bolo takmer úplne prehlušené rozvíreným prachom. Stroj mal spustenú nástupnú plošinu, ktorá po opätovnom uzavretí tvorila chvostovú časť stroja. Na jej konci sa čneli dve smerové krídla spojené do písmena V.

John tento stroj poznal. Armáda ho zväčša používala na presun malých skupín špeciálnych jednotiek. Vedel sa pohybovať nielen v riedkej atmosfére Marsu, ale aj za jej hranicami, aj keď na to nebol primárne určený. Nástupná plošina bola chránená dvomi vojakmi v čiernych uniformách. Ich jediným označením bola malá nášivka s krídlami obopínajúcimi oko. Tváre mali zakryté oceľovočiernym sklom prilieb a v rukách držali pulzné útočné pušky vybavené tým najlepším, čo dnes zbrojársky priemysel mohol ponúknuť. Dokreslením obrazu nebezpečnosti týchto chlapov bol pripnutý nôž na pravom členku a záložná pištoľ na stehne. Hoci sa použitie chladných zbraní dnes všeobecne považovalo za prežitok, títo chlapi vedeli protivníka efektívne zlikvidovať aj v prípade, že moderná puška v ich rukách zlyhá. A to často aj bez pomoci noža.

John pozrel na strážnika vedľa neho, ale ten len uprene pozeral pred seba. Aj čestná stráž, kedysi stojaceho Buckinghamského paláca v dnešnom radiáciou presvietenom Londýne, mala určite väčší zmysel pre humor. Bolo zbytočné sa snažiť z neho čokoľvek vyčítať. Vykročil teda k transportéru. Po manipulačnej plošine k nemu pomaly pristupoval plukovník Dudov.

„Veľmi rád vás vidím, pán Waterbi,“ privítal ho plukovník so širokým, preňho netypickým, úsmevom.

„Áno. To určite.“ John oplatil plukovníkovi úsmev. Ten jeho bol však silený a sarkastický.

Prešiel okolo plukovníka dovnútra lode a zložil sa na prvé voľné sedadlo pre posádku. Dudov krátko pozrel na väzenskú eskortu. Nič nepovedal. Ani od neho nič nepotrebovali počuť. Len tam stáli ako vytesaní z kameňa a čakali, kým neoznačená loď odletí.

Dudov vošiel do lode a sadol si oproti Johnovi. Vojaci šli za ním. Ich miesta boli hneď pri rampe. Tá sa zavrela tlmeným hydraulickým bzučaním.

„Rozhodli ste sa veľmi dobre, pán Waterbi.“

„Nemal som na výber.“

Lod' sa v oblaku prachu zdvihla zo zeme a tryskové motory ju rýchlo začali dvíhať k oblohe. John vyzrel oknom von na väzenskú eskortu, ktorá ho sem dovezla z Tetsu. Všetci ešte stáli v pozore a hľadeli na rýchlo sa zmenšujúcu bodku na oblohe.

III.

Stúpanie nad mladú atmosféru červenej planéty prebiehalo rýchlo a v tichosti. Vnútrajšok lode bol zariadený presne podľa odhadu exteriéru. Jednoducho a vecne. Niekoľko sietí pridržovalo karbónové boxy s nákladom. Vojaci s priloženými zbraňami na hrudi pôsobili ako sochy.

Plukovník vedel, že John nemá náladu na žiadny rozhovor s ním a potrebuje všetky okolnosti ohľadom jeho náhlejšej životnej zmeny riadne vstrebať. Vytiahol si displej z ohybného skla, vyvolal si na ňom nejaké dokumenty a začal si ich prezerat'.

John sa cítil podvedený a našťvaný. Neskutočne našťvaný. Prvotná úľava z toho, že sa vyhne väzeniu, bola preč. Masíroval si zápästia odtlačené od pút, ktoré mu len pred malou chvíľou dali dolu. Pozeral na podlahu pred sebou a bojoval s pocitom zložiť Dudova dobre mierenou ranou do brady. Nebolo to však také jednoduché. Dobre vedel, že v momente, keď naňho v súdnej sieni pokynul a súhlasil tak s jeho ponukou, stal sa mu služobne podriadený a vydaný na milosť. Napadnutie dôstojníka by ho poslalo do väzenia, ktorému sa práve len tak-tak vyhol. K jeho už pripísaným štyrom rokom by mu určite ešte niečo vymysleli, aby mu jeho nútený pobyt trochu predĺžili a patrične „osladili“.

Kabínu zalialo jasné svetlo. Ako sa loď vzniesla nad oblaky a vystúpila z atmosféry, jej vnútro naplnili zlatavé lúče Slnka. Posádka okamžite pocítila absenciu gravitácie.

John očarene, akoby pod vplyvom nejakého kúzla alebo silnej drogy pozrel oknom von. Veľmi dobre si pamätal tento pocit. Pocit, ktorý už tak dlho nezažil, a preto si ho teraz náležite užíval. Tisíce spomienok, ktoré sa teraz vynárali v jeho hlave, tvorili zmes horko-sladkých príchutí. Jedno však bolo isté. Opäť si silno pripomenul, ako

veľmi miluje lietanie a ako veľmi mu celý ten čas chýbalo. Plukovník sa nenápadne usmial, keď videl, ako sa zatváril.

„Asi vám to chýbalo však, pán Waterbi?“

„Viac než si viete predstaviť.“

Pilot nadviazal spojenie s riadením dopravy stanice MS 1, ktorá bola jedna z dvoch vesmírnych staníc Marsu a bola k planéte najbližšie.

„Kto ešte nesedí, nech tak urobí a pripúta sa. Začínáme priblíženie k doku,“ ozval sa z reproduktorov hlas pilota.

Pohľad z kabíny na stanicu privolał Johnovi záchvev nostalgie. Za tých pár rokov sa zmenila len málo. Presne vedel, ktorý je dokovací hangár stíhačov, presne ten, cez ktorý vlietal a vylietal pri každom cvičení či ostrej misii.

Stanica bola vysoká takmer dvesto metrov a mala tvar obráteného, nesúrodého kužela. Pozostával z rotujúcich prstencov vzájomne naviazaných v niekoľkých úrovniach. Tie sa jedna od druhej líšili nielen veľkosťou, ale aj tvarom. Kým jedna vyzerala ako obrovské koleso pokryté solárnymi článkami, ďalšia mala tvar hladkej obruče posiatej žiarivými oknami ubytovacích kajút a administratívnych priestorov. Hneď pod ňou bol zase šesťuholníkový disk s množstvom vyčnievajúcich modulov, ukotvených na jeho povrchu. Každé poschodie slúžilo na niečo iné a tomu sa prispôboval aj jeho tvar. Úplne navrchu bolo riadiace a komunikačné stredisko. Tvrdeným sklom vykladané rozľahlé oddelenie, z ktorého stúpali dlhé antény a rádiové paraboly.

Svetlo nad vyklápacou rampou sa rozsvietilo najskôr na oranžovo a vzápätí na zeleno. Loď bola teraz bezpečne ukotvená k stanici a tlak v prechodovej komore sa vyrovnal.

„Až po vás,“ oznámil Dudov a pozývacím gestom pokynul Johnovi k východu.

„John!“ vykrikoval Aiden s neskrývanou radosťou v tvári, keď posádka vystupovala z lode. Čakal ich pri nástupnej rampe a s rozprestretými rukami chcel Johna objasť.

„Slizák,“ odvetil John a bez zastavenia prešiel okolo Aiden.

„Ale no tak, nebuď ako decko!“

„Môžem byť aký chcem.“

„Bolo to pre tvoje dobro,“ smial sa Aiden a volal za odchádzajúcim Johnom.

„Nenávidím ťa.“

*

Celý komplex stanice bol obsadený personálom a presúvajúcimi sa jednotkami. Všetci vyzerali byť plne zamestnaní svojimi povinnosťami. Zhluky tiel sa presúvali na všetky strany a ak nekontrolovali zoznamy expedovaného alebo prijímaného tovaru, väčšinou obsluhovali nakladacie roboty, ktoré presúvali ťažké boxy plné všetkého možného.

Traja mechanici práve pribehli k lodi, ktorou priletel John. Jeden niesol hrubú hadicu na doplnenie paliva. Ďalší sa svižne pustil do zbežnej kontroly palubných systémov a posledný z mechanikov napojil svoj servisný počítač k riadiacej jednotke lode, aby spustil diagnostiku.

John kráčal smerom k východu z Hangáru 1. Priestory MS 1 mu neboli cudzie. Ostré biele svetlá a hladké steny z pevných zliatin pôsobili chladne a funkčne. John mal však aj tak pocit, že je tu viac doma ako vo svojom malom domčeku v Tetsu. Pred rokmi, počas svojho výcviku, tu odslúžil časť svojich tréningov pre ľahšie aklimatizovanie sa v bezťažkovom stave.

Aj keď bol tento hangár veľký ako tri futbalové ihriská a z hľadiska kapacity plne vyťažený, dalo sa v ňom ľahko orientovať. Rôznofarebné svetelné pruhy na zemi jasne informovali o tom, ktorá farba kam vedie. Orientovať sa tu by teda zvládol aj ten, kto by sa tu ocitol prvý raz. Dokonca aj v prípade, že by ste museli zísť zo svojej farebnej značky či dokonca ju stratili z dohľadu kvôli nejakej prekážke, stačilo by po nej trikrát dupnúť nohou a zjavila sa pred vami holografická šípka rovnakej farby, ktorá by vás viedla po vami zvolenej trase.

John prešiel hlavnou bránou Hangáru 1. Vedľa neho kráčal Aiden, ktorý ho rýchlou chôdzou dobehol.

„Nejak rýchlo si sa rozbehol a ani nevieš, kam máš ísť,“ povedal Aiden a z vrecka uniformy si vybral služobný preukaz.

„Nejak tuším. Strategické plánovanie je stále na deviatom?“

Aiden sa pri najbližších dverách autorizoval svojím preukazom a tie sa tichým zabzučaním a bliknutím zelenej kontrolky zasunuli do steny a pustili oboch dnu.

„Nemáme počkať na Dudova?“ zaváhal John pred vstupom.

„Nie je potreba. Plukovník sa k nám pridá trochu neskôr. Ja ťa zatiaľ oboznámim s tým, čo ťa najbližšie týždne čaká.“

Na konci širokej chodby, ktorou obaja kráčali bol obslužný výťah. Aj v ňom bolo potrebné, aby sa Aiden opäť identifikoval svojím služobným čipom. Až potom sa výťah pohol smerom hore. Za pár sekúnd vystupovali na deviatom a najvyššom poschodí stanice MS 1. Stráž pred ďalšími dverami zasalutovala a vpustila ich dnu. Vošli do veľkej miestnosti plnej priehradkami oddelených pracovísk. Tu sa už žiadny mechanik ani obslužný personál nepohyboval. Ľudia tu mali buď biele alebo sivé kombinézy. Len občas bolo možné zahliadnuť niekoho v obleku či dôstojníckej uniforme.

„Takto rušno tu býva skoro stále. Ani sa ma nepýtaj, čo tu všetci tí ľudia robia. Sám presne neviem.“

John pozeral na množstvo ľudí na poschodí a celý výjav mu pripadal ako roj včiel usilovne pracujúcich vo svojom úli. Nezasvätenému by to pripadalo ako chaos, ale tieto včeličky dobre vedeli, ktorá na čom pracuje a ktorá, s ktorou spolupracuje. Na pravej strane týchto kancelárskych buniek bolo niekoľko zasadacích miestností a pri každej z nich bol v stene zabudovaný displej informujúci o aktuálnej alebo plánovanej obsadenosti.

STM 24/6 svietilo na jednom z displejov. K týmto dverám zamieril Aiden.

„Táto je nateraz naša. A opäť, čo to znamená, netuším.“

„Ako dlho už pracuješ pre týchto ľudí?“ spýtal sa podozrievavo John.

„Nie až tak dlho. Nesúď ma, prosím. Oni prosto milujú skratky. Niekedy majú skratku pre skratku.“

V miestnosti sa automaticky rozsvietili svetlá a osvetlili oválny stôl v strede miestnosti.

„Ak chceš kávu, je tam v rohu. Nájdeš tam aj nejaké keksy a vodu.“

Aiden si pri týchto slovách vyzliekol bundu a prehodil si ju cez jednu zo stoličiek. John si vtedy všimol, že ani tá jeho nemá žiadne označenie letky alebo pluku.

„Voda bude stačiť,“ povedal John a šiel smerom k nachystaným fľašiam. „Dáš si aj ty niečo?“

„Mne nič, díky.“ Aiden zapol prezentátor a nad stolom sa rozlialo modravé svetlo holografického projektoru. „Tak sa dajme do toho, nech už vieš, čo sa na teba chystá. Tu je zoznam tréningov a výcvikov, ktoré musíš absolvovať.“

Projektor zobrazoval pomaly sa posúvajúci text v bodoch. Zoznam plynul odspodu smerom nahor. Aiden s Johnom skákali očami z položky na položku.

„Ako vidíš, je toho dosť. Ale väčšinou z toho si si už raz prešiel, takže to pre teba nebude problém ani teraz.“ Aiden ho potľapkal chlácholivo po ramene, ale v duchu bol rád, že všetky tieto aktivity nemusí absolvovať s ním. „Začneš tým základným. To je rozvoj fyzicky a prežitie v extrémnych podmienkach. Nič príjemné, ale pár behov ti len prospeje.“ Aiden sa zasmial.

John sa na neho nechápavo pozrel, chytil sa oboma rukami za brucho a potriasol si ním.

„No nepozeraj tak na mňa. Pri tom tvojom učiteľovaní si sa dosť zaguľatil.“

„To je voda, ty somár!“ John to len tak nenechal. „Navyše som v škole získal neoceniteľnú duševnú odolnosť. Takú ti žiadny výcvik nedá.“

„John, vieš predsa, že už platia pravidlá oslovenia podľa hodností aj pre teba. Nezabúdaj na to... vojak.“

John sa postavil pred Aiden, prirazil päty k sebe a zasalutoval.

„Žiadam o prepáčenie, pane! Nesprávne a nerozumne som sa vyjadril, pane! Moje telo iba zadržiava vodu, to nie je tuk, vy somár!“ kričal John tak, až sa niekoľko ľudí pred ich zasadačkou zastavilo a hľadeli smerom dnu.

Aiden priskočil k veľkému oknu, cez ktoré na nich teraz pozeralo niekoľko zvedavých tvárí a jedným dotykom ho zatemnil.

„Dobre, dobre, na toto máme ešte čas. Koniec-koncov, pri rozvoji fyzicky ťa to naučia. Že som sa ja vôbec ozýval.“

„Sám si za to môžeš, somár.“

„Aspoň pred nadriadenými nie, prosím ťa, John. Nechce sa mi riešiť tvoje disciplinárne priestupky hneď od začiatku. Aj bez toho mám práce dost.“

„Ako povieš, somár.“

Chvíľu na seba mlčky pozerali, potom sa John zmierlivo ujal slova.

„Ukáž to sem ešte raz. Na čo sa to mám najbližšie tešiť?“

Prechádzali si zoznam Johnových tréningov, školení, taktických výcvikov ako aj lekárskeho prehliadok. Bolo toho viac než dost, až miestami John pochyboval, že bude mať vôbec čas na spánok. Ako prvé boli na zozname lekárske prehliadky. Takže celý prvý týždeň sa okolo neho budú točiť lekári a všemožní odborníci z oblasti ľudského tela, aby potvrdili, že Johnov fyzický stav je vyhovujúci pre zrýchlený výcvik bojového pilota.

Keď si spolu prešli každú z položiek na zozname podrobnejšie, skopíroval Aiden celý zoznam do nového Johnovho komunikátora. Tento pôsobil oveľa jednoduchšie, než jeho osobný, ktorý používal každý deň na hovory, správy zábavu či identifikáciu. Jeho osobný mu bude v najbližšej dobe tak či onak zabavený. Prostredie, v ktorom sa odteraz bude pohybovať, podliehalo utajeniu a akákoľvek možnosť narušenia bezpečnosti je neprípustná. Nový náramok na sebe niesol identifikačné číslo, ktoré bude určite totožné s Johnovým. Okrem toho mal na spodnej strane vyrazenú krvnú skupinu nositeľa.

„Toto je tvoje OAZ – osobné autorizačné zariadenie. Bude aj autorizacným povolením pre vstup do jednotlivých sekcií. Dokonca ťa bude aj pravidelne informovať o zmenách v tvojom rozpise, ak, samozrejme, nejaké nastanú. Na dnes máš voľno. Ak ti môžem poradiť, využi ho na oddych. Od zajtra, 5.00, si ťa berú do rúk lapiduchovia a dnešok si mal dlhý a náročný.“

„Presne to som mal v pláne. Dúfam, že tu máte pohodlnejšie posteľe než policajti.“

„Postele sú fajn, matrace sú inteligentné a prispôbia sa ti tvarom, tuhosťou aj teplotou. Kantína je, myslím, viac než obstojná. Žiadne proteínové náhrady a syntetické blufy ako v armádnej kuchyni na Marse. Cestou na izbu si ešte vyzdvihni úbor, uniformu a ostatné veci, čo budeš potrebovať. Všetko ti vydajú v zásobovacom sklade. Ak sa už nepamätáš, kde to je, komunikátor ťa bude navigovať.“

„Myslím, že to zvládnem. Ďakujem, Aiden,“ odpovedal John a myslel to úprimne.

Aiden ostal trochu zaskočený, ale nijak na to nereagoval. Vycítil, že sa jeho staré puto s priateľom pomaly zotavuje a bol za to vďačný.

„Ja musím teraz bežať za svojimi povinnosťami a budem pár dní preč, ale keď sa vrátim, zájdeme na pivo. Poekáme o tom, ako sa ti to tu pozdáva a možno aj o starých časoch. Čo ty na to?“

„To by mohlo byť fajn.“

Spoločne vyšli z miestnosti a ich oči zalialo biele svetlo kancelárskeho osvetlenia.

„Drž sa, John. Viem, že to zvládneš. A ver mi. Všetko to bude stáť za to.“

Spiklenecky žmurkol a podal Johnovi ruku.

„Dúfam, že netáraš do vetra a nezničil si mi kariéru učiteľa pre nič za nič.“

Podali si ruky a Aiden rýchlo zmizol v zhluku ľudí pracujúcich na oddelení. Johnov komunikátor blikal malou modrou ikonou v rohu displeja. Oznamoval tak nositeľovi, že obsahuje ešte nezobrazené úlohy. Prvé na zozname boli výdajný sklad a prebratie výstroja.

„Tu ma bude ešte aj ten blbý náramok buzerovať,“ povzdychol si a prstom poklepal po blikajúcom ozname.

Prelistoval na zoznam vecí, ktoré si mal prevziať a potvrdil ho priložením ukazováka. Jeho odtlačok prsta potvrdil správu a tá sa zaradila medzi prečítané. Výdajný sklad bol na piatom poschodí a do OAZ sa stiahlo niekoľko nových oprávnení na vstup.

Kajuta pre regrútov bola malá, stroho zariadená miestnosť a v každom jej rohu bola jedna posteľ. John mal to šťastie, že mal tú svoju len pre seba. Aspoň zatiaľ to tak bolo. Na stoličke vedľa postele mal položenú kôpku vojenského oblečenia a pevných topánok určených do nepohodlia. Pod nimi bol cvičebný úbor a športová obuv. Teraz sa ešte každý kus oblečenia a výbavy leskol a všetko bolo úhľadne zložené a poskladané.

„Mám také tušenie, že kým skončím so svojím nadupaným výcvikom, môj úbor sa už takto pekne ligotať nebude.“

Ľahol si na posteľ a zavrel oči. Posledné dni únavy naňho rýchlo doľahli a viečka sa mu s úľavou zavreli. S pocitom krátkeho oddychu sa mu na zápästí rozvibrovalo OAZ. Pretrel si oči a pri pohľade naň zistil, že spal celých osem hodín. Teraz ho zobudila správa, ktorá ho informovala o tom, že sa má o dvadsať minút hlásiť na internom oddelení zdravotníckeho krídla. Tu strávi väčšinu dňa a večer ho už čakala iba prednáška z komunikácie s nadriadeným.

„Hm, prisahal by som, že to na zozname ešte včera nebolo. Musel mi to extra vybaviť Aiden alebo Dudov.“

Johna to celkom pobavilo a s úsmevom na tvári vošiel do sprchy.

*

Prvá ordinácia, ktorú navštívil, bola taká obyčajná, až si John pripadal ako na preventívnej prehliadke u svojho lekára. Sestra bola neustále niečím podráždená a lekár pacienta vyšetroval mechanicky,

bez vážnejšieho záujmu. V podstate to prebehlo tak, ako očakával. Odobrali mu vzorky krvi, moču, vyšetrili pľúca aj srdce a vykonali niekoľko celotelových skenov. Hoci bola ich radiácia veľmi slabá, John ich absolvoval naraz toľko, až sa začal báť, že mu do večera vypadajú všetky vlasy. Ani sa nenazdal a do jeho zdravotnej zložky sa zahryzla prvá doktorova pečiatka s nápisom SCHOPNÝ.

Postupom týždňa sa John presúval od jedných dverí k druhým, kde mu lekári robili najrôznejšie testy a zostavovali mu kompletný zdravotný záznam jeho fyzických schopností a nedostatkov potrebných pre odstránenie. Absolvoval všetky možné aj nemožné vakcinácie a dostal také dávky chémie, až si bol úplne istý, že v ňom nič cudzородé neprežilo. Jediný zádrhel nastal pri teste na drogy, hľadali sa totiž známky aj tých, ktoré John nazýval rekreačné. A v jeho tele ešte stále kolovalo ich ľahko zistiteľné množstvo. Nakoniec však všetko upratala správa od Dudova, aby sa tieto výsledky nebrali do úvahy, a tak boli pekne potichu zametené pod koberec.

„A vy sa vždy tak usmievate, či len dnešok je niečím výnimočný?“ Neodolal John trochu si rypnúť do sestry, ktorá práve plnila injekčné pero jeho posledným očkovaním.

Vyzerala prísne ako väzenský bachar a John pochyboval, že sa do konca pracovnej zmeny kútiky jej úst prehupnú v úsmev. No skúsiť to musel, už len tak z nudy.

Možno, ak by som si teraz zlomil ruku o skriňu, tak by sa schuti zasmiala, zauvažoval John sám pre seba, ale vzápätí si uvedomil, že to zase až tak veľmi zistiť netúži.

„Málokedy som takáto veselá, to až ty si mi rozjasnil deň. Gate dolu, fešáček! Uvidíme, či sa budeš smiať aj o chvíľu.“ Sestra zdvihla injektor hrotom hore a vytlačila z neho tenký prúd tekutiny v presne odmeranej dávke vakcíny.

„To len tak? Bez lásky? Bez hudby? Ani večeru si nedáme?“

„Ha-ha.“ Prevrátila sestra oči v stĺp a urobila na Johna znudenú grimasu. „Ak by som dostala kredit zakaždým, keď počujem tento trápny vtíp, žijem s doživotnou rentou vo vlastnej vile na Floride. Už ma nesar a gate dolu!“

John si chytil nohavice a stiahol si ich aj s trenkami na členky.

„Tadá!“

Sestra pozerala šokovane na Johna! Trápnych vtipov pri očkovaní si užila až-až, ale zatiaľ nikto žiadny nedotiahol takto ďaleko.

„Tak teda, ja som John!“ Natiahol k nej ruku a pozeral jej pri tom priamo do tváre. „A môžeš ma vziať na to rande, zlato.“

„Stačilo si nohavice len potiahnuť dole. Táto ide do zadku. Nepotrebujem vidieť všetko.“

„No, už sa stalo.“ John sa otočil zadkom k nej a oprel sa o lehátko pred sebou. „A ty sa voláš?“

„Teraz pevne drž, šašo, trochu to pichne.“

„Tak ja ťa budem volať Nataša. Vyzeráš totiž ako Nataša. Páči sa ti také meno Na... áu!“

Do svalu pravej polky sa zaborila ihla, ktorá tam bola vpichnutá značne necitlivo.

„No prosím, ďalší hrdina.“ Sestra sa zasmiala a vytiahla ihlu von. „Bude ťa to bolieť ešte pár hodín. Ak by si sa cítil malátne alebo by si mal horúčku, zastav sa tu opäť na návštevu.“

„Čo to, kurva, bolo, Nataša? Takú bolesť som ešte asi nezažil!“ John sa snažil narovnať a rukou si držal miesto vpichu. „Tak, aby si vedela, sem sa už nevrátim a na to rande môžeš tiež zabudnúť.“

„Čo je to tu za hluk?!“ Do ordinácie vstúpila doktorka, ktorú doteraz John nestretol. „A prečo tu ten človek stojí nahý?“

Mladá doktorka s dlhými štíhlymi nohami a hustými čiernymi vlasmi, ktoré boli zopnuté v drdole vytočenom dohora, len neveriacky hľadela na obraz pred sebou. Jej prísne zelené oči skákali striedavo z Johna na sestru. Jemné pehy na tvári sa pozvoľna vytrácali tým, ako sa jej do tváre nahrnula krv zapýrením. Bojovala s kútikmi úst, ktoré sa snažili podvoliť nekontrolovateľnému výbuchu smiechu.

John sa vystrel rýchlo ako šibnutím biča. Bolesť odznela rovnako rýchlo ako prišla. V tvári bol červený ako slnko na japonskej vlajke a ruky mal stále silno zaťaté okolo nohavíc, ktoré si, pre zmenu, vytiahol až príliš vysoko.

„Ty tie gate nevieš nosiť normálne, že, šašo?“ spýtala sa ho sestra. „Stále ho musíš niekomu ukazovať?“ Setra popritom odkladala injekčné pero a použité tampóny.

John si nohavice upravil do prijateľnej výšky a začal sa kontrolovať.

„Nemôžeš si robiť takéto žarty z regrútov, Tereza. Aj oni sú len ľudia,“ povedala doktorka a usmiala sa na Johna. „Prepáčte jej to, prosím.“

„Ty si Tereza?“

„Pre teba som sestra Pierová.“

„Vôbec nevyzeráš ako Tereza. Budem ťa radšej volať Nataša.“

Sestra Pierová sa otočila smerom k doktorke:

„Tak tentoraz to naozaj nie je moja vina,“ ohradila sa a prísne pozrela na Johna.

„Akože nie?!“ vyhrkol John, aby ju prerušil. „Normálne ma zneužila. Cítim sa tak špinavo, že sa budem do rána sprchovať.“ Uškrnul sa na ňu a pristúpil k doktorke. „Pani doktorka, veľmi rád by som vás požiadal o pomoc pri spísaní sťažnosti na hrubé porušovanie ľudských práv a zásahov proti mojej dôstojnosti. Ak by ste mali dnes večer čas, rád by som vás pozval na večeru, kde môžeme prebrať detaily.“

Doktorka si otvorila zložku položenú na jej stole a zbežne ju preletela očami.

„Žiaľ, pán Waterbi, veľmi mi lichotíte, ale mám osobné pravidlo, ktoré mi zakazuje chodiť na večeru s mužom, ktorého penis som videla skôr ako jeho tvár. Navyše, som šťastne vydatá.“ Usmiala sa na Johna a v elektronickej zložke mu prstom odľajkla poslednú procedúru.

„Tak to chápem. Ľudí s pravidlami rešpektujem.“ Vzal si svoju zložku do ruky a otočil sa k odchodu.

Cestou von sa pristavil pri sestre, ktorá sa už teraz široko usmievala pobavená jeho nezdarom. Priklonil sa k nej a polohlasne, tak aby to doktorka nepočula, jej povedal:

„Takto sa dáva citlivo košom. Zapamätaj si to, Nataša.“

IV.

Pivo bolo príjemne vychladené a chutilo tak akurát horko. John si v ruke pootočil orosené sklo a pozrel sa na žltkastú tekutinu.

„A vraj na Marse nevieme uvariť dobré pivo.“

Aiden sa pousmial a dal mu za pravdu:

„To je kravina. Šíria to závistlivé pozemské jazyky. Na Marse vieme spraviť všetko také dobré a pekné ako aj na Zemi. A často aj lepšie.“

„Až na západ slnka. A nórske fjordy. A juhoamerické pralesy...“

„Alebo Egyptské pyramídy, tie boli fakt pekné.“

„Videl si ich?“

„Ešte som ich stihol.“

„Tak to ti závidím,“ priznal sa John.

„Hej, škoda ich.“

„Ale zase taká Eiffelovka, dobre jej tak.“ John naznačil rukami malú explóziu nad doskou stola.

„To hej, tá bola odporná. Škoda len tých ľudí, ktorí pri tom zahynuli.“

„Ľudských životov je škoda vždy,“ pritakal John a obaja strávili chvíľu v tichosti.

„Ale veľa vecí máme rovnako dobrých ak nie lepších,“ ukončil Aiden rozpravu.

„Tu ti musím dať za pravdu. A vôbec, srať na fjordy, hlavne, že sa nám to pivo vydarilo.“

„Inak, nič si z toho nerob.“ Pri týchto slovách sa Aiden široko zubil do svojho pohára.

„Z čoho si nemám nič robiť?“ John tušil, že sa Aiden na niečo chystá.

„Doktorka Lakeová je veľmi populárna a snažia sa ju zbalit' nielen regrúti. Aj ja som sa o to kedysi pokúsil, aj keď musím uznať, že s nohavicami na sebe.“

Aiden na Johna škodoradostne žmurkol.

Ten sčervenal, ale tváril sa, že mu je to jedno.

„Aj tak je vydatá, takže čo. A aspoň som to na ňu zahral all in.“

„Veď ja nič, štýl máš, to ti musím uznať. A prinajmenšom si ťa na nejaký čas zapamätá.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Hm?“

„Prinajmenšom...“

Aiden sa rozosmial z plných pľúc a z očí mu vyhrkli slzy.

„Nič. Samozrejme, že nič. Čo si hneď vzťahovačný? To možno o tebe tiež šíria iba závistlivé pozemské jazyky.“

„To skôr jeden miestny, taký extra jedovatý. A hlavne so zlomeným srdcom.“ John si povzdychol a pokýval hlavou. „Chúďa Nataša.“

„Nevešaj hlavu. Adriana Lakeová bude oficiálnou lekárkou na našej misii. Takže budeš mať možnosť na ňu ešte zapôsobiť.“

„Do manželstiev sa nemontujem.“

„Ani nebudeš musieť. Adriana je slobodná, ale najľahšie sa zbavuje vtieravcov tak, že im povie, že je vydatá.“

„No nehovor! To je zaujímavé.“ John si zamyslene počúval dlaňou bradu. „Asi jej dám ešte šancu úprimne sa do mňa zamilovať.“

„Tak to ti fandím! Bojový duch ťa nikdy neopúšťa!“, uznanlivo pokýval hlavou Aiden.

Obaja si znovu štrngli pohármi, buchli ich o stôl a odpili si. Nachvíľu sa obaja odmlčali, potom sa John otočil na Aidena.

„Môžem sa ťa niečo opýtať?“

„Samozrejme.“

„Ale odpovedz mi priamo. Ak si chceš vymýšľať nejaké bláboly, radšej nič nehovor.“

„Odpoviem.“

„Prečo si ostal?“ John videl, že Aiden jeho otázku nechápe, alebo skôr nechce chápať. „Myslím tým armádu. Prečo si ostal v armáde. Videl si predsa, aké vygumované mozgy nám rozkazujú a aké to má následky. Ako si tu mohol ostať a ďalej pokojne spávať?“ Johnov pohľad bol pevný a priamy.

Aiden sa mu snažil vyhnúť a obzeral sa okolo seba, akoby čakal, že mu niekto podá ruku alebo zakáže odpovedať. Bol by vďačný aj za malý požiar na bare. Vlastne za hocičo. A tak chvíľu iba pozeral do svojho piva.

„Myslíš si, že takto to bolo? Že som to prosto vytrhol zo svojho života ako zlú kapitolu z knihy a hodil to za hlavu? Kurva, John, ja som tam tiež stratil väčšinu priateľov! Ty si nebol jediný, s kým to zamávalo!“

„Tak potom prečo si ostal?“

„A kam som mal ísť?! Ved' lietanie bolo to jediné, čo som vedel robiť. Je to, to jediné, čo viem robiť. A viem to robiť dobre. Kiež by som mal takú vôľu ako ty. Lenže ja sa nemôžem zbalíť, prasknúť dvermi a začať niekde znovu. Dva roky som bol na liekoch a iných oveľa horších sračkách. Doktori mi predpisovali všetko možné, aby som sa vedel opäť sústrediť a znovu lietať. Do kokpitu som liezol ustráchaný a reflexy sa niekam vytratil. Bol som ako vo sne. Akoby som svoje telo sledoval z odstupu. Bez liekov by som sa ani nevedel vyspať.“

Na chvíľu sa Aiden odmlčal. Myšlienky sa mu rozutekali na všetky strany a sťažovali mu nájsť tie správne slová. Hlas sa mu začínal triasť a až teraz si uvedomil, že hovorí tak hlasno, že sa ľudia sediaci okolo nich otáčajú smerom k nim. Nechcel o tom hovoriť. Otvárať staré rany neprospeľo ani jednému z nich. No tentoraz to muselo byť vyrozprávané a táto kapitola sa musela uzavrieť. Po dnešku už o tom hovoriť nebudú. Vyjasnia si to raz a navždy. Prinútil sa stíšiť hlas a ruka, v ktorej nedržal pivo sa mu samovoľne zaťala v päst.

„V noci som vídaval tváre tých, ktorí sa s nami nevrátili, ale mali sa. Prečo sme my tu a môžeme piť pivo a oni nie? V hlave som počul ich výkriky z vysieláčiek. Potom sa všetko zbehlo veľmi rýchlo a o pár sekúnd bola väčšina z nich rozmetaná na prach. Ja...“ Aidenov pohľad bol úprimný a nič nepredstieral.

„... by som nemohol robiť nič iné. Ak by som mal ísť učiť deti alebo predávať do supermarketu a už viac nemôcť nasadnúť do kokpitu, odstrelil by som sa. Myslím to vážne. Nevedel by som tak žiť.“ Aiden si po posledných slovách vydýchol úľavou a zvesil ramená.

Ticho, ktoré teraz medzi oboma nastalo, bolo iné. Neťažilo tak, ako počas trápneho rozhovoru, kde sa obe strany snažia hovoriť o niečom a zároveň o ničom. Nebolo to ani také ticho, ktoré visí pred niečím nepríjemným a všetci sa ho snažia natiahnuť a oddialiť tak niečo oveľa horšie. Toto ticho bolo bezstarostné a plné úľavy. Bolo ako mydlová voda, ktorou odtekali krivdy aj nepravosti. Po jeho odznení ostane iba čisté plátno.

„Ak by ste po mňa nepišli, tak by som sa budúci školský rok tiež odstrelil.“ John dal kamarátovi v chápravom geste ruku na rameno a zmierlivo sa usmial.

Už vedel, prečo sa Aiden zachoval tak, ako sa zachoval a prečo zostal. Viac nepotreboval počuť žiadne vysvetlenia. Chápal ho veľmi dobre. Keď sa vám raz lietanie dostane pod kožu a vy si uvedomíte,

že ste sa preto narodili, urobíte hocičo, len aby ste pri ňom mohli zostať. A to tak dlho, ako to len bude možné.

Prázdne poháre poslali barmanovi a John zdvihnutým ukazovákom opakoval ich poslednú objednávku.

*

Vibračný impulz na zápästí zobudil Johna o 4.30. Veľmi presne, spoľahlivo a ako vždy, bez súcitu. Vedel, že tak ako posledný týždeň, ani dnes ráno sa nemá význam hádať s náramkom. Palcom druhej ruky potvrdil budík a zložil nohy na zem. Pretrel si ospalé oči a zoširoka si zívól. Na jeho OAZ svietila správa, že ho ako prvá čaká rozcvička s poručíkom Hasanom.

Dnes to teda začne, John, povedal sám pre seba a krútením bradou z jednej strany na druhú si rozcvičoval stuhnutý krk.

„Bežíš, pokým žiješ!“ Postavil sa a odišiel do sprchy.

Po nej na seba hodil vojenský cvičebný úbor a opustil kajutu. O pár okamžikov už stál pred vchodom do vojenského fitnesscentra na treťom poschodí.

„Meškáte, Waterbi!“ zreval cez celú miestnosť vysoký muž čiernej pleti s krátkym, no precízne zastrihnutým ježkom na hlave. „Kde ste, doparoma, boli? Myslíte si, že máte nejaké špeciálne výsady? To teda ani omylom, boha jeho!“

„Prišiel som presne načas, pán poručík!“ odpovedal John s rukami prirazenými k telu.

Dobre tento proces poznal a tiež dobre vedel, že sa mu nevyhne. Brániť sa mu alebo sa, nedajbože, hádať so svojím inštruktorom cvi-

čení, nemalo význam. Človek by si iba priťažil. Ale čo sa týkalo jeho príchodu na rozcvičku, bol si John úplne istý, že nemeškal.

„Waterbi, ste opitý?!“ poručík pristúpil k Johnovi kričiac po celej miestnosti, akoby sa snažil prehlušiť okolitú vravu, s tým rozdielom, že tu široko-d'aleko boli úplne sami. Svoj nos natlačil k Johnovmu tak, že sa takmer dotýkali. „Prisahám pánu bohu, Waterbi, že ak ste niečím sprášený, tak z vás vyžmýkam dušu!“

„Nie pane, nie som!“ s hlasným prejavom odpovedal John.

„Tak ako je možné, že mi tvrdíte, že ste tu včas?! Vy neviete, že máte byť prítomný na mieste desať minút pred stanoveným časom?! Aký bol stanovený čas?“

„5.00!“

„A kedy ste prišli?!“

„5.00!“

„Prečo ste teda meškali, Waterbi? Myslíte si, že som vám tu pre srandu?!“

„Určite nie, pane! Meškal som z ľahkomyselnosti a nezodpovednosti, pane!“

„Na zem a päťdesiat kl'ukov! Ja vám tú vašu ľahkomyselnosť a nezodpovednosť vytlčiem z hlavy!“

John bez odvrávania ľahol na zem a začal kl'ukovať. Nešlo to tak ľahko, ako si pamätal, najmä posledných desať páliło ako čert.

„Je to bieda, vojak, až sa za vás hanbím. Ale nebojte sa nič, ja vás do formy dostanem. Až s vami skončím, budete na nerozoznanie od sračky, ktorú mám teraz pred sebou. Aspoň vidno, koľko práce mám ešte pre sebou. Vztyk a poklusom na pás!“

John sa udýchaný vyškriabal na nohy a zamieril k najbližšiemu bežiacemu pásu.

„Máte jedno veľké šťastie, Waterbi. Behať na páse je oveľa príjemnejšie. Dole na povrchu by som vám to okorenil trochu blata a plazením sa pod ostnatým drôtom. Veru tak, dole na Marse by ste zavíjali od bolesti. Tu to bude iba prechádzka ružovou záhradou,“ poručík Hasan kričal na Johna a rukou mu zvyšoval rýchlosť pásu pod jeho nohami.

John bežal v miernom pokluse a snažil sa čo najrýchlejšie si privyknúť na novú záťaž. Doma v Tetsu už dávno nebehával, ale vedel, že v armádnom výcviku je to alfa a omega.

„Ale gravitácia je tu bližšie k tej pozemskej,“ dovolil si podotknúť John.

„Boha jeho, Waterbi, veď vy máte pravdu! Ale viete čo?! Nikto vám nedovolil prehovoriť a už vôbec sa nikto nepýtal na váš názor!“ kričal poručík na Johna a odišiel niekam za roh. Keď sa vrátil, v ruke držal poľný, značne opotrebovaný batoh. Bol to starý model, ktorého popruhy pri väčšej záťaži nechávali na ramenách tmavé modriny. „A dokým sa nenaučíte hovoriť až po vyzvaní nadriadeným, pobežíte s maznáčikom.“

Batoh mu vrazil do rúk a John si ho neohrabane nasadil na chrbát. Aj keď vyzeral byť skoro prázdny, kovové cinkanie z jeho vnútra prezradilo Johnovi, že maznáčik je tvorený prevažne činkovými závažiami. Tie svoje odhadol na dobrých dvadsať kíľ. Poručík Hasan ešte o dva stupne zvýšil rýchlosť a s úsmevom pozeral na svojho zverenca.

„Tak ako, Waterbi? Ešte mi chcete niečo povedať?“

„Bežím, pokým žijem!“

Poručík mierne vysunul spodnú peru. Spoločne a spolu uznanelivo mu pokýval hlavou.

„To je dnes to najrozumnejšie, čo ste povedali, Waterbi.“

Nasledujúce týždne boli pre Johna živým vykreslením asketického a fyzicky extrémne náročného spôsobu života. Nemusel síce spať na zemi, ale inak sa jeho režim plne prispôbil výchove bežného spartanského dorastenca žijúceho podľa starodávnych zákonov a zvyklostí. Celý jeho tréning bol zameraný na prežitie. A to na prežitie za akýchkoľvek podmienok. John nadobúdala dojem, že po dokončení výcviku prežije na pustom ostrove bez jedla a vody len so zatváracím špendlíkom. Navyše by ho hneď po príchode uštipla kobra kráľovská. A ten špendlík by bol iba z hliny. Na bolesť svalov aj celých údov si už začínal zvykať a netrápili ho tak ako v prvý týždeň. Čo John znášal najťažšie, bol deficit spánku a psychické výlevy poručíka Hasana nešetrne vrieskané do jeho uší.

„Pridaj, Waterbi! Zaber, Waterbi! Moja retardovaná sesternica s odrezanou nohou pod kolenom by to zvládla rýchlejšie, Waterbi!“

Poručík Hasan si nevedomou, že pri zásahu stíhačky v boji a následnom pretrhnutí kompozitného pláštia, telo pilota exploduje alebo imploduje – to závisí od použitia trhaviny v strele, ktorá vás zasiahne, rádovo v milisekundách. A nech má pilot odbehaných aj milión kilometrov na bežiacom páse a s vrhacím nožom zasiahne muchu na desať metrov, pred smrťou neujde. Alebo si to prosto nechcel uvedomiť a za každú cenu sa snažil Johnovi prisvojiť všetky schopnosti prežitia, ktoré poznal. Aj keby ho to malo stať život. Johna, samozrejme, nie Hasana.

Dni plynuli jeden za druhým a náročným tréningom privodený, vždy prítomný, pocit nepohodlia sa stal Johnovým verným spoločníkom. Ani jednou pauzou na jedlo, ba ani žiadnym zaľahnutím do postele si John nemohol byť úplne istý. Hocikedy si mohol poručík Hasan zmyslieť, že John si prepych v podobe krátkeho odpočinku nezaslúži a vymýšľal mu nové úlohy. Tie museli byť plnené bez poznámok a pripomienok, inak bolo všetko iba ťažšie.

Posledný tréningový deň prebehol veľmi netradične. Doobeda sa John venoval iba ľahkým kondičným cvičeniam a poobede ho poručík Hasan nechal robiť len krátky strečing. John už tak navyknutý na poobedné galeje obed radšej vynechal. Vždy to bolo tak päťdesiat na päťdesiat, či v sebe obed aj udrží. Podozrieval poručíka, že si občas dával za osobný cieľ dostať ho z Johna von. Dnes to však bolo iné. Dokonca sa to zaobišlo aj bez kriku. Vlastne, trochu kriku bolo, ale za to si mohol sám. Poručík mal pocit, že cíti, ako sa mu rozpadajú bunkové väzby starobou, kým ho musí sledovať ako sa presúva od jedného stanovišťa k druhému. John mal pred sebou vidinu ukončenia tohto fyzického týrania, a to mu na rýchlosti nepridávalo.

„Končíme!“ zavelil poručík a mávol na Johna rukou, aby sa postavil. Podišiel k nemu a potľapkal ho po ramene. „Stále je to síce hovno, ale aspoň už nie tá sračka, čo na začiatku. Držte sa, Waterbi, a nech vás tu už nevidím. Rozchod!“

Tak ako všetko na tomto svete má svoj koniec, tak aj tréning pre rozvoj fyzickej kondície sa definitívne skončil. Týždne núteného martýria odznali jeden za druhým a s nimi aj nekonečné návaly fyzického a psychického teroru. Na rade bol teraz tréning so zbraňou. A ten sa mal začať už zajtra.

Ráno stál John nastúpený v areáli strelnice na druhom podlaží. Tento tréningový areál mal štyri strelecké dráhy dlhé osemdesiat metrov. Takáto plocha bola na priestor vesmírnej stanice až nadštandardne štedrá. Na cvičnú streľbu bol John priradený k inému družstvu. Dúfal, že sa tak hnev jeho školiteľa rozloží medzi všetkých zúčastnených a nebude ho znášať sám. Poučený z minulosti prišiel o desať minút skôr, a tak mohol sledovať nervózneho práporčíka prechádzajúceho sa z jednej strany na druhú, pričom si zamračene kontroloval hodinky. Malý, zavalitý muž bol každým okamihom viac a viac nervózny. Jeden za druhým sa k nim začali pridávať ďalší regrúti. Každý z nich si veľmi rýchlo všimol malého dôstojníka pochodujúceho sem a tam.

Postupne sa rovnali vedľa Johna s rukami prirazenými k telu a vystretí ako pravítka. Keď sa takto zaradil aj posledný a počet vyrovnaných pravítok sa tak zvýšil na sedem, poručík, červený v tvári, zastal na mieste a s neveriackym výrazom v tvári svižne nakráčal k Johnovi.

„Vaše meno, vojak!“

„Waterbi, pane!“

„Vysvetlite mi, Waterbi, ako to, že ste tu jediný načas?!“

John si uvedomil, do akej situácie ho práve staval. Ak by ho poručík teraz pred všetkými pochválil, bol by pre nich iba riťolez a veliteľov miláčik. Na druhej strane, keby si nedal pozor na jazyk, kľukoval by vždy, keď na to ostane čas. Avšak s trochou dôvtipu by sa dalo z tejto situácie vyjsť určite víťazne pre všetky strany. Tak by si John zachoval tvár pred kolegami – regrútmi a poručík by dostal uspokojivú odpoveď.

„Vôbec netuším koľko bolo hodín, keď som prišiel, pane!“ skríkol John a ruky prirazil tesne k telu. *Dobre, John. Po odpoved' si si načrel do džbánu s nálepkou – ako si posrať deň debilnou hláškou*, pomyslel si sám pre seba a s upreným pohľadom na poručíka zatajil dych.

„Úžasné! Opäť banda idiotov! Rok čo rok dostávam do rúk stále kvalitnejší materiál. No čo už. Pristúpte bližšie a každý si vezmite do rúk jednu zbraň.“

Poručík ukázal pred seba na dlhý stôl, kde bolo úhľadne urovnaných sedem pušiek.

„V rukách držíte útočnú pušku RZN15. Je to najrozšírenejšia zbraň využívaná v našich radoch. Magnéziová zliatina tela, indikátor počtu výstrelov, DNA poistka a kadencia pulzných striel tisícpäťsto výstrelov za minútu robia z RZN15 miláčika, z ktorého si nepriateľ narobí do gatí. Samozrejmosťou sú ďalekohľad s nočným videním a laserový navádzač ďalekonosných striel. Pulzný zásobník je možné vymeniť aj za zásobník s konvenčnou alebo trieštivou muníciou, ktorá je vhod-

nejšia na odtreľovanie cieľov vzdialených viac ako šesťsto metrov. Ak budete takí hlúpi, že sa necháte zraniť nepriateľom, najnutnejšiu sadu anestetík a škrtidiel nájdete v pažbe tejto zbrane. Najskôr sa ju naučíte rozložiť, vyčistiť a zložiť, až potom si z nej môžete vystreliť.“

Po dvoch dňoch plných teórie, rozoberania a opätovného skladania zbrane sa prví traja regrúti postavili pred červenú čiaru ohraničujúcu začiatok streleckej dráhy a zamierili na ciele. Spoločne vyprázdнили zásobníky do cieľov vzdialených tridsať metrov. Potom sa vystriedali s ďalšími, ktorí boli na rade. Johnov terč bol po kontrole zásahov obodovaný najlepšie spomedzi všetkých ostatných. Sčasti to bola zásluha toho, že na terče strieľal z útočnej zbrane aj v minulosti. Jeho talent na presnosť strelby sa prejavil už vtedy pred rokmi. A vyzerá to, že ani po rokoch zo svojich schopností nič nestratil.

„Bude to asi aj tým, ako často som si predstavoval, že behám so zbraňou po škole a „prečisťujem“ genetický fond našej populácie.“ Inak si to John vysvetliť nevedel.

Prešli ešte dva týždne a na jeho posteli zrazu ležala urovnaná výstroj, vysoké vojenské topánky, lekárnička, bojová puška RZN15, pištoľ uložená v stehennom puzdre, nôž prežitia, spací úbor a veľa iného zbytočného vojenského vybavenia. Aspoň tak sa na prevažnú časť svojho vyfasovaného vybavenia pozeral. Jediná vec, ktorá preňho mala zmysel, bola pilotná kombinéza. Na vrchu celej hromady Johnových vecí ležal priliehavý letecký skafander s nášivkou s čiernymi krídlami. Skafander na sebe neniesol žiadne meno ani hodnosť. Podmanivá sivá tkanina v rukách chladila. Pohľad do prilby odrážal z oranžovo lesknúceho sa štítu groteskne skrivenú tvár. Ten pohľad hovoril jasne. Zajtra začína pilotný výcvik.

„Konečne som sa dočkal.“

Noc sa niesla v záchvevoch očakávania, ktoré vyháňali spánok z hlavy. A tak John presedel väčšinu noci na posteli a očami hypnotizoval hodiny na náramku, aby sa hýbali rýchlejšie. Stroje sú však neúprosne a pracovali tak, ako boli navrhnuté.

Bola ešte hlboká noc, keď vstal z postele a začal sa chystať na dlho očakávaný deň. Po krátkej hygienickej rutine si obliekol kombi-nézu, prilbu vzal do ruky a predlaktím si ju pridržiaval o bok. Pozrel do zrkadla, zhlboka sa nadýchol, chvíľu vzduch zadržal a vydýchol na lesklý displej s jeho snímaným obrazom. Potom vyšiel z kajuty.

Identifikačný náramok ho hladko púšťal každým oddelením. John prechádzal bielymi chodbami cez logistické, administratívne aj spravodajské oddelenia. Pri kantíne zahol doprava a výťah ho zviezol na prvé poschodie. Vystúpil z neho a stál pred posledným hermetickým zámkom s označením Hangár 1. Jasne si spomínal, ako sa sem pokúšal vstúpiť prvýkrát po tom, čo na základňu dorazil s Aidenom. Vtedy ostali dvere pred ním pevne zavreté a jasné červené svetlo zo vstupnej konzoly ho stroho informovalo, že nemá povolený vstup. Dnes je to však iné. Jeho povolenie sa mu pred malou chvíľou aktivovalo a OAZ na zápästí mu to potvrdzovalo v rohu displeja. John ho bez ďalšieho otáľania priložil ku konzole. Na tento jednoduchý pohyb mu bolo odpoveďou zelené svetlo a krátky potvrdzujúci tón. Dvere pred ním sa s tichým zašumením zatiahli do steny.

Johnovi nevedomky klesla sánka. Keďže prišiel vo výraznom predstihu, myslel si, že tu nájde iba nutné minimum obslužného personálu. Miesto toho tu bolo veľa mechanikov, ktorí buď pripravovali stroje na štart, alebo ich hneď po pristátí kontrolovali. John vykročil do pracovnej vravy a svoju prilbu zovrel v ruke silnejšie. Organizované mravenisko okolo neho vytváralo zdanlivý dojem chaosu. Aj keď ľudia pobežovali z jednej strany na druhú, nikto do nikoho nevrážal ani sa

nemusel nikomu uhýbať. John krútil hlavou okolo seba a pripomínal si, aké je toto miesto vlastne veľké. Pravá aj ľavá strana hangáru boli navrhnuté tak, aby mohli poňať dvadsať jednomiestnych stíhačiek. Každá z nich bola uložená vo svojom boxe šesťuholníkového tvaru. Steny tak pripomínali plásty včelieho úlu. Každá z týchto buniek mala implementovanú výsuvnú podlahu, ktorá v prípade potreby vedela vysunúť na nej položenú stíhačku von a potom ukotvená v robotickom mechanizme sa zniesla na plochu hangáru. Tam si ju prevzali mechanici. V prípade potreby tak mohli byť všetky stroje k dispozícii pilotom do niekoľkých minút.

John si na to pamätal veľmi dobre. Sám takú situáciu neraz zažil. Okolitá plocha bola sama o sebe dosť rozľahlá na to, aby sa na ňu zmestili dve fregaty vyrovnané vedľa seba.

Teraz tu však žiadne také lode neboli. Pred bezpečnostnými vrátami boli pristavené len jednomiestne stíhačky. Celkovo ich bolo šesť a každá mala koniec oboch krídiel zafarbený na oranžovo. Tak sa dalo ľahko poznať, že sú to cvičné stroje. Vykročil k nim. Bol si istý, že v jednom z nich dnes poletí.

Keď sa preplietol pomedzi obslužný personál, všimol si, že každá stíhačka je pri kokpите označená číslicou od jeden do šesť a pod každou z nich je magnetický štítok s menom pilota.

Kapitán Zubek, prečítal si nápis v hlave a nemo pritom hýbal perami. Prvá asi niesla meno kapitána, s ktorým pravdepodobne poletí v rámci dnešného cvičného letu. Náhle si uvedomil, že tu musí byť aj jeho meno. Rýchlo obišiel prvý stroj a zastal pred druhým. Poručík Rain. Potom prišiel k tretiemu, ktorý bol priradený poručíkovi Ewansovi a štvrtý stroj kapitánovi Wellsovi. Ani jedno z mien mu nebolo známe. Napokon podišiel k piatemu, kde pod číslicou päť stálo: kapitán Waterbi.

„Takže mi vrátili hodnosť.“ John od údivu otvoril ústa a odstúpil pár krokov dozadu, aby si stroj mohol lepšie obzrieť.

Od adrenalínu sa mu rozšírili zreničky a po zátylku mu prebehlo ľadové zachvenie. V čase svojej aktívnej vojenskej kariéry lietal na strojoch, ktoré sa tomuto podobali len veľmi vzdialene. Tento stroj bol navrhnutý tak, aby mohol lietať aj pod hranicou nízkej orbity. Nebol teda výlučne navrhnutý pre operácie v bezťažovom stave. Nasávanie motorov naznačovalo, že v prípade potreby môžu spracovávať vzduch pre účinnejšie spaľovanie pri lete v atmosfére. Celkovo jeho tvar pôsobil veľmi aerodynamicky a pripomínal skôr staršie útočné stíhačky siedmej generácie. Išlo teda o viacúčelový stíhací stroj a o takom niečom ešte nepočul. Pokiaľ bolo Johnovi známe, niečo takéto nemali ani pozemské ozbrojené sily. Otázkou však zostáva, čoho je táto vecička naozaj schopná. To sa dozvie, až si ju sám vyskúša.

Pristúpil späť k stíhačke a rukou prešiel po hrane krídla. Bolo to, akoby celú scénu sledoval ponad svoje rameno. Aj cez rukavicu cítil ostré tvary nábežných hrán, no jeho ruka mu pripadala cudzia. Akoby patrila niekomu inému. Niekomu, s kým sa John iba vzdialene poznal. V tomto pravdu mal aj nemal. Ruka síce zaručene patrila jemu, no túto stíhačku videl po prvý raz a všetko na nej bolo bezpochyby cudzie. John sa poobzeral okolo seba a uvidel, čo hľadal. Servisné schody boli pristavené neďaleko stíhačiek. Bez zdržovania si ich prisvojil a dotiahol k stroju tak, aby mohol po nich vystúpiť priamo ku kokpitu. Keďže sa jeho tréning mal začať o necelú hodinu, stroje už boli nantankované, pripravené na štart a dokonca... boli odomknuté kokpity!

„Sláva ti, veľký zelený Krčopažút!“ John sa nahol dovnútra a jedným odrazom sa odstrčil od schodov a prehupol cez okraj kokpitu.

Sadol si do sedadla a prezeral si prístrojový panel. Každý ukazovateľ mu bol veľmi dobre známy. Rozmiestnenie bolo čiastočne pozmenené, ale na to si zvykne rýchlo.

„Ktovie, či som nezabudol, ako sa takýto stroj štartuje.“ Pohrával sa John s myšlienkou oživiť palubný počítač a zbežne sa oboznámiť s užívateľským interfejsom.

Prstom pomaly krúžil okolo aktivačného tlačidla a v duchu videl, ako sa všetky ukazovatele pred ním rozžiarili. Krytka aktivačného tlačidla už bola aj tak zdvihnutá, veď to bol skoro osud. Táto mrška si o to priam koledovala.

„Že to chceš, že by si si to priala?“

„No ja snád' asi snívam, Waterbi! Okamžite vylezte von, než vás odtiaľ vytiahnem nasilu,“ kričal na Johna nižší dôstojník stojaci pri schodoch. „Kto vám dal povolenie alebo rozkaz tam vyliezť? Čo sa toho vôbec chytáte? A prečo sa so stíhačom triedy Siréna rozprávate ako so svojou frajerkou, Waterbi?!“

John si neuvedomil, že hovoril nahlas. Asi sa v kokpite príliš uvoľnil a prestal sa kontrolovať. Prvý kontakt s jeho stíhačkou bol preňho asi silnejší moment, než by si bol ešte pred chvíľou pripustil.

„Pane, ja...“

„Ticho, Waterbi! Je mi jasné, že nemáte relevantnú odpoveď ani na jednu z mojich otázok. Jedine ja osobne vás môžem pustiť do stroja a neviem o tom, že by som tak urobil. Navyše sa po prvý raz stretávame tu a teraz! Akoby to teda bolo možné, Waterbi?!“

John sa snažil rýchlo vyliezť von, no pri prvom pokuse ho okamžite stiahli späť päťbodové bezpečnostné pásy, ktoré si pred okamihom prehodil cez plecيا.

„Pane, je to nedorozumenie, myslel som, že mám ešte čas a len som chcel zistiť, či...“

„Je to snád' váš dar alebo nejaká biologická anomália vo vašej zadubenej hlave, že už pri prvom stretnutí do nepričetnosti naseriete každého dôstojníka, ktorému ste počas výcviku podriadený?“ Dôstojník mával Johnovi pred tvárou skleneným panelom s elektronickou zložkou.

Zlostne ju potom hodil na vozík s náradím, ktorý tam mali pritiahnutý dvaja uškŕňajúci sa mechanici. Na takéto výjavy boli zrejme zvyknutí a Johnovo poníženie si s chuťou užívali. Občas jeden do druhého štuchli lakťom či prevrátili oči v stĺp. Hneď nato odvrátili tváre, aby nebolo vidno, ako sa zadúšajú od smiechu.

John na chvíľu zauvažoval, že niekde v podvedomí chce možno naozaj všetkých dôstojníkov nasrať tak, aby ich od zlosti roztrhlo.

Asi pozostatok averzie tak dokonale vypestovanej a utuženej poslednými mesiacmi v armáde, blysko mu hlavou.

Kvôli jeho chovaniu musel znášať rev, ktorý sa neustále rinul z ich nikdy sa nezatvárajúcich úst. Očividne jeho taktika nefungovala, inak by predsa nemusel toľko behať s vakom naloženým železom, nemusel by toľko klúkovať, vždy keď sa ho na niečo opýtali a už vôbec by nemusel teraz počúvať majora, ktorý mu pri svojom kriku neplúje do tváre len preto, že je o dobrých dvadsať čísel menší. Myslel si, že sa po ňom vozil iba poručík Hasan, ale teraz vidí, že je to asi naozaj nejaký „dar“, ktorý mu tu výrazne sťažuje život. Popritom kriku si John letmo všimol svoju zložku hodenú na stole. Pri náraze jej zjasnel displej a na poslednej strane svietilo Johnovo hodnotenie z ukončených tréningov. Na začiatku strany stálo krátke zhrnutie poručíka Hasana, ktorý jeho celkové hodnotenie fyzickej zdatnosti ohodnotil známku 4,1. Asi to je nejaké previazanie s vesmírom, že si na poručíka John spomenul pred chvíľou. Poručík Hasan bol pravdepodobne celkom spokojný s tým, ako sa John snažil, keďže jeho konečné hodnotenie bolo viac ako povzbudivé. Maximálna známka má totiž hodnotu 5, a tak sa John dostal do veľmi pekného a dokonca mierneho nadpriemeru.

Nakoniec som možno aspoň taký dobrý ako Hasanova retardovaná sesternica, uvedomil si, keď odvrátil zrak od svojej zložky.

„Vy ma snáď ani nepočúvate, Waterbi! Na vás si dám bacha, to mi verte! A vy by ste si mali dať bacha na mňa! Ak nebudete tam vonku plniť moje príkazy do bodky, osobne vás nadosmrti vykopem z kokpitu

a je mi jedno, kto vás doňho posadil. Na to sa môžete spoľahnúť tak, ako že zajtra bude planéta pod nami stále červená s prímiesou zelenej! Je vám to úplne jasné, Waterbi?!” Hromžiace oči sa prepaľovali Johnovi hlavou až niekam do lebky.

„Úplne jasné, pane!” John prirazil ruky k telu a vystrel sa tak, že už viac nevidel majorovu tvár, ktorá mu teraz hľadela na bradu.

Začul len pochybovačné zabručanie. Major sa otočil a odkráčal na predletovú kontrolu prvej stíhačky. John si konečne mohol utrieť z čela pot.

*

Aiden stál neďaleko zoradených cvičných strojov a pozoroval, ako major Kasimov vrieska na Johna. Nemohol sa ubrániť úsmevu, keď videl ako John strnulo stojí a pozerá pred seba. Asi práve dľakoval bohu, že meria o dosť viac ako major a nemusel si zotierať z tváre jeho sliny. Aiden vedel, že sa John nevedel dočkať cvičných letov a príde sem medzi prvými. Aj tak však nečakal, že tu bude až s takým predstihom. Majorova tvár, pôvodne blčiaci hnevom, sa pomaly upokojovala. Dokonca sa z nej postupne vytrácal aj nezdravý červený odtieň. Napokon jednou rukou mávol po Johnovi, akoby nad ním lámal palicu a odchádzal k svojmu stroju.

Už má asi dosť, pomyslel si Aiden a šiel pozdraviť Johna.

„Vidím, že začínaš dobre. Major Kasimov bude asi ďalší dôstojník, ktorý si ťa obľúbil.“ Tľapol Johna po chrbte a uznanlivo pokýval bradou. Po celej tvári sa mu pritom tiahol široký úsmev.

Keď zbadal John starého priateľa, trochu sa uvoľnil.

„Povedz mi Aiden, ako to, že ma tu všetci neznášajú? Je to týmto miestom alebo proste mnou? Ved' dole na povrchu ma všetci milovali. Bol som ozdobou každej spoločenskej udalosti.“

„Mňa sa nepýtaj, ja to tiež nechápem. Ved' predsa plníš svoje povinnosti do bodky a rovnako aj všetky príkazy vyššie postavených. Navyše si extrémne nekonfliktný a prirodzene podriadený. Presne tak, ako to dôstojníci majú radi.“ Sarkastický tón len podtrhol Aidenov vyčítavý pohľad.

„Chcel som si tam iba sadnúť a zistiť, či sa mi tam zmestia kolená, nechcel som hneď odletieť. Ani odpáliť polovicu základne.“

„No vyzeralo to tak, že tam chceš ostať žiť a pokiaľ všetko pôjde dobre, o rok alebo dva sa so stíhačkou oženiť.“

Aiden sa už neovládal a ramená mu smiechom poskakovali hore-dolu.

„Ja ti to nemám za zlé, nová Siréna je unikátna, neexistuje nič, čo by sa jej vyrovnalo. Aspoň nič, o čom by sme vedeli.“

Johnovi sa opäť rozžiarili oči a otočil sa späť k stíhačke.

„Dobre, že si o tom začal. Mám na teba pár otázok. Napríklad, aký ťah vyvinie impulzný pohon? Ako dopadli záťažové testy v atmosfére? Myslím tým, aká je konštrukčná rýchlosť v atmosfére Marsu? Používa jeden druh paliva, alebo...“

„Počkaj, počkaj,“ zastavil Aiden prúd Johnových otázok zdvihnutou rukou. „Teraz začnete krátkou teóriou, tam sa všetko dozvieš. Potom si môžeš vyskúšať prvý let mimo stanice. Keďže ide o tvoj prvý let po rokoch, hm, nazvime to oddychovej prestávky, pôjde len o jednoduché manévry. Je to záležitosť postupov. Ide o to, aby si si na stroj postupne zvykol. Odporúčam ti, nepredvádzať sa a plniť príkazy majora. Kasimov bude letieť vo svojom stroji vedľa teba a bude sledovať každý tvoj krok. Keďže máš bohaté skúsenosti ako vesmírny bojový

pilot, presvedčil som Dudova, aby ťa vyškrtli zo zdĺhavých teoretických prednášok a rovno posadili do kokpitu. Musíš však absolvovať povinné letecké kurzy tak ako ostatní začínajúci piloti.“

John vytušil, že to Aiden myslí dobre. Nechcel, aby mal kvôli jeho prešľapom problémy. Bolo mu jasné, že zaňho nasadzuje krk už tým, že ho do programu dosadil.

„Rozkaz, pane!“ zasalutoval John a prirazil päty k sebe. „Budete na mňa pyšný, pane!“

„Myslím to vážne, John. Ak to poserieš tu, už ti nepomôžem a vrátiš sa najbližším transportom do Tetsu. A rovno do basy.“ Aiden trochu stíšil hlas a pristúpil bližšie k Johnovi. „Si tu, pretože si bol výborný pilot a ja viem, že ním stále si. Tiež viem, že sa tam vonku na teba môžem spoľahnúť. Ak si však nevyriešiš svoje problémy s vnímaním autorít, nebudeš tu môcť s nami pracovať.“

John čítal v kamarátovej tvári smrteľnú vážnosť. Aiden nežartoval a jeho spustené plecia naznačovali, ako ťažko naňho dopadala dôležitosť utajenej misie.

„Ja spolu s ďalšími členmi komisie budem sedieť hore v streduku a sledovať ťa na monitoroch. Odteraz budeš bodovaný za každé pritiahnutie páky, tak ma nesklam.“

John sa pozrel na špičky svojich nôh, len aby sa vzápätí pozrel Aidenovi do očí.

„Dobre, kamoš. Koniec srandičiek, poďme na to.“

Aiden mu položil ruku na rameno a trochu ho stisol.

„Konečne John, ktorého si pamätám a ktorého tu chcem mať.“

„Keď sa vám to bude hodiť, Waterbi, pridajte sa k nám na stručnú teóriu!“

Major Kasimov kričal niekde spoza krídla posledného stroja.

John sa uškrnul a Aidenovi v rýchlosti zasalutoval. Nato vykročil smerom za majorovým hlasom.

„John!“ zvolal Aiden na jeho vzdáľujúci sa chrbát.

John sa otočil, ale nezastal. Cúval chrbtom k hlúčiku pilotov zoradených pred majorom.

„Zlom väz!“

*

Všetci školiaci sa piloti sedeli na svojich stoličkách v prezentačnej miestnosti len niekoľko metrov od hangáru.

Pred sebou mali na výklopných stolíkoch položené elektronické čítačky. Tie im slúžili ako študijné materiály. Každá z nich obsahovala úplnú špecifikáciu stíhačky typu SF700 triedy Siréna. Vydanie nutné pre pilota malo iba pár stoviek strán. John bol rád, že sa nemusia oboznámiť aj s manuálom servisných technikov, ktorý bol niekoľkokrát rozsiahlejší. Hoci bol plne oboznámený so stíhačkou predchádzajúcej generácie a mal v nej nalietaných slušné množstvo hodín, bolo mu jasné, že stroj, do ktorého sa dnes posadí, bude výrazne odlišný výkonom aj manévrovacími schopnosťami.

Major Kasimov chodil pred nimi sem a tam. Mával rukami a niečo im kládol na srdce. Každá veta z jeho úst znela, akoby oznamovala informáciu, na ktorej závisia ich holé životy. Nikto z poslucháčov mu však už nevenoval prílišnú pozornosť. Možno to bolo tým, že za posledné týždne sa takýchto „nevyhnutností“ John napočúval až príliš a ďalšie už nevedel vstrebať. Možno už bol presýtený radami a pokynmi z každej strany natoľko, že už ho žiadne ďalšie nezaujímali. Letný pohľad po miestnosti mu dal jasne za pravdu. Všetci ostatní

na tom boli rovnako. Zasnívané a unavené hlavy boli myslami úplne niekde inde.

Každý cítil rastúce napätie v miestnosti. Dlane mužov naokolo boli spotené a pohľady rozutekané. Čochvíľa niekomu z prísediacich pilotov zabehol zrak k dverám, cez ktoré sem pred niekoľkými hodinami prišli. Dvere boli perfektne odhlučnené, a tak sa každý mohol iba domnievať o aktivitách, ktoré za nimi prebiehali. Celé toto čakanie bolo ako za trest. Najskôr si mohol každý z nich svoj stroj obzrieť a ohmatať. Všetky stíhačky boli natankované a pripravené na vzlet. Nikomu to však nebolo dovolené, každý musel najskôr absolvovať toto mučenie plné tabuliek, grafov, schém a simulácií.

Počas prednášky si John všimol, že ostatní štyria piloti sa už medzi sebou poznajú a vzájomne sa oslovujú prezývkami. Pravdepodobne to boli ich volacie znaky. Medzi pilotmi bolo normálne, že mená, ktoré používali v kokpitoch im boli bližšie ako tie, ktoré mali zapísané v dokladoch. Zvyčajne im boli pridelené pred ich prvým letom. Hoci bol dnešný let pre nich v nových stíhačkách taktiež prvý, boli oveľa sebaistejší. Zrejme ich vybrali spomedzi aktívnych pilotov a teraz boli zaradení do nového programu. John rozmýšľal, ktorí z nich sa pridajú k nemu a Aidenovi. Je zrejmé, že stíhači vybratí na nadchádzajúcu misiu sedia práve v tejto miestnosti.

Počas krátkej prestávky si stihol zbežne prelistovať ich zložky. Teda aspoň tie časti, ktoré boli dostupné jeho stupňu bezpečnostnej previerky. Určite urobili ostatní to isté o ňom. Nebolo v tom nič postranné, každý chcel proste vedieť, s kým bude lietať a aké má dotýčný výsledky v kokpíte.

„Dobre, páni, máte dvadsať minút na vyčúranie a osvieženie. Presne 12.30 sa stretne v hangári pri stroji číslo šesť. Tam sa dozviete posledné podrobnosti o prvom teste. Rozchod!“

Štyria piloti o niečom živo debatovali neďaleko neho. John ich chvíľu pozoroval, potom vstal a vybral sa k nim. Rozhodol sa s nimi

zoznámiť hneď a viac nečakať. Bolo dôležité začleniť sa čím skôr. Dobre si uvedomoval, aké silné väzby medzi týmito mužmi vznikajú a tiež aká je dôležitá súdržnosť v takomto špecifickom kolektíve.

„Ahoj, som John.“ Pristúpil k dôstojníkovi, ktorý stál pri ňom najbližšie a podal mu ruku. „Ty musíš byť kapitán Zubek.“

O niečo nižší muž, so širokými plecami naňho nechápavo hľadel.

„Všimol som si, ako si prezeráš stíhačku so svojím menom,“ dodal John a pozrel na svoju napriahnutú ruku, aby na ňu upozornil.

Zubek si nedôverčivo premeral Johna a nakoniec zrakom spočinul na podávanej ruke.

„Viem veľmi dobre, kto si.“ Otočil sa tvárou k Johnovi tak, aby sa mu mohol pozeráť priamo do očí. Ruky si skrížil cez hrud' a bradu zdvihol opovrhnutím nahor. „A zároveň o tebe neviem vôbec nič. Viem to, že si sa tu zjavil pred pár týždňami ako nejaký protekčný zázrak. Bez záznamov alebo hocijakej bojovej histórie.“ Zubek začal hovoriť hlasnejšie, než bolo nutné. „Takže čo o tebe nevieme, ale určite by sme chceli vedieť je, kto naozaj si a prečo ťa k nám priradili.“ Zubek jednou rukou mávol k ostatným. Krúživým gestom obsiahol zvyšok skupiny, čím na seba zobral rolu samozvaného hovorcu. „Lietal si už vôbec na niečom mimo atmosféry?“ Kapitán si ho rýchlo premeral pohľadom a hneď si aj sám odpovedal: „Myslím si, že nie. Vyzeráš skôr ako úradník alebo...“ nakrátko sa odmlčal a hľadal výraz, ktorý mu teraz zahmlene behal po rozume.

„Učiteľ?“ ponúkol mu nečakane pomoc John.

„Presne!“ vychrlil zo seba Zubek a so zmesou pobavenia a úžasu ho buchol do pleca. „A taký tu naozaj nemá čo robiť.“

„Vidím, že sme nezačali najlepšie.“ John mierne stiahol ponúkanú ruku, ale nechal ju ešte chvíľu visieť vo vzduchu. „Chcel som ťa len pozdraviť, vyzerá to, že budeme spolu v skupine tráviť dosť času.“

Zubek sa bez slova otočil a podišiel niekoľko krokov, akoby jeho slová ani nepočul.

„Nič si z neho nerob, je to náš miestny mrzút a konšpirátor.“ Z hlúčiku sa vynoril najmenší a vzhľadom aj najmladší z pilotov. „Ja som Mao. Mao Rain. A áno – som Číňan rovnako ako obaja moji rodičia. Toto sa ma pýtajú ľudia najčastejšie hneď po predstavení.“

Nie že by v súčasnosti boli príslušníci čínskeho etnika na Marse nejakí vzácní, len typické čínske mená takmer vymizli. Oveľa častejšie sa človek stretával s ich anglickou skomoleninou alebo zlúčeninou s menom v inom jazyku.

Mao s úsmevom chytil Johnovi ruku a srdečne ňou zatriasol.

„S Chodcom si sa už zoznámil. Aspoň to už máš za sebou. Nemusíš sa ničoho báť, s ním to bude už len horšie. Svojho času som zbieral podpisy a spisoval petície na zmenu jeho volacieho znaku. Ale „Smejko“ mi neprešiel, a tak nám ostal Chodec. Nemám tu žiadnu protekciu a ani strýka na veliteľstve. Škoda no. Toto je Knihovník.“ Ukázal na muža, ktorý stál po jeho pravici.

Knihovník, stále hlboko ponorený do technických špecifikácií, uprene hľadel na displej. Po tom, čo započul svoje meno, sa obzrel k Maovi. Johnovi pokýval bradou. Cez rameno mu podal ruku a stroho sa predstavil:

„Poručík Michael Ewans. Volací znak: Knihovník.“

Ewans bol černocho vysoký takmer dva metre. Hlavu mal oholenú do hladka a za uchom mal tetovanie. Bolo rovnaké ako symbol na nášivkách vojakov, ktorí ho prevzali z väzenského transportu. Malé okřídlené oko bolo na tmavej pleti sotva viditeľné, no pozorné oko si ho všimlo.

„John Waterbi,“ odvetil John a stihol Ewansovi potriať rukou, než sa ten opäť vrátil k študovaniu technickej dokumentácie.

Ewans niečo zabručal a opäť sa ponoril do svojich podkladov. Stretnutie s novým kolegom ho nijak extra nezaujímalo. Vyzeralo to, akoby mu niekto oznámil, čo bude na večeru a on s tým aj tak nemohol nič urobiť. Nemal nič proti Johnovi, ale pokiaľ nemal odpovede na všetky jeho otázky o stíhačke, v ktorej o chvíľu poletí, nemalo význam s ním teraz strácať čas.

„Je to dobrý pilot. Veľmi rád študuje všetky somariny a zbožňuje poučky,“ dodal Mao a pristúpil k poslednému pilotovi.

„A táto opicou zmietaná kapitánka je Sarah Wellsová.“ Ukázal na chrbát ženy v uniforme, ktorá mala doteraz cez hlavu kapucňu a tmavé okuliare. „Jej volací znak je Čarodejka a myslí si, že sme takí blbí, že nás jej kecami o citlivých zreničkách poblázni ako malé deti.“ Mao si dlaňou zakryl polovicu úst, akoby šiel hovoriť niečo tajné, ale hlas mu ešte zosilnel. „Včera slečna nasávala a nerátala s tým, že ju sem dnes ráno narýchlo presunú ako náhradníčku. Chalan, ktorý tu mal byť namiesto nej si včera zlomil nohu. Jednoducho smoliar. Ešteže s ním nemusím letieť. No a Čarodejka tu teraz sedí s boľavou hlavou namiesto neho.“ Mao sa škodoradostne rozosmial.

„Veľa kecaš, Potkan, nezdá sa ti?“ Kapitánka Wellsová si dala dolu kapucňu a vykročila k Maovi. „Hlava ma bolí jedine z tvojich rozdrapených úst, čo sa nikdy nezavrú. Na rozdiel od teba mi pár večerných pohárikov nerobí problém.“ Wellsová si zložila okuliare a podala Johnovi ruku.

„Sarah alebo Čarodejka. Môžeš si vybrať, počúvam na obe mená.“

Potriasli si rukami a Wellsová si opäť nasadila okuliare.

„Počkaj, tvoj volací znak je Potkan?“ Johnovi sa takémuto klišé nechcelo veriť.

„Presne tak! Je to urážlivé? Možno. Je to rasistické? Takmer určite áno. Ale vadí mi to? Vôbec nie. V čínskej kultúre je potkan vznešené, múdre a prešibané zviera. Lepšie meno by som si sám nevybral. A to

sme my. Nesúrodá skupinka lietajúcich zabijakov. Teraz nám prezrad', čo si zač ty." Mao sa oprel zadkom o stoličku a čakal na Johnove rozprávanie. Wellsová a Zubek zbystrili a v očakávaní hľadeli na Johna. Dokonca aj Ewans odtrhol oči od čítačky a položil ju na stôl.

John nevedel ako začať. Aj keď vedel, že táto situácia nastane, nikdy si úplne nepremyslel, čo povie. Pomaly sa nadýchol a na chvíľu zdržal dych, aby získal čas na rozmyslenie. Nebol si istý, čo všetko môže prezradiť. Jeho zložka predsa nebola utajená bezdôvodne. Vtom sa rozleteli dvere a do miestnosti rýchlo napochodoval major Kasimov.

„Koniec tláchania, hrdličky! Idete si zalietat',“ oznámil im vecne a ukázal smerom k hangáru. „Pohyb! Makám, makám, o desať sekúnd nech ste všetci pri stroji číslo jeden.“

„Konečne! Vyzeralo to, že sa dnes ani nedočkáme,“ vyletelo z Maa a plesol Johna po ramene. „Nestrať nič, vypočujeme si to radi neskôr.“ Schytil svoju prilbu položenú pri stoličke a vybehol von. Za ním sa v chvate presúvali ostatní.

O pár okamihov neskôr stáli všetci pri Zubekovom stroji a Kasimov k nim otočil mobilný displej upevnený na malej plošine s kolieskami.

„Dnes vás nečaká nič svetoborné. Pôjde o krátky let, ktorého úlohou je, aby ste si stroj prvýkrát ohmatali a trochu sa s ním oťukali. Keďže ste poväčšine všetci aktívni piloti, nečakám žiadne komplikácie.“ Major sa pri poslednej vete pousmial a pozrel úkosom na Johna. „Aspoň poväčšine,“ dodal potichu.

„Všetci pozrite sem!“ Major sa dotkol displeja a ten okamžite vykreslil mapu oblasti okolo základne. „Hangár 1 budete opúšťať jeden po druhom. Keď prvý stroj opustí priestory stanice a vzdiali sa do bezpečnej vzdialenosti,“ ukázal prstom na bod na obrazovke označený ako D1, „dostane ďalší stroj povolenie na vzlet a môže opustiť vnútorný priestor stanice. Pokročilý navigačný systém vás vyvedie z doku sám, nikto nebude manuálne zasahovať do jeho chodu!

Stroje sa sami zoradia v priradených rozostupoch na hranici D1. Po tom, čo budete všetci mimo stanice, dostanete pokyn na vypnutie autopilota. Odvtedy je každý z vás zodpovedný za svoju šesťstomiliónovú stíhačku.“ Prst presunul na sériu menších svetelných bodov zobrazených ďalej od základne. Dvakrát poklepal po jednom z nich a celá oblasť sa zväčšila a vycentrovala na stred displeja. „Bude nasledovať jednoduchý slalom. Dnes vám ešte nebudeme merať čas, dajte si skôr záležať na precízności. Chcem vidieť čistý prelet. Žiadne poskakovanie alebo natriasanie! Ak sa niekto, nedajbože, príliš priblíži k jednej z bóji, osobne ho nakopem do zadku!“

Z Johna náhle opadlo nadšenie a cítil ako mu zovrelo žalúdok. Tentoraz to Kasimov vravel všetkým, nebolo v tom nič osobné, ale John mal aj tak pocit, že jeho slová patrili najmä jemu. Pocit neistoty v ňom silnel. Nasledoval neodbytný pocit paniky. Urobil naozaj dobre, že je tu? Pozrel na pilotov okolo seba. Pôsobili sebaisto a nabude ne. Presne tak sa ešte pred pár dňami cítil aj on. Aj on sa videl ako nenahraditeľná súčiastka v správne pracujúcom mechanizme. Ale bolo to naozaj tak? Nenechal sa iba zmanipulovať rečami Aideny? Rečami, ktoré chcel v kútiku duše tak veľmi počuť? Slová o tom, že nie je na odpis a že sa bez neho kamarát nezaobíde, že v tom čo robil, bol najlepší. Všetky tieto slová pôsobili ako med na jazyku. Bola to rajská hudba pre uši. Čo ak ho tu chcel kamarát iba preto, aby tu mal niekoho známeho komu môže veriť? Možno mu vôbec nešlo o jeho nalietané hodiny, skúsenosti a zručnosti. Čo ak...

John sa zhlboka nadýchol a na chvíľu dych zadržal v pľúcach. Cítil, ako mu zvolňuje tep a čierna machuľa pred očami ustupuje. Pozrel sa na ruky a videl ako mu zbledli kĺby na prstoch. Päste mal silno zaťaté, ale vôbec si to neuvedomoval. Až teraz sa prinútil prsty uvoľniť. Trochu s nimi hýbal sem a tam, aby sa im vrátila farba.

Ak budeš takto o sebe pochybovať, rovno sa na to vyser. Všetkým ušetríš kopu starostí. No keď si už tu, vysrať sa na takúto šancu by

bola kolosálna sprostosť. Si pilot. A nezmenil na tom nič ani odchod z armády a ani to, čo si myslia ostatní.

Major Kazimov popisoval jednoduchý manéver, ktorým sa budú stíhačky vyháňať pätnástim bójam.

„Nasledovať bude niekoľko desiatok kilometrov dlhý okruh okolo základne s postupnou akceleráciou na polovičný výkon. Po dokončení obletov sa opäť všetci zoradíte. Tentoraz v mieste ukončenia preletu v bode H. Ďalšou úlohou bude šprint. Prelet maximálnou rýchlosťou do vzdialenosti tristo kilometrov od základne. Priletíte do bodu I, kde si aj zastriete. Páliť budete na statické ciele vo vzdialenosti päťsto metrov. Sú vysvietené ako bordely v Kondahu a dostatočne veľké na to, aby ste ich trafili snáď aspoň na druhý pokus. Stíhačky typu SF700 sú vybavené najmodernejšími pulznými zbraňami súčasnosti s vysokou kadenciou, avšak vaše automatické zameriavanie budete mať deaktivované, aspoň tak sa trochu potrápíte. Po zlikvidovaní cieľov zaistíte zbrane a polovičným výkonom sa vrátite k základni do bodu D1. Nejaké otázky?“ Kazimov preletel pohľadom po pilotoch. „Nie? Výborne! Tak nasadať! Prvý štartuje Zubek, za ním Rain, Ewans, Wellsová a Waterbi. V poslednom stroji budem sedieť ja a dozerať na vás. Pohyb!“

*

John sedel v kokpite a sledoval pomaly sa vzdalujúci stroj pred ním. Hotovo. Zaradil sa medzi ostatných.

„Teraz som na rade ja.“ John pozvoľna vydýchol. Snažil sa nebyť nervóznym, ale čím viac sa na to sústredil, tým horšie to bolo. Cítil sa ako pred prvou schôdzkou s dievčaťom. V hlave mu vírili všetky možné scenáre, ako môže svoj prvý let pokaziť a, samozrejme, aj to, že to uvidia všetci ostatní piloti a pozorovatelia zo stanice. Všetci, ktorí ho

sledovali ostrým, nekompromisným pohľadom. Väčšina z nich totiž poriadne ani netušila, kto to tu vlastne sedel. Určite niekto výnimočný. Prečo by sa inak dostal medzi elitu vybranú na prísne tajnú misiu? Pulz mu v hrdle bubnoval stále nástojčivejšie. Krv v tepne sa snažila pretlačiť hrču, ktorá mu uviazla v hrdle a teraz ho pomaly dusila.

„Waterbi, vpred!“ ozval sa mu v uchu major.

Stačilo jednoduché potvrdenie príkazu a autopilot sa o všetko začal starať sám. Trysky na bruchu stroja zapískali a stíhačka sa vzápätí vzniesla nad podlahu. Tri podvozkové podpery pripomínajúce nohy pštrosa sa elegantne poskladali a zasunuli do trupu. Za nimi zaklapli dvierka, ktoré splývali s kovovomatným povrchom stroja. Stíhačka sa za pomoci bočných manévrovacích trysiek nasmerovala k hangárovým vrátam. Dva hlavné motory mierne zvýšili ťah a tlačili stroj von na určené miesto. Keď sa pred Johnom otvárali druhé vzduchotesné vráta, pocítil zimomriavky na krku. Ťah motorov sa opäť zvýšil a SF700 sa vydala za zvyškom skupiny. O malú chvíľu sa už vznášala v línii ďalších štyroch lodí. Stroje boli vyrovnané s presnosťou na niekoľko centimetrov. John pokýval hlavou na pozdrav Čarodejke, ktorej stíhačka stála po jeho ľavej strane. Major Kasimov sa za nimi vydal hneď, keď John opustil hangár. Zastal za zoradenými strojmi, odkiaľ sa chystal sledovať priebeh prvého letu.

„Knihovník, ideš prvý!“

Počuli všetci majorov rozkaz zo svojich vysielaciek umiestnených v prilbách. Zubek zvýšil výkon a jeho motory zahoreli sýtomodným pulzujúcim svetlom. Hneď nato vyrazil vpred. Hladký slalom rozostavanými bójkami bol pre Zubeka rutina, ktorá ho nijak nevyviedla z miery. Desať ladných vlnoviek preletel bez zaváhania a po poslednej sa vydal rovno k ďalšiemu bodu. John si uvedomil, že tieto isté manévry nacvičoval nespočetne veľa rás aj on. A určite v ťažších podmienkach. Pod časovým stresom, cvičnou aj ostrou paľbou a simulovaným poškodením lode. Veď toto bolo nič. Všetko to veľmi

dobre poznal. V ten moment pochopil, že mal obavy úplne zbytočne a chystal si svoj prvý let poriadne užiť.

„Podoľahujem tomuto mačiatku všetky skrutky a Kasimov nech sa aj poserie.“

O niekoľko momentov opustila prekážkovú dráhu aj Wellsová a nastúpil John. Bez čakania chytil pevne pravou rukou riadiacu páku a ľavou pridal plyn. V očakávaní tiaže, ktorá ho pri zrýchlení zatlačí do sedadla si oprel hlavu o opierku. Nič sa však nestalo. Stroj s číslom päť sa vznášal vo vzduchoprázdne a tváril sa že Johnov pokyn neregistruje.

„Čo to kurva...“

„Pán Waterbi, ak sa vám to práve hodí, tak ste na rade a môžete vyraziť,“ zašvihotal sarkasticky hlas majora Kasimova.

„Rozkaz, pane!“ odpovedal John nie preto, aby Kasimova neporazilo od zlosti, ale skôr preto, aby získal trochu času. „Idem na to.“ Rýchlo behal očami po prístrojoch pred sebou. Všetko sa javilo tak ako má. Nikde žiadna výstraha ani alarm. „Krucinál!“ John si vynadal, že mal na teórii dávať viac pozor. Pridal ešte viac plynu. Motory stále iba ticho bzučali. Keď už Johna premáhalo zúfalstvo, všimol si v priezore prilby odraz žltého blikania. Pozrel sa nad seba a v malej zostave vypínačov nad jeho hlavou vytrvalo blikalo deaktivčné tlačidlo autopilota.

„Waterbi! My čakáme!“

Ľavou rukou vypol autopilota a v rovnakej chvíli pocítil ohromné pôsobenie tiaže. Motory s hvízdaním sirén zavylí a loď vystrelila dopredu. Stíhačka sa vyrútila priamo do stredu slalomovej dráhy a než ju dostal John pod kontrolu, zrolovala prvých päť bójí, ktoré sa teraz nekontrolovateľne vzdŕaľovali od svojich pôvodných pozícií. Stíhačka zastavila tesne pred bójou číslo šesť. Tá bola len mierne posunutá nárazom inej bóje, ktorá toľko šťastia nemala.

„Kurvadrát!“ uľavil si John. Ľavou rukou pevne zvieral páku ovládajúcu ťah motorov a podvedome ju stále tlačil do nulovej polohy.

V rádiovom éteri sa rozprestieralo ťaživé ticho, ktoré po pár sekundách preťal majorov znepokojivo pokojný hlas. Ten sa snažil spojiť s velením v pozorovacej miestnosti.

„Žiadam o povolenie zabiť Waterbiho.“

Odpovedal mu Aiden, ktorého hlas znel naopak pobavene.

„Zamieta sa. Ešte mu dáme šancu. Ovládanie autopilota sa od predchádzajúceho modelu predsa len trochu líši.“ Aidenov hlas sa teraz zadúšal od smiechu.

John by odprisahal, že si práve utierať z očí slzy smiechu.

„Kapitán Waterbi, nemajte obavy, videli sme to všetci. Nie je potrebné daný manéver znovu opakovať. Prosím, pokračujte v cvičení.“

„Rozkaz!“ John zahanbením a zlosťou nad sebou samým zaťal zuby a pozvoľna zvyšoval výkon.

Zvyšok slalomu si ani neuvedomoval. Každým potočením páky sa viac a viac zžíval s loďou. Poslednú z bójí minul skôr, než si to uvedomil. Zdalo sa mu, akoby letel zahalený v hmle a len podvedome hýbal pákou sem a tam. Zvýšil výkon motorov a viedol svoju stíhačku tak, aby okolo základne MS 1 opísala plynulý okruh. Tentoraz už presne podľa zadania. Na radare videl majorovu stíhačku, ktorá sa ho držala ako kliešť. Bolo mu jasné, že ho ostro sleduje, odkedy sa prvýkrát stretli. Teraz vedel, že ho bude mať za zadkom všade, kam sa pohne a jeho nežmurkajúce oči budú na ňom nalepené dňom i nocou. Dokonca mal pocit, že je neustále zameraný majorovými pulznými kanónmi. To bolo však určite len zdanie. John v to aspoň dúfal. Mierne sa naklonil dopredu, aby videl na nos svojej stíhačky.

„Nie je ani oškretá. Nemusel by to tak prežívať.“

Okruh okolo stanice sa končil a John sa blížil k zvyšku letky. Ostatné stroje boli zoradené jeden vedľa druhého a čakali, kým sa k nim pripojí. Posledná stíhačka doplnila líniu utvorenú Zubekom, Maom, Ewansom a Wellsovou. Nad nimi pomaly preletel major Kasimov.

„Na každého z vás čaká päť cvičných cieľov. Automatické zameriavanie bolo u každého z vás dočasne vypnuté. Kto minie na ich zničenie viac ako desať výstrelov, ten tu nemá čo robiť. Od zastavenia na značke máte na ich likvidáciu dvadsať sekúnd. Celkový počet výstrelov, ako aj čas minutý nad rámec, ovplyvnia celkové vaše skóre. Knihovník, pôjdeš opäť prvý. Na navigácii už vidíš svoju značku, z ktorej budeš páliť. Presunieš sa na ňu plnou rýchlosťou. Teraz!“

Major väčšinou vo svojich požiadavkách na zverencov preháňal, ale tentoraz to myslel vážne. Hoci strelba v časovom limite a bez automatického zameriavania bola sama o sebe náročná, dva výstrely na jeden cieľ v takejto vzdialenosti, boli splniteľné len pre tých najlepších. Z motorov stroja číslo jeden vyšľahlo modré svetlo a stíhačka sa rýchlo vzdiaľovala od ostatných. Z Johna už opadla hanba aj hnev.

„Taká trápna amatérčina. A rovno pred očami všetkých.“

Snád v celom svojom doterajšom živote sa necítil tak hlúpo. Zodvihol si štít prilby a rozhladol sa okolo seba. Čierna prázdnota spretrhaná vpichmi jasných ihiel ho celého obklopovala. Vpravo videl malú stanicu MS 1 ako sa pomaly otáča okolo svojej osi. Tam niekde v riadiacej miestnosti plnej obrazoviek a holografických máp sedí Aiden, Dudov a ďalší dôležití ľudia, ktorí ho ľahko pošlú do väzenia, ak ich nepresvedčí o svojich kvalitách. Navyše za zločin, ktorý ani nespáchal. Všetko to naňho pekne ušili. A to len preto, aby sa tu na ňom mohli spokojne zabávať. Urobili si z neho šaša.

„Podpriemerný učiteľ vybratý na tajnú misiu. Taká somarina!“

„Waterbi, vpred! A skús zabrzdiť pred cvičnými cieľmi,“ ohlásil sa major a slovo vpred si vychutnal so silným prízvukovaním.

John automaticky chytil pravou rukou ovládanie kormidla a druhou zatlačil páku plynu na maximum. Tentoraz stíhačka vyrazila vpred bez zaváhania.

Keď sa o malý moment vrátil späť, presne sa zaradil na koniec formácie vedľa Wellsovej. V rádiu počul len ticho a prvé, čo mu napadlo bolo, že Kasimov si v kokpite vyplňa jeho prepúšťacie dokumenty.

„Letka, polovičným výkonom začnite realizovať návrat na pozíciu D1. Odtiaľ budete postupne od čísla jeden rolovať späť do Hangáru 1.“ Major Kasimov rozprával, akoby bol unavený z čakania na to, kým sa John vráti z poslednej úlohy a všetko s ním spojené ho už obťažovalo.

Možno si len v duchu predstavoval ako sú všetci späť na stanici a tam verejne nakope Johnov zadok za to, že mu oškrel nový stroj, že ho všade zdržuje a že kvôli nejakým bláznom nad sebou sa s ním musí ťahať po vzduchoprázдне.

*

Kryt kokpitu sa najskôr o pár centimetrov nadvihol, aby sa vzápätí mohol hladko zasunúť dozadu. S jasným cvaknutím sa vedľa Johna zjavili rukoväte pristavených schodíkov. Vedľa každej stíhačky stáli rovnaké a obsluhoval ich vždy jeden mechanik. John videl ako po jedných z nich práve schádzala Wellsová. Keď sa jednou nohou dotkla podlahy hangáru, mechanik odstúpil od schodov a otvoril záklopku obslužného rozhrania umiestnenú v nose stíhačky. K nej pripojil svoj príručný datapad a spustil diagnostiku.

John si odopol bezpečnostné pásy a svižne sa prehupol cez okraj kabíny. Zostúpil na zem a keď sa otočil, videl, ako si ho major premeriava prísnyim pohľadom.

A je to tu. Teraz ma parádne zvozí, nakope pred všetkými do zadku a vyhodí zo skupiny. Aspoň ma nechali chvíľu si zalietat'. Budem mať na čo spomínať, povedal si pre seba John a naprázdno prelgol.

„Letka, za mnou! Všetci, pohyb do riadiacej miestnosti!“

Skupina kráčala rýchlym krokom za majorom. O tri poschodia a jedno ťaživé ticho v nákladnom výťahu neskôr zastala skupina pilotov pred vstupnými dverami do riadiaceho centra. Major sa identifikoval svojou kartou, a keď sa dvere odomkli, krátko zaklopal na dvere. Na odpoveď nečakal a rovno vstúpil dnu.

„Vitajte späť. Všetci sa, prosím, posad'te,“ Aiden pokynul rukou skupine pilotov, aby sa posadili pred projekčnú stenu.

Okrem neho a dvoch technikov, ktorí pracovali pri neďalekej konzole, bola tmavá miestnosť prázdna. Skupina si posadala za rovný stôl, pred ktorým sa prechádzal Aiden. Medzi ním a pilotmi sa vo vzduchu ponad stolom otáčal holografický symbol stanice: zjednodušený profilový obraz stanice a v jej strede malý nápis MS 1.

„Dáta telemetrie posledného stroja sa práve nahrávajú do systému.“ Aiden si odkašľal rukou pred ústami, akoby nad niečím sústredene premýšľal.

Uprene hľadel na napíňajúci sa progresbar v tvare kruhu. John sa snažil zachytiť Aidenov pohľad, ale ten sa mu očami vyhýbal. Po chvíli s tým prestal a pozeral spolu s ostatnými na trojrozmernú projekciu pred sebou. Stavový riadok sa po pár sekundách rozsvietil na zeleno a vo vzduchu pred nimi sa objavilo päť grafov a tabuľka nameraných hodnôt. Každý graf mal inú farbu, ale veľmi podobný priebeh. Každý okrem posledného. Johnov graf sa svojou krivkou veľmi nezhodoval s ostatnými. Dokonca aj výpis hodnôt vedľa grafov bol v prvých štyroch prípadoch takmer zhodný. Johnovi pri pohľade na hodnoty vyschlo v hrdle a po chrbte mu stiekla studená kvapka potu. Aiden dal pilotom pár sekúnd na sebaanalýzu a potom sa opäť ujal slova.

„Bez ďalších zbytočných prietáhov pristúpime k vyhodnoteniu. Začneme číslom jeden.“

Zubek sa narovnal a prepletol si prsty na rukách. Tabuľka s jeho hodnotami a graf sa presunuli na hornú časť zobrazovanej plochy. Celú spodnú polovicu zaberá obrazový záznam jeho letu. Ten vytvoril stroj majora, ktorý sa pohyboval stále v ich blízkosti. Aiden spustil záznam telemetrie. V počiatočnom bode grafu sa objavila červená šípka, ktorá smerovala nadol. Plynulým pohybom sa presúvala po grafe a súčasne sa menili namerané hodnoty v tabuľke vedľa nej. Video pod nimi zobrazovalo ako sa prvá stíhačka odpojila od skupiny a prechádza pomedzi zoradené bóje. Svetelná čiara za ňou ukazovala dráhu stíhačky. Záznam končil v bode štartu, kde všetci opäť vytvorili formáciu. Celý let trval necelých pätnásť minút.

„Kapitán Zubek preletel celú dráhu podľa inštrukcií a s výborným časom. Záznamy motorov hovoria o kontinuálnom lete bez akýchkoľvek výpadkov. Záznam zo streľby je taktiež veľmi pôsobivý. Sedem výstrelov a päť zničených cieľov.“ Aiden hmatol rukou do priestoru, kde sa zobrazovali Zubekove dáta a prstami uchopil nehmotnú časť tabuľky s biometrickým záznamom. „Hodnoty biometrie vyzerajú veľmi slušne.“

Oblek meral nepretržite pilotov tep, hĺbku dýchania, svalovú aktivitu ako aj množstvo potu a v ňom obsiahnuté látky. Takto vidí riadiace stredisko nielen to, či je pilot zranený, v strese, ale aj to, či podstupuje nadmernú záťaž. Môže tiež vďaka získaným hodnotám odhadnúť blížiacu sa nebezpečenstvo v podobe kolapsu, dehydratácie či zlyhania jednotlivých orgánov.

Tvár Zubeka nedala vedieť nič o pocitoch, ktoré mu vírili v hlave. Ak vôbec nejaké pocity práve prežíval.

„Podtrhnuté a sčítané, Chodec získal nadpriemerných deväťdesiatjeden percent.“ Aiden ukázal na posledný riadok tabuľky, namieril naň

ukazovák a keď sa jeho okraje zvýraznili zelenou farbou, rozťahol všetky prsty tak, akoby sa z nich snažil striasť vodu.

Výsledné skóre bolo pre Zubeka viac ako dostačujúce. Takéto hodnoty boli obvyklé iba u elity. Tých najlepších z najlepších. Zubekovi sa pod nosom konečne mihol úsmev. Síce iba nakrátko, ale tomu, kto si ho všimol bolo jasné, že je so svojím výsledkom spokojný. Veď aj mal byť s čím. Hodnoty ukazovali, že stíhačku si osvojil veľmi rýchlo. Let pod jeho kontrolou bol plynulý a možnosti stroja využíval takmer na maximum.

„Pozrieme sa teraz, ako sa darilo nadporučíkovi Rainovi.“

Maove hodnoty boli podobné Zubekovým. Veľmi podobne dopadli aj Ewans s Wellsovou. Nikto nepotreboval viac ako osem výstrelov na zničenie svojich bóji a najnižšie dosiahnuté skóre bolo osemdesiatosem percent. Každý z prvých štyroch pilotov si tak vybojoval právo sedieť vo svojej SF700 aj naďalej.

„A nakoniec, kapitán Waterbi.“ Aiden sa na Johna nepozrel, len roztvoril jeho hodnoty a grafy v projekcii.

John si končekmi prstov hladil obočie a snažil sa tak skryť tvár do dlaní. Pomedzi prsty hľadel na svoje hodnoty ako žiak, ktorý ľutuje, že v deň ústnych skúšok vôbec išiel do školy.

Veď ja som tu dnes za Marka, uvedomil si John, keď si spomenul ako sa Mark tváril vždy, keď sa John rohodol, že si v ich triede preskúša znalosti študentov. Takáto predstava, by ho za iných okolností pobavila. Teraz však John dúfal, že sa celý terminál vyskratuje a jeho aj dáta ostatných sa stratia v nenávratnom zápachu spálenej elektroniky. Napriek Johnovmu zúfalstvu sa nič také nestalo a šípka indikujúca priebeh letu sa dala do pohybu.

„Doteraz prebieha let takmer totožne ako v predchádzajúcich prípadoch.“ Aiden ukázal na počiatok grafu, vyhodnocovací algoritmus zaznamenal len mierne výchyľky medzi zvyškom letky. „Avšak vieme,

že doteraz bol stroj ovládaný autopilotom, takže táto časť je dosť nezaujímavá.“ Šípka sa zastavila na hviezdnej mape v bode D1. „Odteraz to začne byť výrazne odlišné.“ Aiden konečne pozrel na Johna s povytiahnutým obočím nad jedným okom. V projekcii sa objavila Johnova stíhačka ako stojí na štarte slalomu. „Už v prvej, inak veľmi nezaujímavej časti grafu, si je možné všimnúť, že máte výraznejšie odozvy kardiovaskulárneho systému než zvyšok posádky.“ Aiden už hovoril priamo na Johna. „Tep dosahoval v priemere dvojnásobné hodnoty. To, čo sa však s vaším srdcom dialo tu, je priam pozoruhodné. Hodnoty kortizolu vystúpili do závratných výšok a váš tep zodpovedal tepu šprintéra pár metrov pred cieľovou páskou.“ Aiden udivene pokýval hlavou. Prstom pichol do špičky grafu biometrie. „Tu sa dokonca váš oblek rozhoduje, či vám má poslať dávku elektrošoku a reštartovať tak vaše srdce. To sa nakoniec nestalo, pretože ešte predtým by autopilot opäť prebral plnú kontrolu nad riadením a zahájil návrat do východzieho bodu. Teda do Hangáru 1.“

John cítil horko v dlaniach, ale aj rumenec rozlievajúci sa mu po tvári. Nevedel sa však prinútiť odvrátiť pohľad od záznamu pred sebou. Aiden mu nedal ani možnosť na výdych a hneď pokračoval ďalej.

„Tu sa stávame svedkami novodobých inovácií a neštandardných prístupov vo vesmírnych letoch. Vysokosofistikovaný stroj za šesťstotridsať miliónov je totižto použitý ako baranidlo.“ Aiden mávnutím ruky spustil prehrávanie záznamu.

Ten nekompromisne ukázal, ako zo stíhačky vyšľahli plazmové splodiny a stroj sa poňal rozrážať pripravené prekážky. Malé guľovité predmety osvetlené jasnými výbojkami lietali na všetky strany. Vyzeralo to, ako keď obézne dieťa skočí do bazénu s plastovými guľôčkami. Johnovi to pripomenulo jeho návštevu predškolského zariadenia, ktoré susedilo s jeho strednou školou v Tetsu. Raz tam bol zaniest' svoje podklady pre hodnotenie riaditeľke školy, ktorá bola vtom čase pozvaná na besiedku jedného z ročníkov. V istom momen-

te predstavenia deti naskákali do bazénu, čo bol, pravdepodobne, aj záver vystúpenia. John tam prišiel práve včas, aby si tento dych berúci zážitok mohol vychutnať. Jedno z detí bolo dostatočne tučné na to, aby z bazénu vystaľovalo polovicu loptičiek, ktoré sa rozleteli vzduchom na všetky strany. Spolu s nimi boli vyplavené aj ďalšie dve deti, ktoré nedokázali vzdorovať takejto tlakovej vlne. Zdesenie rodičov nad strachom o svoje detičky prerušil neovládateľný Johnov smiech. Všetky materiály sa mu vtedy rozsypali po zemi, pretože rukami si v predklone držal brucho. Upokojil sa až po hodnej chvíli, keď si uvedomil, že sa nikto iný nesmeje.

Riaditeľka aj ostatní rodičia na neho pozerali zarazene a podaktorí aj s dávkou zlosti. Na projekcii pred ním však teraz nelietali plastové guľičky, ale bóje, ktoré mali ostať na svojich miestach. Jediný, kto tam mal lietať bol John, a to okolo nich. Určite nie cez ne. Pri šiestej blikotajúcej bodke na zázname stíhačka opäť zastavila. John si dobre pamätal, čo vtedy v kokpíte prežíval. Údaje biometrie zobrazené v dolnom rohu mu jasne pripomínali, že si to pamätá správne. Jeho oblek ho musí silno milovať a mať s ním poriadne zľutovanie, keďže sa ho opäť rozhodol ušetriť od elektrického šoku. V tomto momente by vyfalsoval možno aj tri.

„Ako je to možné, kapitán Waterbi? Môžete nám vysvetliť takéto nekonvenčné použitie bojovej stíhačky?“ Aidenovi sa z tváre vytratila všetka hravosť a prísny pohľadom si ho premeriaval.

„Myslel som, že stojí iba šesťsto miliónov,“ dodal John a oprel sa do kresla. Chcel mať toto poníženie čím skôr za sebou. „Taktiež som nebol oboznámený s umiestnením automatickej brzdy autopilota. Predtým, než som ju konečne našiel, bol ťah motorov nastavený na asi sedemdesiatpercentný výkon. Vtedy som deaktivoval autopilota a čo sa dialo potom, už všetci videli.“

„Veď vy ste tými bójami preleteli ako tágo biliardovým stolom!“ skríkol Kasimov v tvári celý červený.

John sa zaprel rukami o stôl a postavil sa.

„Chápem, že kritéria pre výber pilotov do novej letky sú nastavené extrémne vysoko a ja ich jednoducho nespĺňam. Viem o chybách, ktorých som sa dopustil a plne rešpektujem záver komisie. Ak dovoľíte, chcel by som vás požiadať o ukončenie analýzy môjho letu. Rád by som sa šiel do svojej kajuty pobaliť, pane.“

Ak doteraz nebol na Zubekovi badať žiadny náznak pocitov, teraz žiaril ako vianočný stromček. Ani sa nesnažil skryť svoj široký úškrn. Lýtko jednej nohy mal vyložené na kolene druhej a ruky založené za hlavou. Mao so zatajeným dychom pozeral striedavo z Johna na Aiden a hlava mu kmitala, akoby sedel na finále Wimbledonu. Wellsová pozerala na Johna so zdvihnutým obočím. To jediné jej vystupovalo nad rámom okuliarov, ktoré mala opäť na očiach. Nečakala od nováčika takú silnú sebareflexiu, aj keď chápala, že chce mať celú situáciu čím skôr za sebou. Síce ho vôbec nepoznala, ale mala pocit, že v kokpíte zo seba vydal to najlepšie a ešte jednu šancu by si zaslúžil. Jediný, kto nevenoval novovzniknutej situácii žiadnu pozornosť bol Ewans, ktorý stále uprene hľadel na dáta Johnovho letu a zostavoval si v hlave ich vlastné vyhodnotenie.

„Posaďte sa, kapitán! Ešte sme s vami neskončili. Rozchod budete mať, až vám ho dá kapitán Cox,“ ozval sa Dudovov hlas odkiaľsi z tmavého rohu miestnosti.

Doteraz si ho nikto nevšimol. Dokonca aj Kasimov vyzeral byť prekvapený, keď ho započul a rýchlo sebou trhol. S odkašľaním sa znovu napriamril a postavil sa do pozoru.

„Pokračujte, kapitán,“ vyzval Aiden a.

„Rozkaz, pane!“ Aiden mávol rukou pred sebou v geste, ktoré opäť spustilo prehrávanie záznamu. „Po tomto incidente stoja za náhľad opäť hodnoty biometrie.“ Graf so srdečným tepom sa presunul do stredu obrazu. „Kapitán, váš tep v priebehu nasledujúcich pár sekúnd

klesol na priemernú hodnotu sedemdesiat tepov za minútu, kde sa udržal až do konca letu. Je obdivuhodné ako sa vám tak rýchlo podarilo upokojiť a tento pokoj si navyše udržať po zvyšok letu.“

John si predstavil sám seba, ako tesne po náraze sedel v kresle pilota. Doteraz zahmlený obraz bol krištáľovo jasný. Rozpomenu sa aj na pocit úľavy, ktorý ho náhle zaplavil. Do žíl sa mu vlialo teplo a svaly sa uvoľnili zo zovretia krčv. Opadol z neho všetok stres a s pocitom, že už to nemôže byť horšie sa jeho mozog prepol do základného nastavenia. Jeho ruky aj nohy začali ovládať primárne inštinkty a tým prevzali kontrolu aj nad strojom. Rútil sa so stíhačkou medzi zvyšnými bójami a každú z nich míňal len o niekoľko decimetrov. Presne o toľko, koľko potreboval. V tej chvíli sa stal let preňho iba pocitovou záležitosťou. Nepotreboval vidieť žiadny z ukazovateľov, nezaujímala ho žiadna kontrolka. Všetko čo potreboval vedieť, cítil priamo zo stroja. Riadiaca páka a pedále pod nohami mu cez sotva vnímateľné chvenie šepkali, kde sú limity stíhačky. Potichu ho vyzývali, aby ich nachádzal a posúval ďalej. John v riadiacej miestnosti opäť sedel v kresle a neveriacky sledoval záznam svojho letu.

Jeho stíhačka minula poslednú bójku a rovno vyrazila na oblet okolo MS 1. Akcelerovala tak ostro, že na krátku chvíľu s ňou Kasimov nevládal držať krok. Ten ju o pár sekúnd dobehol len preto, lebo oblet okolo stanice bol stanovený na polovičný výkon. John zastavil svoju stíhačku vedľa ostatných a čakal, kým sa dostane na rad. Stále bolo vidno, ako pokojne bije jeho srdce. Akoby bol na poobednej prechádzke a usrkával z vychladeného piva. Záznam sa pretočil o niekoľko minút dopredu, keď na obraze ostal iba posledný stroj. Ten poslušne čakal, kým ho neminula prelietavajúca Wellsová a nevzdialila sa za prikázanú hranicu sto metrov. Vtom motory opäť vyšľahli horúci prúd splodín a posledná stíhačka vyrazila vpred. Veľmi rýchlo dosiahla maximálnu rýchlosť a rútila sa na ďalšie stanovisko s cvičnými cieľmi. Ďalší graf v rohu obrazu neustále porovnával výkon motorov s ostatnými pilotmi v závislosti na polohe. Tu bolo jasne

vidieť, že tam kde Zubek, Mao, Ewans aj Wellsová začali pribrzdovať, aby sa dostali do čo najvýhodnejšej palebnej polohy a nedostali sa za prikázanú vzdialenosť paľby, John stále letel maximálnou rýchlosťou. Až tesne pred palebnou pozíciou presmeroval svoj výkon do spätných trysiek a v obrovskom preťažení zastavil.

S presnosťou na niekoľko metrov sa ocitol na určenom bode. Stroj sa ešte ani poriadne neustálil a z vysokovýkonného pulzného dela sa prvý raz zablyso. Krátko nato explodoval jeden z cieľov. Bočné trysky sa nakrátko zapli a pootočili stíhačku nepatrne doľava. Nový záblesk a ďalší zásah. Bóje explodovali jedna za druhou. Po poslednom, sotva badateľnom, posunutí sa v explózii jasných iskier ocitol aj posledný cieľ. John neostal na mieste ani sekundu navyše, aby si skontroloval výsledok. Trhol pákou smerom k sebe a prudko pridral plyn. Stroj sa vo vývrtke otočil o stoosemdesiat stupňov a po chrbte letel späť k stanici. Tu sa záznam skončil. Na obrazovke sa objavilo výsledné skóre.

„Aj napriek počiatočnému zaváhaniu si kapitán Waterbi vyslúžil osemdesiatdeväť percent.“ Aiden sa na Johna prvýkrát usmial a pozrel mu do očí. „Gratulujem vám všetkým. Prvý test máte úspešne za sebou a všetci pokračujete v príprave ďalej.“

Čurák, pomyslel si John a jeho šokovaná tvár nedokázala nadobudnúť žiadny výraz. Zarazený sledoval svoje svietiace skóre pred sebou. Chcel byť na Aiden a našťvaný za to, ako ho do poslednej chvíle naťahoval, ale nešlo mu to. Karma je zdarma a všetko sa ti vráti, blyso Johnovi hlavou, ale v skutočnosti mu neprial nič zlé.

Práve z neho opadla ťažoba hanby a poníženia a vystriedali ich pocity naplnenia a spokojnosti. K nim sa vzápätí pridalo silné zadostučinenie poskytované pohľadom na Zubekov našťvaný výraz. S otvorenými ústami hľadel neveriacky pred seba a oči nevedel odtrhnúť od čísla, ktoré sa vznášalo len kúsok od neho.

Ale áno, je to tak, len sa pekne vynadívaj, pomyslel si John a Zubekovi poslal prehnane smutnú grimasu, hneď ako sa naňho pozrel.

Ten mal pri tom ústa stále otvorené a vyzeral, že bojuje s mŕtvicou.

„Ha! Slušný výkon, Waterbi! Si najväčším prekvapením skupiny,“ plesol ho Mao po pleci, „ale aj napriek tvojej excelentnej streľbe ti navrhujem priradiť volací znak Baranidlo. Predsa len by sme nemali úplne zabúdať na tvoj výkon pri slalome.“ Mao sa zasmial a do smiechu so sebou strhol aj Wellsovú, ktorá sa snažila rukou zakrývať vlastný úškrn.

S jeho nákazlivým smiechom bojoval aj Aiden.

„Tak to znie celkom presne,“ povedala Sarah a vzdala svoj boj o vnútorný pokoj.

Jediný, kto úplne nechápal, na čom sa všetci, okrem Zubeka, tak dobre zabávajú, bol Ewans. Ten iba uznalivo pokýval bradou, krátko si pohľadom premeral Johna a opäť sa ponoril do štúdie svojich materiálov.

„Nápad je to výborný,“ zhodnotil Aiden a konečne sa mu podarilo prestať smiať, „ale už predčasom bolo rozhodnuté, že s hodnosťou získa kapitán Waterbi späť aj svoj volací znak. Teda Čistič.

„Čo tým myslíte, že sa mu vrátila hodnosť, pane?“ Zdvihol sa Zubek na nohy. „On doteraz nelietal ako bojový pilot?“ Ukazoval jednou rukou na Johna, ale hľadel pritom na Aidená.

„Nie, nelietal. Kapitán Waterbi bol pred vyše šiestimi rokmi vyradený z aktívnej služby. A to na vlastnú žiadosť. Do detailov tu nemienim zachádzať, ale môžem vás všetkých ubezpečiť, že má v útočných stíhačkách nalietaných viac bojových misií ako vy všetci dokopy. Dnes letel prvý raz po veľmi dlhej dobe, a to s vynikajúcim výsledkom. Verím, že bude značným prínosom a podporou pre celú letku. Bol

moja osobná voľba a nepriradil by som ho medzi vás, keby som si svojím rozhodnutím nebol istý na sto percent.“

Tentoraz mal od údivu otvorené ústa aj Kasimov. Hľadel na Johna ako na zjavenie a neveriacky ho sledoval. Aiden po krátkej chvíli opäť pokračoval:

„Všetci ste boli vybraní na prísne tajnú a experimentálnu misiu. Zatiaľ vás, žiaľ, nemôžem informovať o podrobnostiach, ale dozviete sa všetko v pravý čas. Dovtedy budete lietať každý deň do zamdletia, až kým si neosvojíte svoje stroje ako vlastné ruky. To bude vaša práca pre nasledujúce tri týždne.“

Dudov pomaly vstal a vyšiel zo svojho tieňa. Nenáhlivým, ale istým krokom kráčal k dverám. Každý tak pochopil, že míting sa skončil.

„Pre dnešok to bol od každého slušný výkon. Len tak ďalej, my vás budeme stále sledovať,“ ukončil stretnutie Aiden a vykročil za Dudovom.

Všetci piloti sa postavili do pozoru. Vzápätí sa za Dudovom, Aidenom a dvomi technikmi zaklapla zámka dverí.

Ewans, akoby sa práve prebral k životu a neveriacky zamrkal na Johna:

„Počkaj, ty si Čistič? Ten Čistič?!“

*

Tri týždne cvičných letov sa blížili ku koncu. Každým dňom sa piloti medzi sebou poznali o čosi viac. Mao si stále neprestal uťahovať z Johnovho fiaska na slalome, ale aspoň sa už prestal snažiť zmeniť jeho meno na Baranidlo.

Dnešný let bol nezvykle obtiažny a všetci sa pri ňom poriadne zapotili. Každý sa potešil, keď deň končil a mohol zo seba stiahnuť prepotenú kombinézu.

„Pekný let. Vidíme sa zajtra,“ pozdravil John predtým, ako vyšiel zo šatne.

Po náročnom dni bolo potrebné si oddýchnuť a doplniť tekutiny. Vyhlásený a zároveň jediný bar na MS 1 bol pre tento účel výborná voľba.

„Tu ho máme. Sedí tu sám a opäť sa tvári tajomne!“ zakričal Mao tak, aby ho počuli aj na povrchu.

John si utrel zápästím penu z piva a položil nedopitý pohár na stôl. Mao mávol rukou k Johnovi a spolu s Ewansom aj Wellsovou sa vydali k jeho stolu. Zubek, ktorý prišiel s nimi, len znechutene mávol rukou a otočil sa na päte.

„Čo sa tu zašíváš? Hanbíš sa za nás?“ Štuchol Mao laktom do Johna.

„To je dosť nepresné, hanbím sa len za teba,“ usmial sa John a lakeť mu opätoval, „len si prisadnite, stoličiek je tu dosť.“

„Čo to píšeš?“ Wellsová si pritiahla k sebe displej, do ktorého John ešte pred chvíľou ťukal prstami „Dúfam, že to nie je hlásenie o nás,“ zasmiala sa, ale keď videla, ako John sčervenal, napadlo jej, že je to možno pravda.

„Uisťujem vás, že to nie je žiadne hlásenie a ani to nie je pre iné oči než tie moje,“ John si rýchlo pritiahol displej k sebe a vypol ho.

Všetci naňho hľadeli v nastupujúcom čudnom tichu.

„Sú to len moje myšlienky, dojmy ak chcete. Po každom lete si tam napíšem, čo bolo počas letu dobré a na čo sa musím viac sústrediť. Nie je tam nič o vás, môžete mi veriť.“

„Škoda, že tú poslednú vetu nepočul Andrej,“ smial sa Mao a kýval na barmana, aby objednal pivo pre celý stôl. „Pripravil si sa o ďalší povestný výlev hnevu namierený voči nováčikom.“ Mao sa naklonil ponad stôl a tichším hlasom dodal: „Aj keď ty vlastne nie si až taký nováčik, mám pravdu?“

„Kapitán Zubek. Chodec. On sa volá Andrej?!“

„Viem, vôbec sa to k nemu nehodí. Andrej znie ako niekto, kto ťa nezištne pozve na pivo. Ak by si s ním žil na jednej ulici, bude to on, čo ti požičia náradie a pokojne ti na hodinu aj postráži deti. Len tak, ani nečaká nič na oplátku. Niekto, komu by si rád dohodil svoju sestru. Taký dobráčisko, že? Náš Andrej je jasná výnimka. Ale dosť bolo zahovárania. Vyklop čo si zač, inak prinútime Ewansa, aby nám tvoj príbeh porozprával za teba.“

„Za druhých nerozprávam. A do iných sa nestarám,“ stručne zhodnotil situáciu Knihovník.

„Samozrejme, že sa nestaráš! Veď to by bolo, keby sme sa od teba niečo dozvedeli. Keď tak nad tým rozmýšľam, si väčší tajnostkár ako tuto John,“ Mao sa obrátil k Johnovi a položil mu ruku na rameno. „Je to, dúfam, tvoje meno, že áno?“

„Ehm, áno. Volám sa John.“

„Dobre, John, veríme ti.“ Žmurkol naňho Mao a otočil sa späť k Ewansovi. „Ide o to, že sa tri týždne napačuješ, že vieš niečo, čo my nie. A keďže nám to odmietaš prezradiť kvôli nejakému hlúpemu morálnemu kódexu, ktorý si si sám vymyslel, musíme to priamo páčiť tuto z Johna.“

„Nechápem, prečo sa tak rozčuľuješ, veď ma dobre poznáš a vieš, že to nemôžem urobiť,“ ohradil sa a preložil si ruky cez prsia. „Navyše poznám iba to, čo je dostupné v archíve vojenských misií. Takže to určite nie je ani polovica príbehu. Ak ťa to tak veľmi zaujíma, vyhl'adaj si to sám.“

„No, ale ja nečumím každú voľnú chvíľu do e-kroník, dokumentov, blueprintov a analýz. Mňa nevolajú Knihovník!“

„Upokoj sa, Potkan, plúješ mi do piva,“ Wellsová si k sebe pritiahla orosený zlatavý pohár, ktorý si pritiahla z práve prinesenej kopy. „Nechajme vyrozprávať sa kolegu.“ Pozdvihla svoj polliter a namierila na Johna.

Ten zobral do ruky svoj a ťukol si s ňou.

„Spravíme to teda takto: Porozprávaj nám všetkým, čo vieš a ja potom doplním ten zvyšok.“ Pozrel na Ewansa.

Ten natočil hlavu nabok a prižmúril oči v zamyslení.

„To by šlo.“

Mao aj Ewans priložili svoje poháre k ich a sklo hlasno zacinkalo.

V.

„Pred takmer pätnástimi rokmi o štvrtej hodine a dvadsiatej prvej minúte ráno, marsovské orbitálne teleskopy spozorovali niečo, čomu sa dalo len ťažko uveriť. Najmä kompetentní to považovali za chybu, nepresnosť či obyčajný výmysel. Boli ochotní uveriť hocijakej inej, ba aj nezmyselnej teórii, len aby nemuseli čeliť drastickej pravde.

Plnou rýchlosťou k Marsu smerovali dve ťažko ozbrojené pozemské fregaty. Boli spozorované len pár hodín letu od planéty. Všetci boli v šoku. Ved' komu by vtedy napadlo, že si bude Zem skutočne nárokovať naše zdroje a svoje bývalé kolónie. Bola po krk vo vlastných problémoch. Od poslednej vojny národov bola taká slabá ako ešte nikdy v novodobej histórii. Navyše od nás pravidelne prúdila humanitárna pomoc a neustále vznikali nové obchodné spoločnosti. Bolo to od nich bodnutie do chrbta. Náš obranný systém bol v plienkach a väčšina financií bola určená na rozvoj života na Marse. Nemali sme sa poriadne čím brániť. Velenie obrany odhadlo, že ak sa postavíme na odpor, boj bude krátky a jednotky zdecimované behom niekoľko desiatok minút. Nedávali nám ani hodinu. Mali sme iba dve stíhacie perute. Obe letky mali príliš málo skúseností a stíhačky, v ktorých lietali, boli skôr testovacími než skutočnými bojovými strojmi. Vo vývoji boli vtedy nové SF400, ale ich prvé nasadenie do služby sa očakávalo až o dva roky. Piloti teda nasadli do toho, čo bolo práve po ruke, vyzbrojili sa čím sa dalo a utvorili obrannú formáciu pred MS 1. Mali jedinú úlohu. Spomaliť postup nepriateľa. Získať čo najviac času, aby sa mohlo z MS jednotky evakuovať čo najviac civilistov a následne sa mohli spolu s ostatnými zakopať na povrchu.“ Ewans po svojich posledných slovách zamyslene stíchol a s prázdny pohľadom sa zahľad do svojho pohára.

„Jasné, že o tomto vieme, je to známa história. Tí piloti sú legendy. Prežilo ich len zopár, ale nikto z nich už neostal v aktívnej službe. Kam

tým, do pekla, smeruješ?!" Mao začínal strácať trpezlivosť s nečakane výrečným Ewansom.

Ten sa však nenechal vyviest' z miery a pokračoval v rozprávaní ďalej, akoby ho ani nepočul.

„Štrnásť. Štrnásť duší stálo proti dvadsiatim dvom stíhačkám, ktoré sa vyrojili z fregát. To bolo všetko, čo stálo proti okupácii a bránilo ľudí na stanici aj na povrchu pod kupolami. Štrnásť zle vybavených stíhačiek sformovaných bok po boku vedľa seba, v ktorých sedeli piloti pripravení zomrieť za životy druhých. V hlave im vírila myšlienka na čas. Drahocenný čas, o ktorý bojovali zubami nechtami, pretože každá minúta získaná navyše pomohla uniknúť zo stanice niekomu ďalšiemu. Mechanikovi, ktorý má na povrchu ženu a deti alebo zdravotnej sestre, ktorá zarába vo vesmíre peniaze pre svojho ťažko chorého otca. Na stanici bolo v ten deň šesťstoštyridsaťšesť ľudí a každý z nich vložil svoj život do rúk tých štrnástich tam vonku.“

Wellsová aj Mao zaujato počúvali Ewansa. Jeho rozprávanie ich pohltilo. Aj Johna prekvapilo jeho prozaické podanie udalosti. Bitka o stanicu MS 1, ako sa táto udalosť neskôr zapísala do histórie, sa vyučovala už v prvom ročníku na akadémii, ale Ewansove podanie bolo, zatiaľ, jedno z najpútavejších. Znelo to, akoby tam naozaj bol a rozprával z vlastnej skúsenosti, aj keď je nad slnko jasné, že je príliš mladý, aby to bola pravda. Tak či onak, jeho rozprávanie ich prikovalo k stoličkám a so zatajeným dychom hltali každé slovo.

„Mal to byť scenár kamikadze. Nikto z nich nemal prežiť. No nemyšliteľné sa stalo skutočnosťou. Dve chabo vyzbrojené perute mívko hľadeli tvárou v tvár obrovskej presile. Ťaživé ticho éteru zrazu preťal hlas. Odhodlaný, nahnevaný, ale pri tom sústredený hlas. Z rádia jednej zo stíhačiek zaznelo:

Ak je toto naša posledná večera, nech sa za ňu nemusíme pri raňajkách hanbiť!

Motory sa zablykli a stíhačka vyrazila vpred ešte skôr, ako sa okupanti zo Zeme stihli plne sformovať. Za ňou, ako jeden roj, vyrazili ostatní. Prvé rakety si našli svoje ciele o pár sekúnd nato. Zaskočené pozemské skinjety sa rozleteli na všetky strany a pokúšali si získať odvetné pozície. Naše stroje sa zmiešali s ich a začal sa kolotoč vývrtiek, úhybných a útočných manévrov. Guľomety pálili do nepriateľov kusy do biela rozžeraveného kovu a trhali plášte ich lodí na kusy.

Vždy, keď sa na oblohe zablysol bod jasného svetla, bolo jasné, že v tom záblesku niekto prišiel o život. Samozrejme, pilot sa mohol katapultovať, keby na to prišlo, ale ani jeden z pilotov marsovských perutí to neurobil. Pokiaľ bol stroj zasiahnutý, ale stále schopný letieť, zvolili si radšej svoj najbližší cieľ a plnou rýchlosťou to doňho napálili. Plášte fregát však boli na to stavané, žiadne ťažké škody neutrpejú a pohybovali sa neúprosne vpred. Krok za krokom k svojmu cieľu. Päťtisíc metrov pred našou jedinou vesmírnou stanicou začali paľbu. Vtedy naši zaútočili na fregaty všetkým čo mali. Nehľadiac na svoje životy sa vrhali proti rýchlopalným delám brániacim pozemské lode. Už aj tak rozodrané stíhačky padali jedna za druhou a náš koniec bol v tú chvíľu neodvratný. Keď prvé torpéda vyrobené na Zemi narazili do stanice MS 1, ako divé psy útočiace na postrelenú kačicu, trhali jej plášť na kusy. Požiare, ktoré náhle vypukli, sa šírili rýchlosťou blesku. Cez pretrhaný kompozit vylietavali do vonkajšieho priestoru ľudské telá, aby vzápätí zmrzli v kozmickom vákuu. Ich úškl'abky hrôzy a bolesti boli nemými svedkami zrady, ktorej sa na nás dopustili naši spojenci, naši obchodní partneri, naši bratia a sestry.

Jeden z našich posledných strojov si to spleťou nepriateľských stíhačiek namieril k najbližšej z fregát. Prudkými úhybnými manévrami sa približoval meter za metrom. V jeho lodi už nefungovala podpora života a keby aj, bola by mu k ničomu, keďže kokpit mal v sebe dieru veľkú ako ľudská hlava. Cez nasadenú prilbu dýchal zásoby kyslíku uložené v skafandri. Tie mu poskytovali životodarný vzduch s rezervou len na niekoľko minút, ale on dobre vedel, že je to viac,

než bude potrebovať. Nemal totiž v pláne sa v ten deň udusiť. Dve stíhačky, ktoré sa ho držali ako kliešte po ňom neustále strieľali svojimi kanónmi ráže dvadsaťosem milimetrov. Okolo jeho hlavy lietali projektily rýchlosťou presahujúcou tisícvesto metrov za sekundu. Vždy, keď ho nejaká z nich zasiahla, kov naokolo sa trhal ako ľanové plátno a strojom hodilo na jednu alebo druhú stranu. Cítil, ako jeho loď postupne stráca výkon a odmieta ďalej spolupracovať. Akoby sa jej už nechcelo bojovať s nevyhnutným. Chcela sa odovzdať svojmu osudu a mať to za sebou. On ju však nútil do krajností a žmýkal z nej posledné nemožné.

Prudkým výkrutom vyletel nad jednu z fregát. Keď bol nad ňou, všimol si silne pancierovanú oblasť, ktorú správne určil ako veliteľský mostík. Zapol plný ťah spätných trysiek a stočil nos prudko dolu. Stíhačka zaúpela námahou a praskaním kovového rámu. Posledné gramy ešte nespáleného paliva zažali modré plamene a polorozpadnutá loď vyrazila v ústrety svojmu osudu. Pod ľavým krídlom niesla poslednú raketu, spolu s ktorou sa chystala ukončiť svoju existenciu. Čas sa naddimenzovával ako to býva pri východe slnka nad oceánom za jasného letného dňa. Každým momentom sa množstvo svetla okolo vás zväčšuje a obloha nadobúda sýtejšiu sviežosť letného rána. Už-už to vyzerá, že spoza horizontu vyletia prvé lúče žltého svetla, ale samotný okamih oslnenia stále neprichádza. Čas sa naťahuje takmer do prasknutia. Až sa to zrazu stane. Do očí vás bodnú jasné ihly oznamujúce definitívny koniec noci. Tak aj on letel celú večnosť k svojmu cieľu vzdialenému len pár sekúnd pod ním.

Vtom, vo veľmi náhлом okamihu, uvidel niečo zvláštne. Niečo nenápadné, ale veľmi významné. Za veliteľským mostíkom, len niekoľko desiatok metrov za ním, uvidel otvorené torpédové vráta, z ktorých vyletela ďalšia raketa so svojím smrtonosným nákladom pre krvácajúcu stanicu. Na poslednú chvíľu nasmeroval nos stíhačky do stredu vrát a odpálil raketu. Vedel, že tam urobí viac škody ako na silno opancierovanom povrchu fregaty. Celou silou zatiahol páku

k sebe a stíhačku proti jej vôli prudko odklonil z kolízneho kurzu. Pravé krídlo aj tak slabo zavadilo o pancier pod sebou a jeho úlomky sa rozleteli na všetky strany. Výbuch, ktorý o sekundu nato nastal, nepočul. Vo vzduchoprázdne to vyzeralo ako ohňostroj, ktorý sme ako deti sledovali z veľkej diaľky. To, čo však cítil na vlastnej koži, bola tlaková vlna, ktorá vďaka vnútornej atmosfére lode rozmetala do blízkeho okolia trosky zničených stíhačiek, ako aj samotný ťažký trup fregaty. Explózia bola taká silná a prekvapivá, že boj zrazu úplne ustal. Nikto z pilotov plne nechápal k čomu došlo. V chaose, ktorý nastal, sa stíhačky pozemských vesmírnych síl stiahli do obranného postavenia okolo druhej fregaty. Zrazu to boli oni, kto pocítil strach. Posledné naše štyri fungujúce stroje sa tiež stiahli k obrannému perimetru stanice. Boli prederavené ako rešetá, trysky motorov preblikávali nepravidelnými zábleskami a trup bol sčernalý po zásahoch a explóziách. Očakávanie posledného výpadu nepriateľa sa neznesiteľne oddaľovalo. Z rádia v kokpitoch sa po chvíli opäť ozval hlas. Tentoraz iný. Patril veliteľovi stanice:

„Vy bastardi, dokázali ste to! To čo sa vám dnes podarilo sa zapíše zlatými písmenami do histórie našej planéty.“ Jeho hlas znel víťazne a s pocitom úľavy, ako keby sa práve dozvedel, že vyhral v lotérii hlavnú cenu. „Pozemské jednotky chcú vyjednávať a sú pripravené vzdať sa! Pripravte sa na príchod manipulačných nakladačov. Tie vás dopraví späť do Hangáru 1.“

Ewans preletel pohľadom po ostatných pri stole. Mao, Wellsová a dokonca aj John pozerali rozostrenými pohľadmi niekam do stredu stola. Ich oči boli zaostrené niekam do diaľky. Akoby si celú scénu predstavovali podľa Ewansovho rozprávania.

„Ukázalo sa, že explózia prvej fregaty silno poškodila aj druhú. Jej trosky na niekoľkých miestach prerušili prívody energie a posádka lode nebola schopná ich sama opäť opraviť. Piloti zvyšných stíhačiek si rýchlo spočítali, že bez ťažkých zbraní svojej poslednej fregaty a ob-

medzenou zásobou paliva v nádržiach, nedokážu účinne zaútočiť na kolónie Marsu ani na MS 1.“ Ewans venoval krátky pohľad každému z prísediacich okolo neho. „Ako už viete z hodín dejepisu, vzdali sa. Nakoniec bezpodmienečne kapitulovali a na ich palubu vstúpila prvá čata nášho výsadkárskeho pluku. Loď bola následne zabraná.“

„Čo sa stalo s našimi pilotmi? Čo sa stalo s tými, ktorí prežili?“ prerušila ho chvatne Wellsová.

„Dvaja sa zo svojich zranení nikdy plne nezotavili a odišli so všetkými poctami do výslužby. Ďalší svojim zraneniam podľahol na operačnom stole o deň neskôr. Hypoxia mu príliš poškodila mozog a svoj boj prehral. Poslední dvaja pokračovali naďalej v aktívnej službe. Ich záznamy sú však prísne utajené. Spomína sa iba novopridelený volací znak jedného z nich. Ten, ktorý dobre namierenou raketou zničil prvú fregatu, bol odvtedy prezývaný Čistič. O druhom neviem nič,“ priznal Ewans a spolu s ostatnými uprel svoj pohľad na Johna. „Takže milý, John Waterbi, si práve ty onen spomínaný Čistič?“

John si priložil k ústam pohár s pivom, v ktorom už pena dávno padla. Otočil ho hore dnom a zvyšok horkastej tekutiny vypil na ex. Pohár položil vedľa mokrého kolieska, v ktorom pred chvíľou pohár stál. Studenú vodu zotrel zo stola chrptom dlane a tú si potom utrel do nohavíc.

„Vyrozoval si to veľmi pútavo. Skoro, akoby si tam vtedy bol. A tým nemyslím, že si bol prítomný na stanici. Skôr, akoby si sedel v kokpite vedľa mňa.“ John sa uznanlivo pozrel na Ewansa. „V dvoch veciach ťa však musím opraviť. Nie som hrdina, o ktorom si rozprával. Nikto z nás ním vtedy nechcel byť. Do stíhačiek sme sadali s trasúcimi sa rukami, suchom v krku a v dopotených kombinézach. Inak povedané, nemali sme veľa šancí na prežitie a boli sme vydesení na smrť. Našťastie sa to skončilo tak, ako sa to skončilo a ten deň si nevyžiadal ďalšie životy.“

„Šesťdesiatštyri,“ ozval sa záдумčivo Ewans.

Mao aj Sarah naňho sprvu nechápavo pozreli. Keď im došlo o čom hovori, pietne sklopili pohľady na stôl.

„Máš pravdu. Presne toľko slobodných životov si v ten deň vyžiadala obrana našej slobody.“

John zamával na obsluhu a objednal ďalšie kolo.

„A tá druhá vec?“

„Hm?“

„Čo bola tá druhá vec, ktorú musíš opraviť?“

„Ach, áno. Raketu, ktorá nakoniec jednu fregatu rozmetala a druhú vyradila z boja som chcel odpáliť do krytu gondoly jedného z motorov. Stroj bol však vtedy už takmer neovládateľný a silno tiahol do ľavého výkrtu. Nedalo sa s ním takmer vôbec manévrovať. Ak by som sa rozhodol riadene havarovať, takmer určite by sa mi nepodarilo stíhačku udržať na kolíznom kurze. A tak som vystrelil.“

Tri páry očí naňho neveriacky hľadeli.

„Ako vystrelil?“ Maovi nedochádzalo, čo sa John snaží povedať. „Len tak? Naslepo?“

„Naverímboha,“ odpovedal John s vážnou tvárou. „Bola to šťastná náhoda.“

Mao aj Ewans neverili vlastným ušiam. Ewans by odprisahal, že zle počul, aj keď sedel od Johna len na dĺžku paže. Mao naklonenou hlavou pohyboval sem a tam, akoby práve vyšiel z bazéna a snažil sa vytriasť vodu z ucha. Do toho sa spustil neovládateľný smiech Wellsovej. Takmer okamžite naplnil celú miestnosť. Jeho srdečnosť vytrhla zo zamyslenia aj Ewansa s Rainom a strhla ich so sebou.

Ich spoločný smiech nakrátko upútal pozornosť ostatných návštevníkov, ktorí sa k ním otáčali snažiac sa zistiť, čo je príčinou ich

dobrej nálady. Keďže nič podstatné nezistili, po chvíli sa opäť vracali k svojim pohárom.

*

„Takže, Čistič, už vieme ako si získal svoju prezývku. Teraz nám povedz, prečo si sa jej zriekol.“ Wellsová sa oprela do jednoduchej barovej stoličky, na ktorej sedela a s jemnou dávkou sily sa nohou od-tlačila od stola tak, aby mohla balansovať na dvoch kovových nohách.

„Čarodejka má recht. Kde si bol po všetky tie roky, keď o tebe ne-bola ani zmienka? Mal si predsa našliapnuté na fantastickú kariéru, no nie?“ Buchol Mao Ewansa po chrbte. „Dokonca ani tuto vševědúci Knihovník sa o tebe nič ďalšie nedopátral. Nemám pravdu?“

„Máš,“ neradostne pritakal Ewans, ktorý bol skôr zvyknutý na prezentovanie svojich vedomostí než naopak. „Stopa Čističa končí spolu s históriou bitky o stanicu MS 1.“

„Ehm,“ odkašlal si John a chvíľu premýšľal ako má začať. „V služ-be som pokračoval aj naďalej. Nikam som nezmizol. To isté sa však nedalo povedať o mojich záznamoch.“ Chytil sa vychladeného piva, ktoré pred neho práve postavila mladá, usmievavá čašníčka.

„Budete si priať ešte niečo?“ Vyzeralo to, že sa pýta všetkých, ale pozerala priamo na Johna. Rukou si pri tom založila prameň hnedých vlasov za ucho, aby tak mohla lepšie odhaliť svoj úsmev.

„Ďakujeme, fifinka, máme všetko. Ak budeme opäť potrebovať tvoje služby, zamávame na teba,“ odpovedala za všetkých Wellsová a mávala rukou.

„No keby ste moje služby náhodou potrebovali skôr, ozvite sa.“ Vytiahla spoza pásu krátkych šortiek pero a na obrúsok napísala niekoľko číslíc.

Ten potom posunula Johnovi a sotva badateľne mu pri tom ukazovákou prešla po dlani. Pero si opäť zastrčila naspäť a jedným okom na Johna žmurkla. Pri tom ako od nich odchádzala sa jej dlhé vlnité vlasy hojdali po chrbte. Mao, Ewans aj John za ňou ešte chvíľu pozerali, než ich z tranzu vytrhli Wellsovej lúskajúce prsty pred ich očami.

„Haló. Skúste si, vy nadržanci, nahrnúť krv späť do mozgov.“ Wellsová sa za ňou nakrátko obzrela. „Nechápem, čo je na nej také zaujímavé. Úplná tuctovka. Navyše dosť vtieravá.“

„Nehovor tak o budúcej matke mojich detí!“ zahriakol ju Mao. „A vôbec. Dúfam, že to číslo je pre hocikoho z tohto stola.“ Natiahol sa po obrúsok pri Johnovej ruke a chvíľu ho študoval.

„Myslím, že patrí iba Waterbimu,“ povedal Ewans a pomaly ho vytáhoval z Maových zovretých prstov. Keď sa mu to podarilo, položil ho naspäť k Johnovmu pivu. „Teraz nás však zaujíma zvyšok tvojho príbehu.“

„O. k., to je fér. “ Znova si odpil, no hneď zasa pokračoval. „Pravdepodobne je všetko ešte utajené, ale keďže budeme spolu lietať naostro, mali by ste vedieť, kto bude sedieť v stíhačke vedľa vás. Po útoku na MS 1 mi zmazali všetky záznamy a dali mi na starosť zostavenie nových letiek. Nasledujúcich niekoľko mesiacov sme vyberali, cvičili a vzdelávali nových pilotov. Tlačili sme do nich vrchom aj spodkom. Na osobné voľno nebol čas. Dostali sme k tomu bianko šeky a peniaze odvtedy neboli žiadny problém. O čo sme si zažiadali, to sme dostali. Rozpočet armádnej obrany bol zrazu prioritou číslo jeden. Vývoj SF400 sa urýchlil tak výrazne, že už o šesť mesiacov sme mohli začať testovať prvé kusy. Všetko sa dialo veľmi rýchlo. Nikto nevedel, kedy k nám opäť „zavítajú“ bratia zo Zeme. A bolo dobre, že sa všetko dialo tak rýchlo. O deväť mesiacov sme mali „návštevu“ opäť. Tentoraz sme boli pripravení lepšie. Ľudia, zbrane, taktika. Obrnenie stanice, jej výzbroj, nové stíhačky a dokonca aj ukradnutá fregata tentoraz nastavili váhy úplne inak ako naposledy. Dokonca

sa výborne osvedčili aj nové delá obranného planetárneho systému, na ktorých ešte nestihla zaschnúť farba.“

„Ďalšia prednáška z dejepisu. Čo máte všetci doktorát z marsovskej histórie?!“ Mao opäť strácal nervy zo zbytočného naťahovania a pripomínania známych vecí.

„Ušetrím vás teda ďalších opakovaní nasledujúcich konfliktov so Zemou. Všetci viete, že to bolo ako na hojdačke. Raz útočili oni na nás, o chvíľu zase my na nich. Navyše pyšným pozemšťanom sa ťažko trávila ich prvá, nečakaná prehra. Špionážne misie boli na dennom poriadku. Zostreľovanie vojenských aj komunikačných satelitov sa stalo akýmsi medziplanetárnym športom. Nikto však nevedel získať významnejšiu a hlavne dlhotrvajúcu prevahu. Zo mňa bol vtedy veliteľ jednej z perutí. Nasadzovali nás takmer do každej akcie. Bolo jedno, či sme mali brániť zásobovacie trasy našich predsunutých tankerov alebo šlo o útok na pozície nepriateľa.“ John sa zasmial sám sebe. „Vtedy sme ho volali nepriateľ, dnes je to náš najlepší obchodný partner. Nepríde vám pritiahnuté za vlasy ako sa obyčajné pomenovanie môže zo dňa na deň tak radikálne zmeniť? V jeden deň o nich všetci hovoria ako o zradcoch, vrahoch a okupantoch a na druhý deň sú to naši významní obchodní partneri, kolegovia a dokonca opäť bratia. Smiešne, nie? Nepríde vám to smiešne?“ John dopil svoje pivo, utrel si penu z úst a pokračoval.

„Každopádne, pred šiestimi rokmi som s ďalšími šiestimi pilotmi z mojej letky strážil predsunutý zásobovací tanker. Strategický bod, ktorý nielen dopĺňal palivo a muníciu jednotkám vracajúcim sa z misie, ale aj tým, čo sa na ňu ešte len chystali. Krátko po našom prilete sa charakter našej misie zmenil z obranného na útočný. Podľa hlásenia rozvedky sa mal o tri mesiace na pozemský Mesiac prepraviť vojenský konvoj s časťami nových experimentálnych zbraní. Ak sa toto pozorovaním potvrdí, je nevyhnutné prepravné lode zničiť. Neostávalo nič iné, len splniť rozkaz tak, ako už toľkokrát predtým. Nalodili sme

sa do ukradnutej, ale zato plne natankovanej fregaty a plnou parou sme vyrazili vpred.“ Mierne rozostrený Johnov pohľad pritiahol zvuk cinkajúceho skla. Nové kolo sa práve rozkladalo po stole. „Už som sa zľakol, že nemáme čo piť!“ zasmial sa a schmatol pohár, ktorý bol pri ňom najbližšie. „Kde som to skončil?“

„Vyrazili ste plnou parou vpred,“ zopakoval Ewans.

„Áno, správne. Aj keď to nebolo až tak úplne vpred, pretože sme sa museli vyhnúť zvedavým teleskopom pozemšťanov. Z logického dôvodu sme to teda brali miernou okľukou. Tak či onak, o tri mesiace sme boli na pozorovacom stanovisku a čakali na konvoj. Keď to už vyzeralo, že sa rozviedka pomýlila, naše senzory zachytili niekoľko signálov lodí strednej triedy smerujúcich zo Zeme. Presne ako tvrdilo hlásenie. K mesačnej základni sa blížilo šesť lodí. Päť menších a jedna o trochu väčšia. Presne ako tvrdila rozviedka. Úplne presne. Až na jeden malý detail. Loď v strede bola výletná. Boli to obyčajní turisti. Mala cez celý trup logo nejakej cestovky a dokonca civilný transpondér, ktorý používali v konfliktoch iba civilné lode. To, aby sa nestali obeťami útoku niektorej zo strán.“ John si odgrgol z posledného piva a mával na slečnu, ktorá mu pred malou chvíľou nechala svoje číslo. Ukazovákom krútil nad stolom, čo jej povedalo všetko potrebné. „Dáte si niekto aj niečo tvrdšie?“ spýtal sa John ostatných. „Chcelo by to whisky, čo vy na to?“

„Myslím, že ostanem pri pive,“ spresnil Ewans a medzi rukami otáčal svoje sotva odpité pivo.

„Súhlasím. Zajtrajšie doobedie opäť strávime v kokpitoch a nechcem, aby ma v ňom napínalo ako pred tromi týždňami,“ dodala Wellsová so spomienkou nevoľnosti v tvári.

„Výnimočne súhlasím s týmito dvoma,“ vyslovil sa Mao lámaným jazykom, a snažil sa zaostriť na Johna. „Vieš, asi som sa s tebou nemal snažiť držať krok. Môj ľud je alkoholom nenávidený od nepamäti.“

Každé jeho slovo mu vychádzalo z úst pomalšie a skomolenejšie. „Dopovedz to, kým ešte držím hlavu nad stolom.“

„Veľmi správne, si múdry muž, Mao Potkan Rain! Turisti! Tam som skončil. Tá loď bola plná civilistov.“

„Počkaj, to nemusí byť pravda. Ved' transpondérom sa mohla vybaviť aj vojenská loď, aby vás oklamali a namaľovať logo tiež nie je žiadny problém,“ snažil sa ho presvedčiť Ewans.

„To je možné. Máš pravdu. Vieš veľa vecí, milý Ewans. Čo ale nevieš je, že tá naša ukradnutá fregata bola vybavená vysokocitlivými skenermi, ktorých funkcionalitu sme sa stále len snažili kopírovať. Tie hravo preskenovali plášť výletníkov a zobrazili jej trup ako na výkrese. Boli tam iba rady sedadiel a na nich sedeli ľudia. Živí ľudia. Muži, ženy a deti.“

Nový pohár pristál pred Johnom a vystriedal prázdny, po stenách ktorého stále stekala pena.

„Na tej lodi bolo osemdesiatštyri ľudí, ktorí mali namierené na výlet do Mooncity alfa.“

„Počkaj, počkaj,“ snažil sa zaprotestovať unavený Mao, „chceš mi povedať, že tie senzory dokázali rozlíšiť dospelého človeka od dieťaťa?“

Na druhú časť vety si všetci chvíľu počkali.

„To nevedeli a nevedia to asi ešte ani tie dnešné.“

„Tak si si to vymyslel,“ oponoval Mao opito.

V Johnových ústach odrazu zmizlo pol pohára nového piva.

„Žiaľ, nevymyslel. Tie deti som totiž videl na vlastné oči. O pár minút nato ich mŕtve telá lietali vesmírom.“

Už druhý raz v tento večer prinieslo hrobové ticho, ktoré pri stole nastalo, ponurú a ťaživú atmosféru. Jej lepkavé chápadlá opantali

každého z nich ako hladná chobotnica a predstava scény z Johnovho rozprávania im poľahky zovrela žalúdky.

„Potom prišiel rozkaz k útoku,“ dodal John rezignovane. „Naša fregata opakovala svoje zistenia nášmu veleniu, ale oni proste trvali na útoku. Dodnes netuším, či nám jednoducho neverili alebo šlo o pomstu za naše obete na MS 1. Dostali sme rozkaz a ten bolo nutné splniť do bodky.“ John sa chcel pozrieť Maovi, Wellsovej aj Ewansovi do očí, ale nedokázal to. „Snažil som sa presvedčiť Samuela, aby to nerobil. On velil druhej letke. Navrhoval som, aby sme sa stiahli a vrátili späť na Mars a tam sa im to pokúsili všetko ešte raz vysvetliť. Navyše sme mali slušné dôkazy z lodných záznamov. On ma však nepočúval. Zavelil do útoku a vyrazil vpred.“ John si položil lakeť jednej ruky na stôl a jej prstami si masíroval čelo. Vyzeral, akoby nad niečím silno rozmýšľal. „Bol to krátky boj. Mňa ani mojich pilotov k tomu nepotrebovali. Napriek jasnému príkazu vedenia k útoku, som vydal rozkaz neútočiť. Nijako to nepomohlo. Konvoj bol chránený len veľmi slabo a pre Samuelove stíhačky nepredstavovala jeho obrana žiadny problém. Ostali úplne zaskočení. Nikto nečakal, že sa zjavíme nepozorovane, len tristotisíc kilometrov od Zeme. Prenasledovali sme Samuelovu letku, pokiaľ to len bolo možné a snažil som sa ho zastaviť, ale nebolo to nič platné. Jedinou možnosťou bolo na neho a jeho mužov otvorene zaútočiť. Tomu som svojich chlapov vystaviť nemohol. Viem, že by môj rozkaz splnili, ale po zvyšok života by sa s tým museli vysporiadavať. Tiež som možno do poslednej sekundy dúfal, že k tomu predsa len nedôjde, že Samuel nevydá rozkaz k paľbe a vráti sa späť. Nestalo sa. Ja a mojich šesť pilotov sme sledovali ten masaker len pár stoviek metrov od nás.“

Po chvíli ticha chytil Mao Johna za rameno.

„To mi je naozaj ľúto.“

„Prvá salva roztrhala turistickú loď na franforce. Plechy, káble, nosníky aj ľudí. Všetko sa v čudnom pokrútenom stave rozletelo do

okolía. Pri druhej otočke zlikvidovali aj zvyšok eskorty. Potom sa začali sťahovať na ústup. Ďalšiu vec, ktorú naša rozviedka zle interpretovala, bolo umiestnenie stíhacích síl priamo na Mesiaci. O pätnásť minút k nám smerovalo všetko, čo bolo schopné z Mesiaca vzlietnuť. Tentoraz som vydal rozkaz k útoku aj ja. Ak by som sa otočil a letel k fregate, Samuelova jednotka by nemala šancu. Nešlo mi o to, že by ma za to vojenský súd s istotou poslal na smrť, to mi vtedy bolo úplne jedno, ale nechať ich tam len tak zomrieť, mi nedávalo žiadny zmysel. Otočiť sa chrbtom kamarátom v núdzi, by bola iba ďalšia zrada a zbavenie sa ľudskosti. A tak sme zaútočili. Tentoraz nebol v značnej výhode nikto a vo výsledku sme stratili šesť mužov. Zachránilo nás to, že obrancom z Mesiaca došlo palivo aj munícia ako prvým. Nemali dosť času na prípravu a prirýchlo sa vrhli za pomstou. Na nič sme viac nečakali a stiahli sme sa. Vo fregate sme si mohli chvíľu lízať rany. Potom nakopla motory na plný výkon a navolila smer Mars. Až po náš prilet k domovu nás už nikto nenapadol.

Doma sa k incidentu nikto z kompetentných nevyjadril. Misia sa označila za splnenú a rozdali sa medaile za statočnosť. Moju medailu mi pripnúť nestihli. Inzultoval som generála, ktorý vydal rozkaz k útoku na konvoj. Bol som zbavený hodnosti a vylúčený z armády. Ak by to neurobili oni, odišiel by som sám. Zo všetkých výložiek a frčiek sa mi dvíhal žalúdok.“

Po posledných slovách sa Maovi nafúkli líca a hneď nato ich obsah spätne prehltol.

„A tak som dolietal. Zbalil som si svojich pár sliviek a začal nový život na Marse v meste Tetsu. Nenápadné železiarskym priemyslom žijúce mestečko mi prišlo ako dobrá voľba. Tam som na jednej strednej škole učil fyziku a príležitostne kradol deckám trávu.“ Johnovi padla hlava na ramená a zhlboka oddychoval. „To je môj príbeh, už viete všetko,“ povedal kamsi popod stôl.

„Nespi, pištoľník! Ako si sa dostal opäť do stíhačky?“ Sarah doňho pichla prstom tak ostro, že mu hlava vyskočila späť na krk.

„Ahá! Za to ďakujem kapitánovi Coxovi. Bol v mojej letke a bol to môj najlepší pilot a priateľ. Zmyslel si, že ma na svoju misiu dostane stoj čo stoj a tak na mňa s prísne utajeným Dudovom, vymysleli podvod. V skratke som mal na výber buď basu, alebo sa vrátiť späť do stíhačky.“ Johnova hlava opäť padla dolu. „Ja len dúfam, že som si vybral dobre.“

VI.

Silné vibrovanie a prenikavý hvízdavý tón prebudili Johna zo spánku. Nechápavo sa snažil zaostriť na tú otravnú beštiu. OAZ na jeho zápästí odmietalo zmĺknuť, až dokiaľ nepodržel ukazovákom druhej ruky časť displeja vybaveného snímačom totožnosti.

Zariadenie na jeho ruke vtedy nakrátko stíchlo. Druhým krokom bolo podržať si jeho displej pred očami minimálne tri sekundy, čím potvrdil, že si práve prijatú správu prečítal. Odkaz na ňom znel jasne: miestnosť STM 21/6, nástup ihneď.

„Taká obyčajná armádna pošta.“ Pretrel si dlaňami oči, vyliezol z postele a rýchlo na seba naťahoval nohavice a košeľu, dovtedy úhladne poskladané na stoličke. „Je tam všetko a zároveň nič,“ zamrmľal John a rýchlo si zapínal dva gombíky vojenskej košele pod krkom.

S ešte uvoľnenými sťahovacími páskami na topánkach bežal k rýchlovýtahu. Než sa pred ním otvorili jeho dvere, vrazil doňho závratnou rýchlosťou bežiaci Mao. Vzápätí sa obaja vŕľali po zemi. Mao vyzeral byť nočným budíčkom rovnako zaskočený ako John. Možno ešte o niečo viac. Košeľu mal zapnutú nakrivo a hoci mal na rozdiel od Johna topánky pevne uviazané, čneli sa v nich iba holé chodidlá. John si všimol, že jednu z ponožiek drží Mao v ruke. Druhá ležala na zemi v mieste, kde sa zrazili.

„Ťažký budíček, že?“ prihovoral sa John a naťahoval sa po ponožke na zemi.

„Áno.“ Mao sa nevedel stále zorientovať.

„Ponožka,“ povedal John s prekonaným zívnutím a podal mu zdvihnutú ponožku.

„Áno,“ odpovedal rozpačito a vzal si ju do ruky.

„Dúfam, že tvoja.“ Pozrel na Maa skúmavo.

Keď chvíľu neodpovedal, začal pohľadom rýchlo prechádzať z jeho tváre na kotníky a späť.

„Áno,“ dodal stále zmätene Mao. Vtom sa mu tvár zvrátila. Pohľad strhol na svoje chodidlá. Rukami si chytil nohavice pri stehnách a trhol nimi nahor. Spopod nich vykúkali bosé nohy v topánkach. „Sú naozaj moje,“ zasmial sa Mao a bol rád, že mu jeho mozog konečne sprístupnil aj zvyšok slovníka.

O niekoľko sekúnd neskôr spolu vystupovali na šiestom poschodí. Miestnosť STA 21/6 im bola dobre známa a rovnako aj väčšina tvári v nej. Dudov o niečom energicky debatoval s Aidenom a ten zamietavo krútil hlavou. Nakoniec rezignovane zvesil plecia a pokýval hlavou na súhlas. Wellsová, Ewans aj Zubek sedeli pri stole vedľa seba. Oproti nim John rozoznal čierny drdol doktorky Lakeovej. Vedľa nej sedela mladá žena. Vlasy farby kakaa mala pevne stiahnuté do chvosta. Jej hnedé oči hľadeli do datapadu, ktorý zvierala v rukách. Listovala v ňom stránku za stránkou a občas sa pri nejakej zastavila alebo si niečo v krátkosti poznačila. Jej pleť mala bronzový nádych, akoby sa práve vrátila z dovolenky niekde v Karibiku. John zahliadol, že takmer každá zo stránok je nejaká časť technickej špecifikácie alebo nákresu.

Tá bude určite Ewansova rodina, pomyslel si.

Vedľa nej sedel malý muž bielej pleti a ako jediný zo skupiny vyzeral byť viac poznačený skorým budíčkom ako Mao. Mal silné kruhy pod očami a ulízané vlasy sa mu na konci ohli do nechcenej vlny. Palcami chudých rúk nervózne bubnoval po stole.

„Tak sme všetci.“ Tleskol Aiden, keď zbadal Johna s Maom. Jednou rukou mávol k dverám, ktorými práve prešli. Jeho OAZ svietilo modrým svetlom, rovnako ako jeden zo senzorov v rohu. Znamenalo to, že plne prebral kontrolu nad všetkým interaktívnym zariadením v miestnosti. „Počítač, uzamkni dvere a nastav privátny mód.“ Dvere sa cvaknutím uzavreli a po obvode miestnosti v podlahe, ale aj strope

sa rozsvietili tenké lúče červenej farby. „Teraz máme istotu, že to, čo si tu povieme, ostane medzi nami.“

Aiden sa usadil na jednom z kresiel, niečo stlačil na svojom OAZ a mávol gestom smerom k plukovníkovi Dudovovi, ktorému sa vzápätí na náramku zjavilo modré svetlo. Rovno sa ujal slova:

„Prajem všetkým skoré dobré ráno,“ povedal bez ďalšieho zdržovania. „Nastala nepríjemná situácia a my na ňu musíme okamžite reagovať. Tento brífing bol naplánovaný o niekoľko dní neskôr a v inej forme. Vzhľadom na nutnosť urýchlenia vašej misie, vám budú všetky potrebné informácie predané tu a teraz.“ Dudov mávol rukou smerom k holografickému projektoru v strede miestnosti.

Nad hlavami všetkých sa zjavila maketa lode, ktorá sa pomaly otáčala nad lesklým povrchom stola.

„Toto je posledný a doteraz stále utajovaný model lode triedy Mubara. Čiže menšia stredná trieda. Posádku bude tvoriť tridsaťpäť ľudí, ale na jej plné ovládanie stačí päť osôb v riadiacej miestnosti. Jej hangár pojme päť stíhačiek triedy Siréna. Medzi výzbroj sme tiež zaradili dve pulzné delá a jeden rotačný guľomet pre boj zblízka. Taktiež disponuje malým torpédometom umiestneným na boku lode.“ Dudov ukázal rukou na časť hologramu a rozťahnutím prstov ho zväčšil tak, aby každý videl, kde sa nachádzajú jednotlivé časti, ktoré práve popisoval. „Vaším odborníkom na zbrane bude inžinier Black. Ten sa tu teraz medzi nami nenachádza. Kvôli nedostatku času osobne asistuje pri posledných prípravách na lodi.“

„Slušná výbava na takú malú loď,“ ozval sa Zubek a pokýval bradou smerom k torpédometu, ktorý mu práve rotoval pred tvárou.

„Aj keď je hlavným účelom tejto lode získavanie dát a vedecký výskum, nemienime nechať nič na náhodu. Rovnako nemáme vo zvyku spoliehať sa na šťastie. Z toho dôvodu bude Maven vybavený aj zbraňovými systémami. Teraz už viete aj meno lode. Fajn, takže

ďalej.“ Dudov mávol rukou v priestore a pred nimi sa objavil nový obraz. Tentoraz to bol trojrozmerný model jednej z motorových častí. „Čím je táto loď najzaujímavejšia je toto.“ Dudov ukázal na nenápadné guľové zariadenie, z ktorého vychádzalo množstvo vodičov a potrubí. „Tento generátor warpového poľa umožní Mavenu prekonať rýchlosť svetla, a to niekoľkonásobne.“

John sa po týchto slovách rozhladol po ostatných v miestnosti, aby videl, kto už túto informáciu má a kto nie. Tak, ako predpokladal, ostatní piloti pozerali na Dudova s vyvalenými a šokovanými očami. Zaskočená sa tiež zdala doktorka Lakeová, ktorá ale svoje pocity skrývala najlepšie.

„Určite budete mať otázky ohľadom tejto skutočnosti, no nemáme sa teraz čas nimi zaoberať,“ uťal nadchádzajúcu búrku dotazov Dudov. „Tento pohon existuje a je nami testovaný už nejakú dobu. Vy budete prví, ktorí uskutočnia doteraz najdlhší let v lodi navrhutej špeciálne pre používanie kombinácie klasického pulzného a warpového pohonu.“

„Zatiaľ najdlhší? Koľko ste vykonali letov s týmto pohonom?“ vyhrkla zo seba Wellsová.

„K dnešnému dňu stoštrnásť,“ odpovedala jej útla mulatka sediaci vedľa doktorky.

„Doktorka Zinová je vedúcou vývoja warpového pohonu a bude na lodi zastávať úlohu šéfinžinierky,“ ozrejmil pre všetkých Aiden. „Chceli by ste nám povedať o vašej práci pár slov doktorka?“

„V skratke snáď len toľko, že celý vývoj začal pred dvomi rokmi, keď sa nám v laboratórnych podmienkach podarilo stabilizovať a izolovať prvé warp pole. S postupným chápaním, ako ho môžeme ďalej využiť na vesmírne cestovanie, sme začali s vývojom nových pohonov. Onedlho na to, sme prešli k testovaniu prenosu prvých materiálov ako napríklad oceľ, sklo, karbón či dokonca mrkva,“ zasmiala sa Zinová, akoby to bol vtip pre všetkých.

„Pardon, že prerušujem, doktorka,“ ozval sa opäť Zubek, „ale vyzerám snád' ako mrkva?!“

„No, to ani nie,“ zajachtala sa Zinová, nechápajúc jeho poznámku. „Samozrejme, sme neskôr transportovali aj niekoľko opíc.“

Zubek sa prudko nadýchol nosom, až sa mu doširoka roztiahli nozdry.

„A nie, nevyzeráte ani ako opica, kapitán, môžem vás ubezpečiť, že posledné lety, alebo skoky ako ich my voláme, boli absolvované ľudskou posádkou a bez akýchkoľvek nežiadúcich následkov.“

„Výborne! A kde tí piloti sú? Prečo teraz nesedia medzi nami?!“

Plukovník Dudov sa opäť netrpezlivo ujal slova:

„Sú trvalo pridelení k vývojovému tímu a pracujú s ním na už novom modeli pohonu. Na svojej misii nebudete potrebovať pilota warpu, ale jeho dizajnéra a inžiniera, ktorý systém pozná do bodky a v prípade poruchy ho bude vedieť opraviť.“

Táto veta Zubeka neupokojila ani omylom.

„Nemusíte mať žiadne obavy, kapitán,“ pokúšala sa o zmierlivý tón doktorka Zinová. „Doteraz najväčším neduhom, ktorý pilotov trápil, bola nevoľnosť.“

„S tou vám rada pomôžem ja.“

„Doktorku Lakeovú iste všetci poznáte zo svojho pôsobenia, tu, na stanici,“ povedal Dudov a hlavou kývol na miesto vedľa Zinovej. „Na vašom prvom skoku bude prítomná na palube ako hlavná a jediná lekárka. Veríme, že jej služby nebudú potrebné, ale pre každý prípad bude na tejto misii s vami.“

Doktorka sa na všetkých okolo usmiala, založila si prameň vlasov za ucho a niečo si poznačila do svojho počítača.

„Moment, doktorka, ako ten warp vlastne funguje?“ prihlásil sa o slovo Ewans.

„Detailné princípy sú tajomstvom najvyššieho významu s najprísnejším utajením. No v skratke vám môžem ozrejmiť toľko, že k prielomu došlo počas skúmania temnej hmoty a temnej energie. Keďže sa dlho nevedelo, čo to je a jediným meradlom ich existencie bola gravitácia, pristúpilo sa k experimentovaniu s teóriou multivesmíru. Nakoniec sa nám podarilo potvrdiť, že čierna hmota aj energia, sú akýmisi priesakmi iných vesmírov do toho nášho. Sú to skrátka miesta, kde sa iný vesmír dotýka toho nášho. V našom vesmíre je maximálna rýchlosť svetla, a teda aj všetkého ostatného nemenná. Konštanta c je pevne stanovená na tristotisíc kilometrov za sekundu. S tým nič nenarobíme.

Ale! Ak sa budeme pohybovať v kvantovej bubline iného vesmíru, v ktorom platia iné fyzikálne vlastnosti, napríklad, že rýchlosť svetla je v ňom stokrát vyššia ako u nás, budeme podliehať jeho fyzikálnym zákonom. Potom už len stačí v našej bubline sformovať zakrivenie priestoru tak, aby sa naša loď pohybovala ako na vlne.“

„Hovoríte o Alcubierrovom pohone?“

„S istými modifikáciami, ale áno.“

„Ale ako sa vám podarilo nahromadiť dostatočné množstvo energie do takého malého priestoru, aby ste takto dramaticky zakrivilí náš časopriestor?“ Ewans sa nevedel nabažiť nových odpovedí a doktorka Zinová bola prekvapená aj nadšená tým, že tu našla niekoho, kto zdieľa jej zápal pre vedu.

Títo dvaja sa proste našli.

„Skvelá otázka! Pre jasné pochopenie je nutné uvažovať s...“

„To by už aj stačilo doktorka,“ uťal vedeckú diskusiu Dudov. „Jednak sú tieto informácie prísne tajné a jednak na to nemáme čas. Pokra-

čujeme ďalej.“ Pristúpil k mužovi, ktorý bol Johnovi doteraz taktiež neznámy. „Ďalším nenahraditeľným členom posádky je poručík Komojev, náš hlavný navigátor.“ Dudov ukázal na útleho chlapíka vedľa doktorky. „Poručík, mali ste už možnosť preštudovať si materiály, ktoré som vám poslal?“

„Áno, pane.“ Neistým pohybom sa postavil a vykročil k Dudovovi. „Smiem?“ spýtal sa a ukázal na plukovníkovo modro svietiace OAZ.

„Iste, mapa je už nahratá a zosynchronizovaná s vaším účtom.“

„Ďakujem, pane.“ Komojev si potvrdil dotykom na svojom náramku priradenie ovládania hologramu a bez zdržovania pokračoval. „Cieľom nášho prvého skoku bude pás asteroidov prechádzajúci týmto bodom.“ Skryl holografický model warpového pohonu a na jeho mieste sa zobrazil na prvý pohľad neznámy, vesmírny priestor. V jednom bode blikala malá fialová bodka.

„V tomto bode sa nachádzajú relatívne pomaly letiace asteroidy malej veľkosti. Boli objavené len prednedávnom a našich vedcov zaujali svojou možnou skladbou ťažkých kovov. Velenie sa teda rozhodlo využiť prvý warpový skok na preskúmanie tohto úkazu. Navyše bude naša trasa smerovať takmer priamo k hviezde Proxima Centauri. Možno sa našim vedcom naskytne možnosť na jej detailnejšie skúmanie. Budeme k nej o niečo bližšie ako teraz. Nie oveľa, no za jej nové pozorovanie to stojí.“

„Proxima Centauri? Ako ďaleko vlastne poletíme?“ ozval sa z druhej strany stola Mao.

„Približne päťstopäťdesiat miliárd kilometrov, ale už sa k tomu dostávam. Náš východiskový bod sa nachádza tu na MS 1.“ Holografická mapa sa zväčšovala do zeleného bodu, ktorým Komojev označil miesto štartu. O sekundu neskôr bolo možné rozlíšiť slnečnú sústavu. „Vyštartujeme z Hangáru 2 tejto stanice a presunieme sa k stanici MS 2. Počas presunu, ktorý bude trvať približne jednu hodinu, prebehnú

ešte naposledy všetky testy lodných systémov. Mám pravdu?“ opýtal sa a nasmeroval svoju otázku na doktorku Zinovú.

„Presne ako hovoríte,“ potvrdila jeho informáciu doktorka.

„Z bodu, ktorý nám určí stanica MS 2, vykonáme skok rýchlosťou warp jeden. Po tom, čo dosiahneme rýchlosť svetla, bude náš let trvať presne päť minút. Ak pôjde všetko podľa plánu, z warpového poľa vyklízneme tu,“ krúživým pohybom zápästia opäť zmenšil mapu tak, že z Marsu na nej zostala iba malá červená bodka. Na vzdialenosť laktá sa pri nej rozsvietil žltý bod. „Po opätovnej krátkej kontrole zahájime druhý skok, tentoraz maximálnou rýchlosťou warp štyri. To je ekvivalent približne stodvanásobku rýchlosti svetla. Náš druhý skok bude trvať takmer päť hodín. Teda pri rýchlosti tridsať miliónov kilometrov za sekundu a dĺžke letu takmer osemnásťtisíc sekúnd prekonáme vzdialenosť už spomínaných päťstopäťdesiat miliárd kilometrov. Alebo ak chcete, päťdesiatosem tisícín svetelného roka.“ Opäť rovnakým gestom pokrúžil zápästím a mapa zmenšila svoju mierku stonásobne. Na jej konci oproti ležiacemu Marsu svietil jasne pulzujúci fialový bod. „Tu bude najvzdialenejší bod našej cesty. Odteraz sme na všetko definitívne sami. Komunikácia s Marsom prakticky nebude možná. Aby sa signál dostal až sem, trvalo by mu to päťstodeväť hodín. A na ich odpoveď by sme museli čakať rovnako dlho. Summa summarum, odpoveď z Marsu by sme obdržali o šesť týždňov. Dúfajme, že na takúto komunikáciu nebudeme odkázaní,“ zasmial sa Komojev. Keď videl, že sa nikto nepridal a Zubek by mu najradšej jeho zovretou päšťou zlomil nos, rozhodol sa pokračovať. „Takže, ehm, po dosiahnutí nášho cieľa prebehnú v nasledujúcich niekoľkých hodinách všetky vedecké úlohy a opätovná kontrola warpového systému. Ak pôjde všetko hladko, začneme návrat na stanicu MS 2 o desať hodín neskôr.“

Komojev opäť zväčšil mapu a v jej strede sa teraz točila stanica MS 2. Na pozadí sa pomaly otáčal vzdialený horizont Marsu.

„Otázky?“ zakončil svoju prednášku Komojev.

„Ja mám jednu, ale na plukovníka,“ ozval sa John. „Čo takto urýchlilo náš štart, pane?“

„To vám povedať môžem, Waterbi. Máme podozrenie na špionáž. Určité indície naznačujú, že odtiaľto boli vynesené niektoré konštrukčné informácie o Mavene. Nasvedčuje tomu aj aktivita na Zemi. Pred hodinou naši politickí predstavitelia obdržali žiadosť o návštevu MS 1 od veľvyslanca zo Zeme. Keďže diplomatické styky boli plne obnovené, majú na to právo. Ten určite nepríde sám a bude sa zaujímať o všetky aktivity na stanici. Keďže sú naše vzťahy so Zemou stále čiastočne napäté, jej predstavitelia budú chcieť zistiť, čo sa tu presne deje a či sú získané informácie pravdivé. Nevieme, čo všetko môžu vedieť, a tak musíme byť maximálne obozretní. Musíme tiež dodržiavať zmluvu o poskytovaní informácií o vývoji vesmírnych zbraní.“

„Tú zmluvu akože naozaj niekto dodržiuje?“ zasmial sa ironicky Mao.

„Samozrejme, že nie. Zem neverí nám rovnako ako my im a obaja sa snažíme získať strategickú výhodu,“ odpovedal Maovi letargicky Aiden. Jeho hlas znel, akoby oznamoval čiru trivialitu. „To potvrdzujú aj takzvané vedecké teleskopy na orbite Zeme, ktoré sa aj počas tohto rozhovoru zaostrujú naším smerom. Návšteva veľvyslanca je kvôli jeho naliehaniu určená na zajtrajšie poludnie. V tej dobe už musí byť Maven preč. A keď vravím preč, myslím tým preč z tejto slnečnej sústavy. Naši agenti na Marse aj Zemi zase zariadia, že každú výkonnejšiu sledovaciu techniku na orbite oboch planét postihne krátkodobý výpadok.“

John sa pri Aidenových slovách zarazil. Naozaj hovoril o našich agentoch? Až teraz si všimol, že jeho uniforma sa zmenila. Účelná armádna uniforma bola nahradená elegantnou jednodielnou kombinézou čiernej farby. Čisté línie narúšali na ramenách nášivky s okridleným okom a na upnutom golieri sa leskla Aidenova hodnosť.

Dudov po Aidenových slovách vystrel ruku k hologramu, zovrel dľaň v päšť a tou kývol k zemi, akoby zahadzoval pokrčený papier. Projekcia pred nimi náhle zmizla. Potom sa opäť ozval:

„Veliteľom Mavenu a celej misie je kapitán Cox. Budú mu podliehať všetky ostatné osoby na palube. A to ako jednotky tajnej služby tak aj vedeckí členovia misie. Veliteľom stíhacej letky Mavenu bude kapitán Waterbi. Všetci piloti oddnes patria pod Marsovskú tajnú službu. Dostanete nové identifikačné známky aj kombinézy. Práve teraz sa vám prepravujú do kajút. Vaše osobné veci budú zatiaľ uskladnené v bezpečnostných skladoch na planéte. O hodinu sa budete všetci hlásiť Aidenovi Coxovi v Hangári 2. Všetci viete, čo máte robiť. Prajem vám veľa šťastia a úspešný let.“

Zubeka informácia o novom veliteľovi letky nepotešila. Ak ešte niekto nespozoroval jeho nesúhlas s touto voľbou, pochybnosti v ňom rýchlo zahnal pohľad na jeho bledú tvár a sinavé pery stisnuté zlosťou.

Nasledujúcich šesťdesiat minút pripadalo Johnovi ako večnosť. Po tom, čo skončil brífing, bol John opäť vo svojej kajute. Mal v nej nachystanú novú uniformu, takmer totožnú s tou, ktorú mal pred chvíľou na sebe Aiden. Vzápätí zistil, že mu v malej a skromne zariadenej miestnosti chýbajú všetky jeho osobné veci. Presne ako im bolo povedané. Skontroloval si čas a zistil, že prešlo sotva desať minút. S povzdychom sa rozhodol pre skoré raňajky. Vo dverách náhle zastal a spätne sa obzrel po svojej izbe. Táto malá miestnosť predstavovala po celý jeho pobyt na stanici pomyselné útočisko. Až doteraz ju vlastne nikdy plne neocenil a teraz si nebol istý, či ju ešte niekedy uvidí.

V kantíne nebolo o tejto dobe takmer ani nohy. Pri stole neďaleko vchodu sedelo pár inžinierov v bielych plášťoch. Všetci boli plne zahĺbení do nejakých dôležitých plánov, ktorými si listovali vo svojich datapadoch. Len občas hodil jeden druhému krátku poznámku a niekto iný zo skupiny mu prisvedčil krátkym zahmkaním. John prišiel

k výdajnému automatu a na displeji pred sebou si zvolil praženicu z troch vajec, ražný chlieb, banán a čiernu kávu. Svoju objednávku potvrdil priložením prsta na zelený kruh. Kým sa mu jedlo pripravilo, mal chvíľu čas. Obzrel sa po okolí a pohľad mu sklúzol na chrbát rovnej uniformy, ktorú mal na sebe aj on.

„Dobré ráno, Sarah,“ pozdravil Wellsovú, „aké máš dojmy z brífingu?“ John sa usmial a prisadol si oproti nej.

Ústa mala plné ovsenej kaše, z ktorej sa stále parilo. Keď odlepila oči od jedla a pozrela sa mu do tváre, líca jej sčervenali. Chvatne prehltna prežúvaný kúsok a obrúskom si utrela ústa.

„Ak by som ich mala opísať jedným slovom, zvolím slovo šok. Najhoršie bolo, že som nemohla ani poriadne panikáriť. Všetci ste sa tam tvárili, akoby to o čom Cox s Dudovom hovorili, bola tá najbežnejšia vec pod slnkom. Teda okrem Maa. Toho nepočítam, ten nemal ani ponožky a bol mimo, už keď vošiel dnu.“

„O tom, že úspešne testujú warp, som už nejaký čas vedel,“ priznal John. „Ak ťa to trochu poteší, tiež to so mnou po prvý raz zamávalo. A riadne. Tuším mi aj preskočil hlas.“

Wellsová mu venovala skúmový pohľad. Potom pokývala bradou.

„Poteší. Ale niečo si nám naznačiť mohol,“ neodpustila si výčitku.

„Práveže nemohol.“ Položil si bradu do dlane a zamyslene vysvetľoval. „Veď som tu bol doteraz iba ako odsúdený učiteľ fyziky s podmienkou.“

Z rozhovoru ich vytrhol malý kuchynský robot, ktorý sa pri nich teraz objavil. V dvoch manipulačných ramenách zvieral tácku s Johnovou objednávkou. Namiesto nôh precízne balansoval na dvoch kolesách a tam, kde by niekto hľadal hlavu, mal tmavý displej jemnými pixelmi vykreslenou tvárou.

„Prajem vám dobrú chuť,“ povedal prívetivým, ale stále strojovým tónom a položil tácku pred Johna.

„Ďakujem.“

„Vyzerá to chutne,“ skúmavo zhodnotila Wellsová.

„Hej, hej, hej. Toto je moje! Vráť sa k svojej šedej hmote.“

„Keď som nervózna, tak jem. Nemôžem za to.“

„Nevyzeráš na to,“ zhodnotil John a krátko si ju očami premeral, „zrejme dar od boha, že?“

„Zrejme. Mám rýchly metabolizmus a keď mi klesne cukor, viem byť naozaj nepríjemná,“ kútiky úst jej poskočili hore, „a nepremeriavaj si ma ako tučné decko čokoládu!“ dodala naoko zlostne.

„V tom prípade je toto pre teba.“ Banán, ktorý mal doteraz John vedľa taniera, podal Sarah. „Myslím, že nízky cukor bude to posledné, čo dnes potrebuješ.“

Wellsová si banán bez zaváhania pritiahla k sebe.

„Mal by si sa pustiť do tých vajec, než vychladnú. S prázdny žalúdkom sa prekonať rýchlosť svetla vraj nedá.“ Žmurkla naňho a v rohu stola zvolila na malom panely možnosť odniesť.

Zo servisného vchodu vyšiel robot, ktorý pred chvíľou doniesol jedlo Johnovi. Jeho novou úlohou bolo odstrániť zo stola špinavý riad a pripraviť miesto pre ďalšieho stolujúceho.

„Vidíme sa na Mavene, kapitán,“ povedala so širokým úsmevom, ktorý odokryl jej snehovo biele zuby. Potom namierila na Johna banánom, ktorý držala ako zbraň a vystrelila naňho.

*

Hangár 2 sa zdal byť oveľa väčší, než ten, z ktorého lietal John na testovacie lety. A nie o málo. Najskôr si myslel, že je to len optický klam. Až keď si uvedomil, že všetko zariadenie, ktoré nebolo nevyhnutné, bolo odtiaľto premiestnené inam. Vytvoril sa tak potrebný priestor, ktorý bol maximálne využitý pre výstavbu Mavenu.

Bola to najväčšia loď, o ktorej John vedel, že bola kompletne vystavaná vo vnútri stanice. Bežne sa pre takéto veľké lode využívali doky pridružené k staniciam MS. Z dôvodu utajenia sa tentoraz musela spraviť výnimka. Prvý pohľad na loď Johnovi vyrazil dych. Predstavil si tie tisíce hodín, ktoré tu strávili natlačení montéri, konštruktéri a inžinieri všemožných profesií. Podľa jeho odhadu očakával, že by mohla poskytnúť pohodlné útočisko aj pre dvojnásobok posádky, než ktorá sa mala na tejto misii zúčastniť. Než sa konflikt so Zemou skončil vrtkavým prímerím, videl v marsovskom spravodajstve aj väčšie bojové fregaty. Chválou na ne vtedy vládna propaganda nijak nešetřila. Našťastie už nebolo potrebné ich zapojiť do ostrých bojov. Maven sa im však nepodobal. Nebol ani tak mohutne pancierovaný a ani tak silno ozbrojený. Aj keď ako podotkol Zubek, na vedeckú loď to bolo viac než dosť.

Povrch trupu bol menej členitý, než bývalo zaužívané. Všetko dôležité bolo schované pod nejakým druhom plátovania tmavej matnej farby. Ako všetko spojené s Marsovskou tajnou službou, ani Maven neniesol žiadne identifikačné znaky. Aspoň žiadne, ktoré by bolo možné rozoznať z miesta, kde stál John. Okolo Mavenu stále panoval veľký ruch. Akoby všetci zabudli, na svoje povinnosti a snažili sa všetko dokončiť na poslednú chvíľu. Bol stále pripojený rôznymi hadicami a spleťami káblov k všemožným staničným interfejsom. Celý kolos bol k Johnovi otočený zadnou časťou. Videl tak veľké pulzné motory, ktoré pretŕčali nad nákladnou rampou. V jej strede stál Aiden a so zvráteným obočím kontroloval zoznam nakladaného materiálu. John si skontroloval čas. Hodina takmer vypršala.

„Tak, a je to tu,“ zhodnotil a kývol bradou na pozdrav Aidenovi.

„John, som rád, že si celý výcvik zvládol a poletíš dnes s nami.“ Srdečne sa usmieval a každé slovo myslel vážne. „Spoločne sa podujeme na misiu, ktorej sa významom doteraz nemôže nič rovnať. Naše mená sa zapíšu do histórie,“ nadšene povedal Aiden a potriasol mu rukou. „Poviem ti, keď som ťa po dlhej dobe prvýkrát navštívil a rovno s touto požiadavkou, mal som hrdlo stiahnuté strachom. V ten deň som si chvíľu myslel, že ma vyhodíš cez okno.“

„Pohrával som sa s tou myšlienkou.“

„Necháp ma zle, svoju posádku som si vybral sám a ich záznamy sú excelentné, no ako pilot dobre vieš, že to nestačí. Úplnú dôveru k človeku získaš, až keď máte za sebou niekoľko spoločných misií. Preto som rád, že tu mám aspoň jedného takého.“

„Ďakujem ti za úprimnosť. Aj za to, že si ma vtiahol do tohoto šialenstva,“ odtušil John.

„S dovolením!“ ozvalo sa spoza plne naloženého manipulačného vozíka.

Technika, ktorý ho ovládal bolo spoza nákladu sotva vidieť. Sústava servomotorov umožňovala jednoduché ovládanie aj niekoľkonásobne ťažšieho nákladu, než bola hmotnosť samotného vozíka. Niekedy sa mohlo zdať, že náklad je upevnený slabo. Magnetické zámky ho však vždy držali bezpečne na mieste.

„Pokračujte ďalej. Zložte to až úplne vzadu, najlepšie za všetky ostatné boxy.“

„John, toto je ďalší dôležitý člen našej misie. Predstavujem ti zbraňového inžiniera Johnatana Blacka.“ Aiden ukázal na vysokého, štíhleho muža s krátkymi čiernymi kučerami, ktoré mu na hlave poskakovali ako pružiny.

Tvár mal strhanú od únavy a zarastenú slabým strniskom. Vyzeral dosť unavene. Pravdepodobne sa zaoberal svojimi záležitosťami spojenými s misiou už niekoľko hodín.

„John Waterbi, teší ma.“ Potriasol John rukou inžiniera.

„Nápodobne, kapitán. Som podrobne informovaný o našej posádke. A rád spoznávam osobne veliteľa letky, ktorá nás bude chrániť na našej prvej ceste do neznáma.“ Black sa usmial a tiež potriasol Johnovou rukou.

Verím, že budeme na lodi len ako forma poistky a v skutočnosti nás nebude potreba. Ideme predsa skúmať kamene a jednu poriadne vzdialenú hviezdu. Aspoň tak som to pochopil. Pochopil som to správne, že?“ Otočil sa na stranu a svoju otázku adresoval Aidenovi.

„Pochopil si to veľmi správne.“

„Tak na čo vezieme toľko rakiet?“

„Asi na brífingu plukovník presne nešpecifikoval pojem skúmanie. Totižto, po tom, čo sa dokončia merania predmetných asteroidov, pristúpime k odoberaniu vzoriek. Na palube síce nemáme žiadny vrták, ale máme torpédo na rozprášenie jedného z nich. Toto torpédo je prototyp, rovnako ako Maven. Tiež ho chcú testovať čo najďalej od zvedavých pozemských očí.“

„Máte pravdu, kapitán. Torpédo je prototyp s predĺženým doletom a novou reakčnou zmesou. Tá je taká tajná, že detaily jej zloženia ostali v laboratóriu, kde ju vyvíjali. Sám poznám iba veľmi málo špecifikácií. Dokonca je dosť nejasné, akú detonačnú silu môžeme očakávať. Pre istotu budeme strieľať z trochu väčšej vzdialenosti, než nám odporučili. Viem však, že po teste warp pohonu, je odskúšanie tohoto torpéda ďalšou najvyššou prioritou.“

„Takže si poletíme päťsto miliárd kilometrov, nájdeme kusy kameňov poletujúcich vzduchoprázdnom a odpálime na ne torpédo

s doteraz nezisteným účinkom? Aby som nezabudol, toto úplne nové a netestované torpédo budeme odpaľovať z úplne novej a netestovanej lode. To všetko bez možnosti pomoci v prípade, že sa niečo pokazí. A prečo? No pretože, ak napríklad pristaneme v strede tohoto asteroidového roja, posledné čo spravíme, bude malý záblesk uprostred ničoho. Aspoň že si túto našu bodku budú môcť pozrieť všetky hlavy, ktoré tento výlet naplánovali. Celé mi to pripadá ako plán nejakého záhradníka a nie obávanej a sofistikovanej tajnej služby," postťažoval sa s dochádzajúcim dychom John.

Žiadnu odpoveď ani od jedného z mužov nečakal. Skôr iba chcel zosumarizovať už zrejmú situáciu, ktorá sa mu nezdala práve ružová. Než sa stihol nadýchnuť pre svoj nový prílev hnevu, všimol si prichádzajúcu doktorku Lakeovú. Zatiaľ ako jediná vyzerala byť oddýchnutá a svieža. Akoby spala celú noc a ráno zavŕšila hodinou semi jogy. Proste len tak. Pretože na ňu ešte mala chuť aj čas. Jej dlhé, štíhle nohy spájajúce sa v ladných bokoch si boli dobre vedomé faktu, že na ne potajme hľadia všetci muži v okolí. A dokonca aj niekoľko žien. Tí všetci by teraz dali hocičo za to, aby si ich mohli zobrať do svojej kajuty a preskúmať každý centimeter ich povrchu. Doktorka sa tvárila, že si žiadostivé pohľady okolo seba nevšímá, ale jej pohyby bokov podporovali už tak divoké fantázie všetkých dotknutých. John v ten moment zabudol, čo chcel ešte povedať.

„Dobré ráno Adriana," usmial sa na ňu.

„Kapitán, je príjemné vás opäť vidieť v nohaviciach. A prosím, oslovujte ma doktorka Lakeová. Pokojne postačí aj jednoduché doktorka," odbila ho.

Jej zdvihnuté obočie nad jedným okom a jamky v lícach vzniknuté dievčenským úsmevom, však hovorili za všetko.

„Rozumiem, doktorka. Možno sa za vami pred štartom zastavím. Cítim, že ma trochu škriabe v krku a nerád by som to podcenil. Samozrejme, budem mať nohavice na sebe, presne podľa vášho vkusu,"

pokúsil sa dostať pod jej tvrdú škrupinu a vyplaviť na povrch ďalšie emócie.

„Pokojne sa zastavte, kapitán, sme tu aj pre prípady detských boľiestok,“ odpovedala prehnane milo a otočila hlavu k osobe kráčajúcej hneď za ňou. „Však, Tereza?“

„Dokonca aj pre vymyslené choroby rôznych šašov,“ súhlasila sestra a s prehnanou starostlivosťou v tvári prikyvovala.

„Nataša?!“ vyletelo z Johna a reflexne si položil ruky na kombinézu, akoby si na nej kontroloval neexistujúci opasok.

„Áno, šašo, letím aj ja. Si rád?“ spýtala sa sestra po tom, čo ho minula.

John s pobavením sledoval vzd'ľahujúce sa chrbty oboch žien.

„Že si ty aspoň na chvíľu nedáš pokoj,“ Aiden tľapol Johna po pleci „pod' si radšej prezrieť Maven.“

Obaja sa rozlúčili s Johnatanom a nechali ho organizovať posledné zásielky materiálu. Po pár krokoch vystúpili po rampe s miernym sklonom do nákladného priestoru lode. Technici každého druhu behali z miesta na miesto, prenášali rôzne prístroje, stále niečo k niečomu pripájali alebo, naopak, odpájali. Každý úkon kontrolovali na svojich počítačoch pripevnených na rukách. Včelie pracovníce vyzerali oproti nim ako majstri prokrastinácie. Celý výjav pôsobil až bizarne. Nie mnoho ľudí dokázalo svojou zapálenou činnosťou vytvoriť dojem úplne zaplneného priestoru.

„Veľmi sa im nepleť do cesty, všetci sú poriadne nervózni.“

„Všetci títo ľudia patria k posádke?“

„Len niektorí. Zvyšok je obslužný personál stanice. Teraz tu iba pomáhajú, kvôli časovej tiesni.“

John sa rozhladol okolo seba. Vnútro Mavenu mu pripadalo ešte väčšie než pri pohľade zvonku. Po bokoch lode, kolmo na stenách, si všimol uložené stíhačky. Všetky SF700 viseli zo stien nosom k podlahe.

„Zaujímavý koncept. Je to kvôli úspore miesta?“

„Presne tak. Ušetrili sme tým dosť priestoru. Podlaha pod stíhačmi je rozdelená do sektorov. Každý sektor má v podlahe vlastné výklopné vráta. Okolo každého sektoru sa pred vypustením stíhačky zdvihne vzduchotesná priehradka, čím sa oblasť oddelí od okolia. Tak sa vyhneme nutnosti evakuovať priestor hangáru pred kontaktom s vesmírnym vzduchoprázdnom.“ Aiden neskrýval svoje pozitívne pocity z novej lode: „Dizajnéri aj inžinieri sa tu celkom vytrápili. Myslím, že sa im veľmi dobre podarilo pretaviť koncept do prototypu.“

„Originalitu im nemôžem uprieť,“ obdivne pritakal John, „len by ma zaujímalo, ako sa budeme ukladať do kokpitov pod uhlom deväťdesiat stupňov.“

„Aj to vymysleli celkom šikovne,“ ozval sa spoza jeho chrbta kapitán Zubek. „Piloti sa usadia do kresla mimo kokpit,“ ukázal na čierne čalúnené sedadlá uchytené na dlhých kovových profiloch. Po tom, čo je pilot zaistený, sa spolu s kreslom vyvezie po koľajnici tri metre do výšky. Za kreslom je malé robotické rameno, ktoré ho uloží do kokpitu a zacvakne do zámkov. Je to naozaj šikovné.“ Zubek pozeral do nemých tvári stojacich oproti nemu.

John by mu rád niečo odpovedal, ale neprišiel na nič vhodné. Bol úplne zaskočený Zubekovou spontánnou reakciou.

„Tak len toľko som chcel. Uvidíme sa neskôr.“ Kývol hlavou obom na pozdrav a rýchlym krokom odišiel.

„To bolo čudné. Bolo to čudné? Podľa mňa to bolo čudné,“ opakoval John so zvrášteným čelom. „Necháp ma zle, som rád že so mnou hovorí, ale... toto bolo čudné.“

„Zvykneš si naňho. Andrej Zubek je horúca hlava, ale je to férový chlap. A sakramentsky dobrý pilot. Keď sa nad tým zamyslím, máte toho spoločného viac, než si vy dvaja myslíte.“

John sa s touto myšlienkou nevedel stotožniť a silno zapochyboval nad Aidenovými slovami.

„Nástupnú rampu si už videl, teraz ti ukážem aj zvyšok lode.“

Za hangárom s natankovanými SF700 viedol Aiden Johna okolo skladu torpéd.

Cestou obchádzali zaneprázdnených technikov kontrolujúcich všetko možné. Občas nejaký z nich Aiden zastavil a podal mu svoj displej na podpis. Keď sa konečne vymotali z mraveniska pracujúcich ľudí, stáli pred jedným z výťahov pre personál.

„Maven má len tri poschodia, ale miesta tu je dostatok pre posádku aj vybavenie.“

Keď výťah zastavil na prvom poschodí, Aiden vykročil doprava. Kráčali po dlhej chodbe osvetlenej jasným umelým svetlom.

„Celé poschodie je navrhnuté do kruhu a je dosť ťažké tu zablúdiť. Jednotlivé sekcie sú odlíšené aj farebne.“ Ukázal smerom k stropu, kde sa popri krajoch tiahlo zelené svetlo. „Celá táto časť je určená na ubytovanie posádky.“

Prešli ešte niekoľko desiatok krokov, keď Aiden zastal pred jednými z dverí.

„Tu je tvoja kajuta. Je o trochu menšia ako tá, ktorú si mal na stanici, no nájdeš v nej všetko potrebné.“

Keď sa John dotkol panela pred sebou, dvere sa zasunuli do steny. Stál pred malou, no veľmi modernou kajutou. Aiden mal pravdu. Veľmi sa nepodobala tej, v ktorej býval doteraz. Okrem postele tu bol priestor pre malý stôl so stoličkou, sprchu s toaletou aj pre šikový úložný systém na oblečenie a osobné veci. Tie tu žiadne nemal,

takže mu ostalo miesto navyše. Všetky svoje veci už mal úhladne naskladané na posteli.

„Veľmi si tu na to nezvykaj, väčšinu svojho času budeš aj tak tráviť na mostíku. Všetci vyšší dôstojníci tam majú svoje miesto.“

„Ani som nečakal, že budem mať vlastnú kajutu,“ priznal John. „Celá misia je naplánovaná na ako dlho, dvadsaťštyri hodín?“

„Skoro. Očakáva sa, že budeme späť za tridsaťšesť hodín. Odvtedy musíme stihnúť otestovať warp motor, preskúmať pás asteroidov, otestovať torpédo a poobzerať si zblížšia Proximu Centauri. Program je teda nabitý, ale máme na lodi armádu špičkových vedcov, pre ktorých to bude malina.“

Dvere Johnovej kajuty sa s tichým zašumením opäť zavreli. Kráčali tým istým smerom ešte chvíľu, kým sa pred nimi neobjavili vedecké laboratória. Otvorený priestor za priehľadnými dverami poskytoval plnohodnotné zázemie pre najrôznejšie vedecké aktivity.

„Tu majú svoju základňu najbystrejšie hlavy z lode a možno aj z celej planéty. Laboratória sú vybavené najmodernejšími prístrojmi, aké sú v súčasnosti dostupné. Očakávame, že sa naše poznatky o vesmíre začnú rozširovať rýchlosťou blesku.“

Pohľad na sterilné prostredie okolo nich nenechal Johna na pochybách.

„Už verím, že Maven je vedecké plavidlo. S množstvom zbraní, ktoré je na palube som mal isté pochybnosti, ale keď vidím toto...“ John vytáča hlavu na všetky strany, „... musím priznať, že to nie je vôbec zlé.“

„Je to aspoň také dobré ako tvoj labák na Tetsu?“ uškrnul sa naňho Aiden.

„Na výbavičku v mojej fyzikálnej učebni to zatiaľ nemá, ale ste na dobrej ceste.“

„To som rád, že tvojej učebni aspoň úspešne sekundujeme,“ zasmial sa Aiden a chytil Johna jednou rukou za rameno. „Posledná dôležitá miestnosť na poschodí je naša malá nemocnica.“

John pozeral cez otvorené dvojdielne dvere s červenými krížmi. Vo vnútri, pri niekoľkých boxoch označených dvoma hadmi ovinutých okolo okrídlenej ihlice, stála doktorka Lakeová a skúmala ich obsah. Všetky položky, jednu po druhej, vyberala z boxov a ukladala do vstavaných priehradiek nemocničná sestra.

„Dámy teraz nebudeme rušiť, majú roboty dosť,“ povedal Aiden dostatočne hlasno na to, aby ho počuli aj v ordinácii.

Keď si ho obe ženy všimli, pokynul im bradou na pozdrav.

„Doktorka Lakeová je veľmi krásna. Nechce sa mi veriť, že s nikým na stanici nič nemala.“

„Nielenže je veľmi krásna, je to aj najlepšia doktorka, akú sme na stanici mali. Je špecialistka v niekoľkých lekárskejších odboroch a najlepšia kapacita v polovici z nich. Čo sa randenia s posádkou týka, má striktné pravidlo. Nemieša prácu a súkromný život. A keďže je doktorka, hocikoho, s kým by si tu začala, by vídavala aj ako pacienta. Pre ňu je takýto scenár nepredstaviteľný.“ Aiden sa na chvíľu odmlčal a zahľadel neurčito pred seba. „Ver mi, že ne jeden z nás to skúšal.“

„Ale neskúšal to ešte každý,“ odvetil mu John a poštuchol ho lakťom. „Každá zámka má niekde svoj kľúč.“

*

Mostík pôsobil prehľadne, vecne a jednoducho, no pritom veľmi sofistikovane. Medzičasom sa tu zhromaždila takmer celá posádka dôstojníkov. Chýbala už len doktorka. Johnove miesto bolo vedľa veliteľského kresla, ktoré patrilo Aidenovi. Z druhej strany sedel inžinier

zbraní, Johnatan Black. Pred nimi, pri svojich stoloch preplnených displejmi a kontrolkami, sedeli navigátor Peter Komojev a inžinierka warpového pohonu Cathrin Zinová. Medzi jednotlivými pozíciami sa presúvali technici, ktorí mali na starosti ďalšie systémy.

„John, zoznám sa s poručíkom Xaviérom Deanom, je pilot Mave-nu.“ Aiden ukázal na muža sediaceho pri stole vysunutom najbližšie k priezoru.

Mal blond vlasy ostrihané na krátko a prívetivý pohľad zelených očí. Bol dosť chudý, ale nepôsobil krehko. Chýbajúce svaly nahrádzali silné zväzky šliach. John ho tipol na pilota správne.

„Poručík Dean, toto je kapitán Waterbi, veliteľ našej stíhacej letky.“

„Teší ma, kapitán.“ Otočil sa k Johnovi a obaja muži si potriasli rukami.

„Taktiež, poručík.“

Vzápätí sa zoznámil aj s vedeckou dôstojníčkou Minartou Saltovou a komunikačnou dôstojníčkou Misaki Trewanovou. Všetky stanovišťa smerovali k obrovskej polopriepustnej obrazovke z tvrdeného skla. Na jej povrchu sa zobrazovali údaje o lodi ako napríklad aktuálny výkon motorov, rýchlosť či poloha lode vzhľadom na najbližšie okolie. Pevné dvere z ľahkej zliatiny sa otvorili a na mostík vstúpila doktorka Lakeová.

„Vítam vás, doktorka,“ pozdravil ju Aiden, „ako to vyzerá na ošetrovni?“

„Máme dosť Damarolu proti nevoľnosti pre celú posádku. My sme pripravení.“

„Výborne, dobré správy sa nám hodia. Zvlášť, keď...“

Na skle pred nimi sa zjavil na červeno blikajúci nápis: prichádzajúci hovor. Spod neho na nich hľadela nervózna tvár plukovníka Dudova. Oči zdanlivo hľadeli na nich, ale kým sa spojenie nepotvrdilo, nemohol ich vidieť.

„Komunikačné, prijmite hovor!“ vydal Aiden jednoznačný rozkaz.

Misaki, nízka útla žena so šikmými očami a čiernymi vlasmi upnutými do chvosta, okamžite prijala hovor plukovníka. Jeho tvár teraz zaberala väčšinu obrazovky.

„Veliteľ, máte zelenú. Musíte vyraziť okamžite!“ Dudovov hlas znel naliehavo a keby John nevedel komu patrí, myslel by si, že je tento človek asi vystrašený. „Práve sme sa dozvedeli, že naša pozemská návšteva je už na ceste k nám. Môžeme ich ešte pár minút zdržať na povrchu, ale až sa ich stroj odlepí od Marsu, bude pri MS 1 do troch minút. Maven v tej chvíli už musí byť preč, je to jasné, veliteľ Cox?!“

„Rozumiem, plukovník!“ Aiden odpovedal zreteľne a s ľadovým pokojom. „Okamžite začneme štartovaciu sekvenciu.“

„Získame vám toľko času, koľko to len bude možné. Spravíme vás pre ich prístroje neviditeľných, kým sa dostatočne vzdialite.“

Aiden po jeho slovách chápavo pokýval hlavou.

„Šťastnú cestu vám všetkým. Vráťte sa v zdraví! Dudov končí.“

Plukovníkova tvár zmizla z obrazovky a sklo pred nimi sa opäť stalo úplne priehľadné. Aiden sa rozliadol po posádke okolo seba. Hneď nato začal vydávať rozkazy na všetky strany.

„Spustite štartovaciu sekvenciu! Od tejto chvíle vyhlasujem rádiový pokoj! Pohyb ľudia, toto nie je cvičenie!“ Rukami ukazoval na jednotlivé stanovišťa a osobne dozeral na plnenie rozkazov.

„Maven štartuje“ zvolal Dean a jeho prsty začali rýchlo kmitať po radiacom paneli.

„Aký je stav impulzov?“

„Nabiehajú plynule. O chvíľu máme plný výkon.“

„Komunikačné, vysielajte pre posádku lode.“

„Môžete hovoriť, pane.“

„Hovorí veliteľ Cox. Posádka lode okamžite zaujme svoje miesta a pripraví sa na zrýchlený štart. Čo sme nestihli doteraz, už nestihneme. Pohyb!“ Aiden sa usadil do svojho kresla a pravou rukou ukázal na pilota. „Poručík Dean, počkajte tridsať sekúnd a vyvezte nás von.“

Okolie Mavenu sa bleskurýchlo vyprázdnilo. Všetky hadice a konektory sa automaticky odpojili a teraz sa nedbalo povalovali po podlahe. Po stranách hermetických vrát hangáru sa rozsvietili oranžové majáky. Evakuačný proces dopĺňal ostrý zvuk sirény. Nákladová rampa Mavenu sa zatvorila s hlasným cvaknutím kotviaceho zámku. Primárne motory s pulzujúcim bzučaním žiarili bielym svetlom po celom svojom obvode. Netrvalo viac než niekoľko sekúnd a hluk motorov sa stabilizoval vo vysokých otáčkach. Maven sa vzniesol do vzduchu a čakal, kým sa pred ním naplno otvorí priechod do vesmíru.

„Poručík, myslíte, prosím, na to, že táto loď je úplne nová. Neoškrite mi ju,“ úzkostlivo požiadal Aiden.

„Nemusíte mať obavy, pane.“

Maven sa pomaly presúval smerom von. Z obrovského priechodu sa najskôr vynoril nos lode preplnený komunikačnými anténami a širokou škálou senzorov. Celá predná časť lode bola akýmsi nervovým centrom prešpikovaným najmodernejšou technológiou. Pomalým posunom sa celá loď plazila von. Z každej strany ostával poručíkovi menej ako meter voľného miesta. Zrýchlený štart prebiehajúci v časovej tiesni mu na pokoji nepridával. Nad koreňom nosa sa mu perlili malé kvapky potu. Keď hrozilo, že mu začnú stekať do očí, zápästím si ich rýchlo zotrel.

„Vediete si dobre, poručík. Len tak ďalej.“

Maven opúšťal priestory stanice MS 1 nekonečné sekundy. Až po tom, čo posledný kúsok lode opustil priestor vzduchotesnej priehrady, si všetci vydýchli.

„Výborná práca, máte u mňa pivo!“

„Budem sa tešiť.“

„Zatiaľ sme však neskončili. Nastavte kurz na MS 2!“

Nový príkaz smeroval k navigačnému stanovisku Komojeva.

„Súradnice nastavené.“

„Plným výkonom vpred!“

Obrazovka pred nimi ukazovala požadovaný výkon pulzného pohonu sto percent. Jeho momentálna hodnota zobrazená vedľa neho neustále rástla, až sa vyrovnali. Zrýchlenie lode bolo plynulé a dobre vyvážené. Nové motory si priadli ako mačence a vďaka inerciálnym tmičom bolo zrýchlenie len sotva citelné.

„Odteraz sme tu inkognito a budeme dodržiavať rádiový pokoj až do odvolania. Komunikačné, potvrdte príkaz!“

„Potvrdzujem! Odteraz nevysielame žiadne signály.“

O niekoľko okamihov zostala zo stanice MS 1 iba malá bodka lesknúca sa v odraze slnečného žiarenia.

„Výborne! Prvá časť máme za sebou. Teraz máme hodinu na poslednú kontrolu všetkých systémov. Prioritou je náš warp. Doktorka Zinová, ujmite sa toho prosím.“

„Spúšťam kompletnú diagnostiku a skokovú simuláciu,“ potvrdila Zinová, „myslím že to do hodiny stihneme.“

John využil zostávajúci čas na návštevu svojej kajuty. O chvíľu ho čaká skok do neznáma a on si chcel skontrolovať, či mu jeho kombi-
nézu doručili v poriadku. Palcom prechádzal po nášivke tajnej služby. Jedinom poznávacom znakom na nej. Pripadalo mu neuveriteľné, že pred niekoľkými týždňami učil na strednej škole a svojim susedom zadarmo opravoval spotrebiče. Bol to pokojný život, ale nebol to jeho život. Aiden mal pravdu, keď mu povedal, že by si v takomto živote prehnal guľku hlavou.

Pozrel na svoje OAZ a otvoril komunikačnú skupinu svojej letky. Vyťukal krátky text a odoslal ho. Každý pilot od neho prijal správu, že sa o päť minút stretnú pri stíhačkách. Bolo to už dávno, čo naposledy hovoril k pilotom a viedol brífing. Je to však ako jazda na bicykli, také veci sa nezabúdajú.

Rain, Wellsová, Ewans aj Zubek stáli pri jednej zo stíhačiek a o niečom horlivo debatovali. Keď si ho všimli, vyrovnali sa bok po boku, nohy spojili k sebe a ruky dali za chrbát.

„Pohov, piloti,“ pozdravil John a jeho letka sa uvoľnila z pozoru. „Všetci ste sa zabývali?“

„Útulné, skoro ako doma,“ zazubil sa Mao.

Ostatní iba pokývali hlavou na súhlas.

„Veľa času tu tentoraz nestrávime. O tridsaťšesť hodín budeme späť. Sme na výskumnej misii a naša prítomnosť je oficiálne považovaná ako nutná poistka. Nikto teda nečaká, že sa do nášho návratu k Marsu vôbec preletíme. To však neznamená, že sa tu celý čas preflákame. Kým budú prebiehať vedecké pokusy, my budeme tu cvičiť nástup do stíhačiek. Ak nám to okolnosti dovoľia, vypadneme von a preletíme sa po okolí. Zároveň si zopakujeme cvičenie trinásť. To sa k povahe tejto misie hodí najviac.“

„Obrana sprievodného plavidla,“ vysypal zo seba monotónne Ewans.

Nikoho to neprekvapilo.

„Ešte vám odporučím, aby ste si nechali kombinézy buď na sebe, alebo v kokpitoch. Ja ju budem mať na sebe.“

Wellsová urobila krok k Johnovi a pozrela naňho ponad rámy svojich pilotných okuliarov.

„Naozaj očakávate nepríjemnosti, pane?“

„Môj dedo mal také príslovie, ale o tom až niekedy nabudúce.“ John mierne naklonil hlavu na stranu a pozrel na všetkých s potláčanou obavou. „Proste buďte pripravení. Ak nás bude treba, bude nás treba okamžite. Ďalšie pokyny prídu cez OAZ. Nejaké otázky?“

Všetci štyria sa opäť postavili do pozornosti a napriamili.

„Výborne, tak si užijeme let. Rozchod!“

Maven sa podľa plánu priblížil k stanici MS 2. Doktorka Zinová, rovnako ako dôstojníci na ostatných stanoviskách, nahlásila úspešné ukončenie kontroly svojich systémov. Maven bol pripravený na prvý skok. Podľa plánu mal trvať päť minút a ak všetko prebehne v poriadku, bude nasledovať ďalší, oveľa rýchlejší a dlhší skok. Aiden vydal rozkaz na ukončenie rádiového ticha a vyslanie kódovanej správy.

„Stanica MS 2, tu je loď Maven. Očakávame východiskové súradnice nášho skoku.“

Z rádia sa ozval zaskočený hlas veliteľa stanice:

„Zdravíme vás, Maven. No očakávali sme vás trochu neskôr. Stalo sa niečo?“

„Menšia zmena plánu, ale nič dramatické. Až do tejto doby sme museli udržiavať rádiový pokoj a nemohli sme vás nijak informovať.“

„V poriadku. Pošlite nám autorizačné kódy.“

„Komunikačné, môžete,“ Aiden odobril žiadosť.

„V poriadku, Maven. Zasielame vám požadované súradnice. Veľa šťastia!“

„Navigátor?“

„Prijaté. Prepočítavam trasu prvého skoku.“

„Dobre. Presunieme sa na štartovací bod.“

Dean prebehol prstami po displeji a zadal prijaté súradnice. Auto-pilot viezol loď na určené miesto.

„Komunikačné, prepojte ma opäť do celej lode.“

Žena po pár dotykoch na displej prikývla a Aiden začal hovoriť:

„Prosím všetkých o pozornosť, hovorí k vám váš veliteľ. Všetci sa nachádzame na palube lode, ktorá nemá v histórii ľudstva obdoby. O niekoľko okamžikov, prvýkrát takto veľké plavidlo, poletí rýchlosťou svetla. Na začiatok len pár minút. Ak však všetko prebehne v poriadku, vzápätí poletíme znova. Tentoraz tam, kam sa ešte žiadny človek nedostal. Budeme vzdialení od domova a pomoci nedosiahnuteľne ďaleko. Na všetko ostaneme sami. Spolieham sa preto na každého jedného z vás, ktorí sa na misii zúčastníte, že budete plniť svoje úlohy svedomito a za každých okolností. K tomu nám všetkým dopomáhaj boh. Ďakujem vám všetkým a...“ Aiden sa rozhladol po tvárach okolo seba a odhodlane dodal: „Podme sa zapísať do histórie!“ Dlaňou naznačil ukončenie spojenia.

Jeho hlas sa už ozýval iba na mostíku.

„Pekná reč,“ pochválil ho John a tľapol po chrbte.

Nato sa usadil na svoje miesto.

„Ďakujem, ale nič som si nepripravoval. Ideme na to!“

„Navigátor?“

„Súradnice prepočítané a nastavené,“ odpovedal Komojev.

„Ako ste na tom vy, doktorka?“

„Warpové pole je stabilné a pripravené pre warp jeden.“

„Výborne! Pilot, warpom jeden vpred!“

Johnovi sa zdalo, že čas sa na okamih spomalil, ba skoro úplne zastal. Svetelné body okolo neho sa rozmazali do rovných čiar, ktoré ho nebezpečne blízko míňali. Vesmírna čiernota pred nimi ho pohltila

ako pažravý had, pre ktorého boli iba malým kúskom. V tom istom zlomku sekundy Maven aj s celou svojou posádkou zmizol stanici MS 2 zo všetkých detekčných prístrojov.

VII.

Oči chvíľu nevedeli na nič zaostriť. Celé telo pokrývala husia koža a žalúdok sa len veľmi pomaly vyslobodzoval zo zovretia neviditeľného chápadla. Prvotný nával žalúdočných kyselín John udržal v ústach a horkastú nálož rýchlo prehltol.

„Nabudúce raňajky vynechať!“ John si pridal do svojho nového predskokového zoznamu prvý bod.

Hneď ako opäť mohol jasne vidieť, poobzeral sa po zvyšku posádky. Niektorí svoj prvý warpový skok zvládali lepšie, iní toľko šťastia nemali. Takmer všetci mali popolavú farbu pleti a trápila ich nevoľnosť. Trochu ho upokojilo, že netrpí týmto neduhom len on sám. Nikto však na tom nebol až tak zle, aby potreboval návštevu nemocničného zariadenia. Tí, čo boli postihnutí syndrómom warpovej nevoľnosti najviac (tak tento stav nazvala doktorka Lakeová), ostali chvíľu sedieť. Inak to vyzeralo, že budú o chvíľu v poriadku.

„Tak to by sme mali,“ oznámil všetkým Aiden s hrčou v krku. „Má niekto vážnejšie problémy?“

Všetci na veliteľskej palube zamietavo pokrútili hlavami. Každý sa cítil schopný v naplnení svojich povinností, no do reči mu ešte nebolo.

„Doktorka Zinová, ako je na tom náš motor?“

„Všetko pracuje ako má. Pre istotu nechám zbehnúť kompletnú diagnostiku.“

„To rád počujem. Pán Komojev, sme tam kde máme byť?“

„Úplne presne. Všetky mapy hlásia správnu polohu.“

„Výborne! Misaki, odošlite, prosím, po bezpečnom kanáli správu MS 1, že sme na zadaných súradniciach a zatiaľ všetko prebieha podľa plánu. Použite pri tom kryptovanie siedmeho stupňa.“

„Rozkaz, veliteľ!“ zašveholila drobná žena za komunikačným pultom. Prsty jej pri tom rýchlo behali po paneli. „Správa odoslaná.“

„Na odpoveď si počkáme najmenej desať minút. To nie je také hrozné. Teraz máte všetci na opätovnú kontrolu svojich systémov jednu hodinu. Ak počas nej zistíte hocijaké problémy alebo odchýlky v správnom fungovaní, okamžite mi ich nahláste. Inak pokračujeme podľa plánu.“ Aiden pozvoľna uvoľnil zovretie lakťových opierok na svojom kresle. Až teraz si naozaj vydýchol úľavou, že pre zmenu ide všetko ako má. „Misaki, otvorte mi ešte kanál pre Maven.“

Pár krátkych príkazov na paneli a jeden zo symbolov zažiaril na červeno.

„Posádka vás počúva, veliteľ.“

„Dovoľte mi, aby som vám všetkým pogrataloval k vášmu prvému letu rýchlosťou svetla. Nie je veľa ľudí ktorí by sa mohli takouto skúsenosťou pochváliť.“ Jeho hlas znel vecne, no aj s malou dávkou hrdosti. „Ak je niekomu veľmi nevoľno alebo zažíva iné ťažkosti, ktoré mu znemožňujú návrat do služby, nech sa okamžite hlási svojmu nadriadenému dôstojníkovi. O hodinu totiž vyrážame ďalej. Tentoraz warpom štyri. To je ekvivalent stodvanásobku rýchlosti svetla podľa Okudovej tabuľky. Do ďalšieho skoku vám odporúčam nič nejesť. Cox, koniec.“

„Takže čo môžeme očakávať pri skoku rýchlosťou warp štyri, doktorka?“

John sa už cítil dobre, no pri slove warp sa mimovoľne chytil rukou najbližšieho pultu.

„Nič hrozné už očakávať nemusíte. Všetky príznaky sú takmer rovnaké a nie sú umocnené vyššou rýchlosťou. Také sú aspoň naše pozorovania na testovacích pilotoch. Pravdou však je, že takúto veľkú a nesúrodú skupinu sme ešte neskúmali.“ Lakeová recitovala svoje závery a popritom pracovala na svojom stanovisku. Oči jej be-

hali z jedného miesta displeja na druhé a občas si niečo poznačila k niektorej z položiek.

„No výborne, tak aspoň niečo,“ povedal John a všimol si ako z okolitých tvári spadol kameň neistoty.

„A byť vami,“ pozrela naňho so škodoradostným úsmevom, „počúvne radu veliteľa a nič do ďalšieho skoku nejem. Mohlo by sa totiž stať, že by ste už novú zásielku v ústach neudržali.“ Pobavena naňho žmurkla a šla sa presunúť do svojej ambulancie pre prípad, že by tam niekto potreboval jej ošetrovanie.

John k nej pristúpil ešte o krok bližšie a tak, aby to ostatní nepočuli dodal:

„Takže vy ma potajme špehujete. Váš záujem ma zo srdca teší.“

„Nemusí,“ odvetila bez toho, aby mu venovala ďalší pohľad. „Pri pohľade na to, ako prehltate obsah svojho žalúdka ma poriadne naplo.“

„Au,“ John sa opäť o krok vzdialil a narovnal sa. Bod pre teba, pomyslel si a vtom si uvedomil, že má pocit, akoby práve hovoril s Natašou. „Tie dve spolu trávajú až príliš veľa času.“ Pozrel na svoje OAZ, kde videl zostávajúci čas do nového skoku.

Ten sa teraz odrátaval na všetkých osobných zariadeniach každého z posádky. V strede videl prijaté štyri správy. Od každého z pilotov jednu. Nikto nepotreboval zvláštny čas na zotavenie. Pri tomto povolaní sa takýto problém takmer nevyskytuje. Počas svojich manévrov dávajú piloti žalúdkom zabráť bežne. Len ten jeho bol nejaký porúchaný. Rozhodoval sa, ako naloží so zvyšným časom. Asi sa len prejde po lodi a ešte raz si ju lepšie obzrie. Znovu si v hlave prehrál poslednú vetu doktorky. Rozhodol sa, že prechádzku na chvíľu odloží. Najskôr si umyje zuby.

*

Krátko pred ďalším skokom sa Johnovi na ruke rozvibrovalo jeho OAZ. Aiden sa už posádke neprihováral. Nebolo prečo. Každý vedel, čo má očakávať. Keď tentoraz zmizla loď v spleti časopriestoru a ponorila sa do svojho warpového poľa, bol už John oveľa pokojnejší.

Hľadel cez obrovské okno na veliteľskom mostíku a uchvátilo ho svetlo hviezd, ktoré okolo nich prúdilo ako farebný vodopád. Nemalo totiž iba žltú farbu. Warp menil jeho vlastnosti tak, že pozorovateľ mohol v krátkosti zahliadnuť celé jeho spektrum.

Doktorka Zinová ďalej vysvetlila, že rôzna postupnosť farieb u každého z jasných bodov je spôsobená aj tým, ako sa hviezdy pohybujú v reálnom priestore vesmírneho vákuu. Ak sa vzhľadom na pozorovateľa vzdiaľujú, bude sa ich farba pohybovať v nižšom spektre vlny a jej farba bude mať červený odtieň. Ak sa bude približovať, frekvencia vlny bude vyššia a farba bude skôr do modra. Pre nikoho to nebola novinka. A málokto ju naozaj vnímal, pretože farebná šou pri nadsvetelnej rýchlosti je niečo, čoho sa dalo len ťažko nabažiť. John si pripadal, že má opäť šesť rokov a pozerá do bratovho kaleidoskopu namiereného proti svetlu.

Posádka sa počas letu venovala svojím bežným záležitostiam. Najväčší rozruch panoval v laboratóriách pod nimi, kde si vedci chystali svoje pokusy.

Tentoraz to žalúdok zvláda oveľa lepšie, pomyslel si John a mimovoľne sa chytil za brucho. Aj keď najhoršie to býva pri ukončení warpového skoku, pripomenul sám sebe trpkú pravdu a nálada sa mu opäť pokazila.

Let celkovo prebiehal podľa plánu. Cathrin Zinová neustále kontrolovala jednotlivé parametre motorov a zatiaľ sa tvárila spokojne. To všetkých na mostíku upokojovalo. Aiden každému umožnil niekoľko zostávajúcich hodín využiť podľa vlastného uváženia. Podmienkou

bolo, aby boli všetci opäť na svojich miestach aspoň desať minút pred koncom skoku. John to uvítal s radosťou a s pocitom únavy z nevyspatia zamieril do svojej kajuty. Podľa času na OAZ mu zostávali ešte dobré dve hodiny letu.

V momente, keď pozeral na dvere svojej kajuty, priletela k nemu obria, neviditeľná dlaň a neľútostne ho odhodila do strany. Odletel niekoľko metrov a rozrazil si čelo o podlahu. Tvár mu sfarbili pramienky krvi. Pokrútil hlavou na všetky strany a keď mu v krku nič neprasklo, vyskočil na nohy. Osvetlenie lode bolo stlmené a na červeno pulzujúce pásy svetla na podlahách naznačovali vážny problém.

„Posádka mostíka okamžite na svoje stanoviská!“ Aidenov hlas bol nástojčivý, ale pokojný.

Keď John vtrhol do riadiacej miestnosti, doktorka Zinová sa práve snažila vysvetliť situáciu.

„Veľmi rada by som vám povedala viac, no žiaľ, zatiaľ sama neviem, čo sa stalo,“ nervózne rozhadzovala rukami a očami behala po displejoch sem a tam, „všetko prebiehalo v poriadku, až do momentu...“

„Až do momentu, keď sme ostali visieť na pol ceste a bez energie. Však nám váš motor nerozbil novučičku lod’?“ Aiden bol v tvári červený, no hlas mal stále pokojný. Až príliš pokojný. Znel ako učiteľ, čo sa snaží zo žiaka vypáčiť odpoveď na svoju jednoduchú otázku.

„Kapitán, toto nie je chyba motora. Warpové pole bolo stabilné až do poslednej milisekundy záznamu. Došlo k narušeniu warpovej polarizácie, ale nie zo samotného zdroja,“ obhajovala Cathrin výsledok svojej dlhoročnej práce.

Teraz to naopak vyzeralo, že sa snaží vysvetliť ona jemu tú najbanálnejšiu vec vo vesmíre.

„Čo nás to teda vykoplo z warpu?!“ Aiden začínal kričať, no v snahe vyhnúť sa priamemu útoku na doktorku, smeroval svoju otázku na komunikačnú inžinierku.“

„Stále nemáme obraz, všetky systémy nabiehajú postupne, veliteľ.“

„Funguje nám aspoň niečo?“

„Len základné systémy.“

„Oznámte posádke, že máme neznámy technický problém a pracujeme na jeho odstránení.“

„Tu doktorka Lakeová, prečo sa mi ošetrovňa plní ľuďmi, kapitán?“

Sarkastický tón otázky sa Aiden rozhodol ignorovať.

„Nečakané komplikácie, pracujeme na tom, doktorka. Podávajte mi hlásenia o stave posádky.“

„Rozumiem. Budem vás priebežne informovať.“

„Jadro je opäť stabilné a dodáva energiu do celej lode,“ oznámila doktorka Zinová, keď zhasli výstražné svetlá poplachu.

„Aspoň niečo. Teraz pekne krok po kroku. Pán Komojev, viete určiť našu polohu?“

„S úplnosťou ešte nie. Odhadom sme asi v dvoch tretinách našej cesty. Potrebujem ešte chvíľu.“

„Zatiaľ máme času dosť. Zistite, kde presne sme a čo máme okolo seba. Keď to budete mať, začnite prepočítavať návratový kurz. Týmto sa naša misia končí. Kým sa tento incident poriadne nevyšetrí, nebudeme skákať warpom ani o kilometer ďalej.“

John s jeho slovami musel plne súhlasiť.

„Máme obraz aj dáta z ostatných senzorov. Lodné systémy sú opäť aktívne.“

„Na obrazovku!“

Na veľkom tmavom skle sa zjavili zábery vonkajších kamier. John pristúpil o niekoľko krokov bližšie a spolu s ostatnými skúmali obrazy pred nimi.

„Nič, nie je tu vôbec nič. Deteguje tu niečo niektorý zo senzorov?“

„Zatial' nič, pane.“

„Tam!“ John ukázal prstom na jeden z obrazov. „Tam je niečo!“

Aiden sa postavil vedľa neho a skúmal obdĺžnik záznamu kamery číslo jedenásť. Nech žmúril ako chcel, nič si nevšimol.

„Niečo sa ti zdalo.“

„Misaki, dajte jedenástku na celú obrazovku,“ požiadal John ženu za ním.

Obraz z kamery jedenásť pokryl celú plochu obrazovky. Nikto však na nej okrem niekoľkých vzdialených hviezd, prachu z kométy alebo podobného telesa a čierno čiernej tmy, nič nevidel.

„Pomýlil si sa, nič tam nie je,“ zahriakol ho Aiden rukou a pomaly začal chrbtom kráčať späť k svojmu kreslu.

Oči však stále upieral na obraz pred sebou. Keď už bol takmer pri svojom kresle, niečo zbadal. Na okamih sa na obrazovke vedľa seba zablysko niekoľko pixelov. Len pár zábleskov, ktoré sa hneď nato utopili v tme.

„Tam!“ skríkol John a ruka mu vyletela k obrazovke. „Niečo tam naozaj je!“

Aiden vyletel späť k obrazovke.

„Otočte nás k tomu miestu, pán Dean!“ Jeho ukazovák nekompromisne mieril na ono miesto.

Motory Mavenu začali okamžite pracovať. O niekoľko sekúnd čelo lode smerovalo k sektoru, ktorý doteraz snímala kamera číslo jedenásť.

„Pani Saltová, čo tam vidí vedecké?“

„Zaznamenávame slabé impulzy výbojov energie. Sú to výboje elektromagnetického žiarenia v rôznych intenzitách. Ťažko povedať, čo by to mohlo byť.“

„Ako ďaleko od nás?“

„Takmer tisícosemsto kilometrov.“

„Pán Dean, nastavte kurz k zdroju a impulzy udržujte na dvadsiatich percentách!“ prikázal Aiden pilotovi. Ďalší príkaz zadal Minarte Saltovej. „Hneď, ako budeme schopní rozoznať čo tam je, chcem to vidieť na obrazovke!“

Lod' sa blížila k zdroju občasných výbojov svetla veľmi opatrne. Ako balón prelietajúci hustým oblakom vstupovala do mračna prachu pred sebou. Drobné čiastočky vesmírneho materiálu ju pozvoľna objímali, až ju celú zahalili. Signál žiarenia, ktorý bol už doteraz aj tak veľmi slabý, sa stratil úplne. Nervozita na mostíku stúpala každou sekundou. John cítil, ako mu po zátylku prebehol mráz. Bol to akýsi šiesty zmysel. Tieto pocity sa prejavili vždy predtým, než sa niečo zomlelo. Na svojom OAZ zavola skupinu svojich pilotov.

„Všetci sa pripravte a čakajte v hangári.“

„Sme tu odvtedy, odkedy nás to tak necitlivo vyklopilo z warpu,“ oznámila Wellsová a John bol rád, že velí práve tejto skupine. „Deje sa niečo?“

„Zatiaľ nič určité, ale buďte pripravení. Snáď o nič nejde,“ zadúfal John, ale nepresvedčil o tom ani seba a ani Wellsovú.

Pomalý posun vpred drásal nervy všetkým naokolo. Aiden sa rozhodol akciu popohnať.

„Pán Dean, impulzy na plný výkon.“

Motory po tomto rozkaze zahučali a posádka náhle pocítila odstredivú silu, ktorá ich tlačila k stene za nimi. Odrazu prach na skle vytváral stále sa zrýchľujúce sneženie. Trblietavé čiastočky pred nimi sa najskôr iba leskli, ale po chvíli roztancovali pred očami posádky malé iskry. Bol to prejav statického náboja, ktorý sa vybíjal o povrch lode. Maven sa po nekonečných sekundách vymanil zo zovretia prachu a čiernota pred nimi sa vyjasnila.

„Signál je oveľa jasnejší. Zaostrujem kamery na zdroj.“

Kým sa obraz na skle pred nimi vyjasňoval, nikto ani nedýchal. Počas týchto troch sekúnd mal John pocit, že zostarol o tri roky. A možno tomu tak aj bolo. Vôbec by sa nečudoval. To, čo však vzápätí uvidel, šokovalo každého v miestnosti. Na roztrasenom obraze pred nimi bolo jasne vidieť vesmírne plavidlo, len o málo väčšie ako Maven. Na prvý pohľad sa dali s určitosťou povedať iba dve veci.

Prvá: toto plavidlo určite nepostavili ľudia. Materiál, konštrukcia a celkový dizajn boli ako snom z ďalekej budúcnosti. Tvar splošteného disku na vrchu ukončovala menšia pyramída. Tá sa pomermi strán javila takmer dokonale. No zo vzdialenosti, odkiaľ loď pozorovali, nebolo možné rozoznať ďalšie detaily.

Druhá: toto plavidlo bolo silne poškodené a z posledných síl vzdorovalo zúrivému útoku troch menších lodí. Tie boli pokryté takým čiernym materiálom, že sotva odrážal svetlo. V priestore za sebou zanechávali dlhé stopy spálených splodín od motorov. Nalietavali v rýchlych kruhoch okolo brániaceho sa plavidla a prerážali stále viac a viac jeho poškodený plášť. Z miest, ktoré sa pretrhli pod silou energetických zbraní, vylietavali do kozmu zhluky trosiek. Brániaca sa loď bojovala o posledné zvyšky energie a holé životy svojej posádky.

„Pane?“ pretrhol ohlušujúce ticho John a s neveriacim pohľadom pozeral na Aiden. „Rozkazy?“

Aiden na tom so svojím šokom nebol o nič lepšie. S otvorenými ústami a vypúlenými očami pomaly otočil hlavu na Johna. Prebrali ho až vystrašené oči kamaráta. Zavrel ústa, narovnal chrbát a pristúpil o krok k obrazovke.

„Zastaviť Maven!“

Poručík Dean na nič nečakal a páku ovládajúcu výkon impulzných motorov okamžite pritiahol k sebe.

„Vedecké, čo mi viete povedať o plavidlách pred nami?“

Minarta Saltová začala odčítať symboly a číselné hodnoty zo svojho displeja.

„Energetické signatúry sú diametrálne odlišné. A to nie len výkonom. Tieto lode neboli vyrábané tou istou technológiou. Dokonca ani podobnou.“

„Takže sme sa pripletli do konfliktu dvoch cudzích svetov?!“ Aiden začínal mierne panikáriť. „Toto sa stať nemalo! Prišli sme len preskúmať pás asteroidov a nie sledovať cudziu prestrelku!“ jeho hlas sa začal lámať a občas preskočil o pol oktávy vyššie. „Ja nechcem byť ten, čo zatahne ľudstvo do medzihviezdneho konfliktu do čerta!“ Hlavu si položil do dlane a hlasno vydychoval.

Na mostíku by bolo počuť padnúť špendlík. Všetci upierali oči na svojho kapitána. Ten ešte chvíľu premýšľal, potom sa vrátil späť do svojho kresla a usadil sa v ňom.

„Neohrozím životy našej posádky ani ostatných ľudí u nás doma tým, že nás zatahnem do nového konfliktu,“ natihnutou rukou s vystretým ukazovákom namieril na pilota, „pán Dean, štvrtinovým impulzom späť do mraku. Skôr, než si nás niekto z nich všimne.“

Dean prikývol a Maven začal pomaly cívať do skrýše z kozmického prachu.

„Doktorka Zinová, ako je na tom náš warp?“

„Pripravený na nový skok, kapitán.“

„Fajn. Pán Komojev, chcem čo najrýchlejšie súradnice pre skok k stanici MS 2.“

„Už na nich pracujem, potrebujem ešte asi minútu.“ Spotená tvár navigátora pracovala sústredene na tejto úlohe, odkedy vyleteli z oblaku prachu.

Jeho ruky lietali po paneli sem a tam a zadávali hlavnému počítaču komplexné vzorce pre výpočet skoku.

„Ehm,“ ozvala sa neisto vedecká dôstojníčka Saltová.

Aiden k nej pomalým pohybom a v očakávaní otočil hlavu.

„Ehm čo?“

„Niečo zachytávame. Asi vysielanie?“ položila Aidenovi nečakanú otázku.

Ten opäť na chvíľu stratil reč a prekvapene na ňu hľadel.

„Vy nerozoznáte rádiové vysielanie, Minarta?!“

„Samozrejme, že rozoznám, kapitán. Toto však prijímame na frekvenciách, ktoré sú na našom pásme veľmi okrajové.“ Jej hlas začínal byť rovnako nervózny ako aj podráždený.

„Má pravdu, pane, na mojich prístrojoch prijímam to isté,“ ozvala sa poručička Misaki.

„Och, bože. Pustite nám to!“ Aiden sa zatváril ako dieťa pred výpraskom a ešte hlbšie sa zaboril do svojho kresla.

Na obrazovke mostíku sa v strede zobrazila poskakujúca sínusoida zachyteného vysielania. Zvuk, ktorý prenášala, mal k ľudskej reči na svetelné roky ďaleko. Boli to síce jasne rozlíšiteľné hlasy, ale podobali sa skôr štekaniu vystrašeného psa než ľudským hlasivkám. Zmes štekavých zvukov prelínalo kvílenie a skučanie.

„To je ako týranie nejakého psa. Je to určite z tej lode?!“

„Som si istá, pane. Signál prijímame priamo od nej.“

Na moment sa hlasy stratili a na obrazovke pred nimi sa rozžiaril záblesk z lode, ktorej volanie práve počúvali.

„Čo to bolo? Opätujú pal'bu?“

„Z tej lode zaznamenávam silné energetické výkyvy. Na zbraňové systémy to však nevyzerá. Pokúšam sa vyčistiť obraz.“

Scéna pred nimi sa niekoľkokrát krátko rozostrela a štvorčeka digitálneho vzoru sa opätovne skladali do celistvého obrazu. Keď sa po nekonečných sekundách obraz vyčistil, bolo vidno nové mračno trosiek odlietajúcich od napádanej lode.

„Pane, tá loď utrpela ťažké škody. Pravdepodobne už dlho nevydrží.“

„Prečo sa nebráni? Je na nej vôbec nejaká posádka?“

„Pane, naše skenery detegujú niekoľko desiatok signálov života a...“ Minarta sa pozrela bližšie k svojmu panelu, aby si bola istá, „... a práve teraz sa dala do pohybu.“

„Ako to myslíte?! Snaží sa uniknúť?“ Aiden neveril vlastným ušiam.

„Ak áno, tak jej kurz je veľmi čudný.“ Minarta Saltová behala prstami po displeji neskutočnou rýchlosťou.

Ak by jej prsty namiesto po dotykovej obrazovke teraz behali po klávesoch klavíra, John by si vedel ľahko predstaviť, že bude počuť Korsakovov Let čmeliaka.

„Ako čudný? Je to kolízny kurz?!“ Aiden bol opäť na nohách a nervózne prechádzal okolo obrazu pred sebou.

„Presne tak, sú na kolíznom kurze.“ Minarta vzhliadla na sprethranú a plápolajúcu loď, ktorá posledné zvyšky svojej energie presmerovala do motorov namiesto svojich obranných mechanizmov. „Na kolíznom kurze s nami!“

Pohľady všetkých v miestnosti sa upierali na ňu.

„Ste si istá?“

„Stopercentne, kapitán! Našu pozíciu dosiahnu získanou rýchlosťou o štyri minúty.“

„Myslíte si, že sa chystajú útočiť?“ Aiden pochybovačne skúmal sotva pokope držiace plavidlo, ktoré k nim mierilo.

Celá situácia sa mu zdala natoľko neuveriteľná, že to všetko mohol byť iba sen.

„Pochybujem, pane. Nemajú už totiž čím.“

Sotva to dopovedala, Maven sa opäť ponoril do tmy.

„Prečo mi niekto neustále rozbíja loď?! Kto sa čoho chytil?“ Obzeral sa Aiden po svojej posádke a hľadal previnilca, ktorý by sa k výpadku priznal. „Čo nevidíte, že sa snažím vyhnúť medzihviezdnemu konfliktu?!“

„Problém nie je u nás. Naše systémy fungujú normálne,“ pokúsila sa ozrejmiť situáciu doktorka Zinová.

„Určite?“ vyštekol podráždene Aiden. „Mne sa totiž zdá, že tu sedíme ako kačice na vode!“

„Boli sme odstavení od ovládania.“ Doktorka si získanú informáciu opätovne overovala. Potom bezmocne zvesila ruky z pultu a postavila sa hľadiac pred seba. „Niečo nám blokuje prístup.“ Len čo to stihla dopovedať, každý z displejov na mostíku začal zobrazovať neznáme znaky.

Žiadny z nich nezotrval na svojom mieste dlhšie než zlomok sekundy a bol nahradený novým. Okno veľkého displeja pohaslo, a tak mohla posádka sledovať iba vzdialené výboje svetla. Keby ich pred chvíľou nevideli s maximálnym priblížením, nemali by ani tušenia, čo sa v diaľke odohráva.

„Môžeme ovládať aspoň niečo?“ spýtal sa Aiden a s malou nádejou hľadel ku komunikačnému pultu.

„Vôbec nič,“ rezignovane rozhodila rukami doktorka Zinová, „momentálne sme len hosťami vo vlastnej lodi.“

Všetci na mostíku iba odovzdane hľadeli pred seba. Malá, jasná bodka pulzujúca bielym svetlom ešte stále odolávala náporu útočníkov. Dymová stopa, ktorá sa za ňou tiahla, zakrývala svetlo priľahlých hviezd. Pripomínala krvavý mrak, ktorý láka žraloky z okolia desiatok kilometrov. Jej zničenie bolo nevyhnutné a John sa k svojmu prekvapeniu pristihol, ako dúfa v jej koniec. Už sa nemohol ďalej pozerieť na to trýznenie. Ak bola nejaká posádka na tej lodi stále nažive, mohla už len zúfalo čakať na svoj trpký osud. Odrazu celý priestor v miestnosti naplnil ľudský hlas.

„Pomôžte, prosím!“

Znel zúfalo a prosebne, no pritom bol zreteľný a jasný. Netriasol sa ani napanikáril. Patril mužovi, pravdepodobne okolo päťdesiatky. Sotva doznel, vystriedalo ho strojové šumenie prázdneho éteru. Aiden pozrel najskôr na Johna a potom na Misaki.

„Prosím vás, povedzte mi, že to prišlo zvnútra Mavenu.“ Rýchlo žmurkal očami a zhlboka dýchal.

Snažil sa popritom spracovať to, čo práve počul. A naozaj niečo počul? Práve začínal veriť, že má možno halucinácie. A prečo vlastne nie? Kopa vecí by sa tým vysvetlila. Ak mu teraz Misaki povie, že nič nepočula, veľmi sa mu uľaví. Prenechá velenie Waterbimu a odkráča rovno do ošetrovne.

„Negatívne, pane. Signál prichádza z neznámej lode,“ zmarila Aidenove nádeje na stav nepríčetnosti a prstom ukázala na pomaly sa zväčšujúci bod na obrazovke.

„Teraz už akože hovoria našou rečou?“ Aidenova rečnícka otázka vyšumela do prázdna.

Žiadnu odpoveď na ňu nečakal a ani mu žiadnu nikto nedal. Vtom im z uší vytlačil rádiový šum opäť onen neznámy hlas.

„Máme tu deti...“ Na chvíľu sa hlas vzdialil, akoby sa zhováral s niekým iným. Znelo to, akoby rozdával niekoľko chvatných pokynov. „Sme neozbrojené plavidlo na mierovej misii a nemáme sa ako brániť. Bez vašej pomoci tu všetci zahynieme. Prosím, pomôžte nám kým...“ Hlas sa stratil a posádka Mavenu mohla pozorovať ďalšiu masívnu explóziu vychádzajúcu tentoraz z prednej časti lode na vrchu pyramídy.

Po nej sa hlas nadobro odmičal a svetlá na mostíku začali svieť normálne. Každé stanovisko bolo opäť pripojené k svojim systémom a plne funkčné.

„Maven je opäť váš, kapitán!“ potvrdila svojim hlásením Zinová.

Aiden ešte chvíľu stál ako obarený a premýšľal.

„Vaše rozkazy, pane?“ skúsil to naňho John. Keď ani po chvíli nedostal odpoveď, pristúpil k nemu bližšie a chytil ho za lakeť. „Aiden, nech chceš urobiť hocičo, musíš to urobiť teraz!“

„Ako to, že poznajú náš jazyk?!“ spýtal sa Johna šeptom.

„Asi rovnako, ako vedia, že sme ľudia,“ odpovedal John tiež potichu.

„Myslíš si, že sú na palube naozaj nejakí ľudia?“

„To si nemyslím. Myslím si však, že sú tam civilné osoby a je úplne jasné, že ak im nepomôžeme, zmasakrujú nám ich pred očami. A keď sa tak stane, budeme na rade my.“ John mieril ukazovák na už ľahko rozoznateľné stíhačky, krúžiace okolo horiacej pyramídy. „Títo určite nestoja o svedkov takejto mäsiarčiny.“ Pozeral Aidenovi do očí a ani nežmurkol. „Aiden, už raz sme toto nechali dopustiť. Keď si po mňa po toľkých rokoch prišiel domov, sľúbil si mi, že tentoraz to bude iné. A naozaj to môže byť iné! Tam...“ ruka mu stále mierila na

masaker pred nimi, „... predsa zomierajú bezbranní. Ved' to vidíme aj na skeneroch!“

Aiden premýšľal nad tým, čo mu práve povedal John a spolu so svojou posádkou pozeral na scénu pred sebou. Čelo sa mu lesklo potom a hrudník sa výrazne dvíhal hore a dolu. Nakoniec pokýval bradou a začal bleskovo vydávať rozkazy na všetky strany.

„Impulzy naplno vpred! Nasmerujte nás v ústrety napadnutej lode.“

Poručík Dean nastavil kurz a ovládaciu páku motorov potlačil úplne dopredu. Maven teraz letel k horiacej kope kovu, ktorá stále, akoby zázrakom držala pohromade.

„Zbrane, pane?“

„Zatiaľ nie, pán Black, ale majte ich pripravené. Misaki, volajte ich!“

„Ale koho, pane?“ Poručička nechápala Aidenov príkaz.

„Všetkých! Chcem, aby nás počuli obe strany. Vysielajte na všetkých frekvenciách a bez kódovania.“

„Rozkaz!“ Po krátkom momente, bol vysielací kanál pripravený. „Môžete, pane.“

„Tu je veliteľ Aiden Cox z lode Maven, plavidla Marsovských nezávislých miest. Volám neznáme útočiace stíhačky. Ukončíte paľbu! Váš cieľ je neozbrojený a zlyháva mu podpora života. Opakujem, ukončíte paľbu!“

Maven sa rýchlo blížil k druhej lodi. Tá sa mu náhlila oproti ako zbitý pes, ktorý uteká pred výpraskom do svojej budy. Medzitým sa tri čierne stíhačky s neutíchajúcou vervou púšťali znovu a znovu do nových náletov.

„Je možné, aby nás nepočuli?“

„Pochybujem, pane, skôr nám nerozumejú,“ Misaki sa pokúsila vyhodnotiť situáciu.

„Dobre teda. Budeme s nimi komunikovať inak.“ Aiden sa otočil k Johnovi a vážnym hlasom vydal ďalší rozkaz: „Priprav svojich ľudí!“

„Moji ľudia sú pripravení stále,“ odvetil John a rozbehol sa k výťahu. Pri ústach si držal OAZ, ktorý ho spájal s ostatnými pilotmi. „Všetci ihneď do kokpitov! Toto nie je cvičenie!“ rozkázal John a jeho posledné slová za ním zhltoľ zvuk zatvárajúcich sa dverí výťahu.

*

O niekoľko sekúnd neskôr už bežal hangárom k svojmu stroju. Pohľadom rýchlo zistil, že kokpity ostatných pilotov sa práve uzamykajú na svoje miesta. Čaká sa teda len naňho. Posledné dlhé skoky takmer preletel. Vzal si zo sedadla svoju prilbu a natiahol si ju na hlavu. Vo vysielacke teraz mohol počuť zvyšok skupiny.

„Počujú ma všetci?“ zisťoval v rýchlosti, či je spojenie funkčné.

„Jasne a zreteľne, kapitán,“ odpovedal mu Maov hlas.

„Rýchly update je takýto. Pri našom prvom skoku sme sa stali svedkami útoku troch stíhacích plavidiel na neozbrojenú loď obsadenú civilistami. Aspoň naše skeny tomu nasvedčujú. Síce nevieme ako, ale napadnutá loď sa nám prihovorila v našom jazyku a prosí o pomoc. Maven túto prosbu vypočul a našou úlohou bude útočníkov odstrániť alebo zničiť, ak nebude iná možnosť. Budeme teda strieľať ostrými. Vydanie k útoku vydá veliteľ Cox! Každý pochopil?“

Z vysielacky mu zazneli štyri krátke potvrdenia. Nikto sa nič viac nepýtal. Bojovní piloti na to neboli vycvičení. Naopak, boli vycvičení na plnenie rozkazov a to bez mrknutia oka. Presne takú posádku John teraz potreboval. Vedel, že veria jeho úsudku a budú počúvať jeho rozkazy. Otázky môžu prísť až po akcii.

Keď už bol aj jeho kokpit na mieste a jeho tvár smerovala kolmo dolu k podlahe hangáru, vydal všetkým príkaz na odpojenie sa od Mavenu. Päť malých útočných strojov vyletelo cez otvorené brány von do kozmu. Vyrovnali sa vedľa seba pod Mavenom a čakali na ďalšie pokyny veliteľa misie.

„Kapitán Cox, sme pripravení a zoradení pod Mavenom. Čakáme na vaše rozkazy.“

Chvíľu sa nikto neozýval a John hneď vedel prečo. Druhá loď už bola od nich len niekoľko sto metrov. Vyzeralo to, že už jej motory úplne vysadili, pretože sa ani nesnažila manévrovať. Dokonca ani nespomaľovala, začala sa otáčať nabok a v miernom uhle voľne rotovala okolo svojej osi. Takto si John predstavoval plavidlo bez života. Ale nemohli sa na ňu preto teraz vykašľať. Ak bola na palube čo i len jedna živá duša, museli ju zachrániť.

„Snáď sa tí čierni bastardi zľaknú a stratia sa,“ dúfal v kúte duše John.

„Ste rýchli,“ zaznela odrazu pochvala od Aiden, „odteraz ostávame stále na príjme.“

„Kapitán, dostali ste odpoveď od niektorej z lodí?“ John sa ešte snažil dostať do obrazu diania.

„Žiadna odpoveď od nikoho. Teraz sa pokúšame vyrovať rýchlosť a kurz väčšej z lodí. Zdá sa byť úplne neovládateľná,“ Aiden rýchlo ozrejmil situáciu a ďalej rozosiela pokyny na všetky stanovištia.

„Naved'te nás medzi tú loď a útočníkov, urobíme im štít. Snáď ich to odradí.“

„Misaki, otvorte mi kanál pre posádku.“

„Kanál je otvorený, pane.“

„Posádka Mavenu, hovorí k vám kapitán Cox. Zaujmite bezpečné stanoviská a pripravte sa na náraz! Toto nie je cvičenie.“ Potom gestom naznačil, aby Misaki vysielanie ukončila.

„Pán Komojev, majte stále pripravený únikový kurz pre warp!“

„Spoločnite sa, pane,“ potvrdil Peter Komojev a Aidenovi bolo jasné, že súradnice neustále koriguje pre prípad núdzového skoku.

„Doktorka Zinová, neustále kontrolujte stav warpového pohonu. Ak sa poškodí príliš, nemusíme sa už domov vrátiť. Chcem ho mať stále po ruke pre prípad úniku. Hláste mi aj najmenšie poškodenie. Áno?“

„Nespúšťam z neho oči, kapitán,“ zašveholila doktorka.

„Pripravte naše zbraňové systémy, Johnatan.“

„Torpéda sú v komore a delá pripravené,“ potvrdil vykonanie rozkazu Johnatan Black.

Xaviér Dean sa pri pulte pilota potil od sústredenia. Snažil sa všemožnými silami kopírovať rotovanie mimozemskej lode a pritom udržiavať pozíciu medzi ňou a útočníkmi. Z poškodenej lode neustále odlietali trosky a narážali o trup Mavenu. Každé zadunenie, ktoré sa rozľahlo útrobnosťou lode, trhlo posádke uši. Akoby uprostred božieho chrámu niekto búšil do gongu. Keď už si všetci mysleli, že to nikdy neprestane a loď sa aj napriek ich snahe rozpadne na kusy, tri čierne stíhačky zrazu ostali stáť. Každá presne tam, kde bola. Nevytvorili formáciu, dokonca sa ani nesnažili vzdialiť, aby sa mohli ľahšie kryť. Akoby všetky tri prijali naraz nejaký rozkaz. Možno sa len rozhodovali, čo budú robiť s novým narušiteľom.

„Johnatan,“ Aiden chvatne prešiel k zbraňovému dôstojníkovi, „teraz potrebujem všetky zbrane aktívne. Myslím tým všetky!“

„Každé delo zameralo jeden z cieľov a čakajú len na váš povel, kapitán.“

„Výborne. Dúfam, že sme ich nateraz zastrašili.“

Skoro to ani nestihol dopovedať a ako uhlie čierne stíhačky, doteraz neškodne sa vznášajúce v priestore, závrtnou rýchlosťou vystrelili z miesta. Začali sa veľkou rýchlosťou vzdáľovať od Mavenu preč.

„Čo to bolo?!“ Aiden sa rozliadal po obrazovke pred ním. „Minarta, vidíte ich niekde?“

„Negatívne, pane. Zrazu zmizli zo všetkých skenerov.“

„Johnatan?“

„Žiaľ, nevidia ich ani ladarové zameriavače zbraní.“

„John, vidíte ich niekde vy?“

John stále neveril, čo práve videl. Rýchlosť s akou tie stroje akcelerovali, bola ohromujúca. Za zlomok sekundy sa otočili o stoo-semdesiat stupňov a v zábleskoch svetla ich motorov mierili preč obrovskou rýchlosťou.

„Tiež nemáme vizuálny ani radarový kontakt,“ ohlásil John do vysielacky.

„Všetci majte oči na stopkách. Ak ich niekto zazrie, alebo bude prijímať niečo nezvyčajné, chcem o tom okamžite vedieť. Nateraz budeme predpokladať, že sme ich vystrašili. Misaki, skúste opätovne volať poškodenú loď. Snáď im budeme vedieť nejako...“

Mavenom otriasli tri salvy z energetických zbraní. Prileteli priamo zhora a trhali jeho prototypový plášť ako papier. Maven sa prudko otriasol a okamžite sa po celej lodi rozoznel alarm.

„Zaznamenávam pretrhnutie pláštá v odsekoch dvanásť až sedemnásť! Došlo k strate tlaku na oboch palubách,“ zvýšeným hlasom podávala hlásenie Misaki.

„Už ich opäť vidíme pane, ale iba vizuálne. Pre naše senzory sú neviditeľní.“

„Zbraňové zameriavače majú rovnaký problém,“ potvrdil Minartine zistenie Johnatan Black.

„Páľte po nich všetkým, čo máme. Ak ich naše senzory nevidia, budeme sa brániť po starom. Manuálne. Preberám na svojej konzole ovládanie pulzného dela číslo dva. Páľte podľa uváženia, Johnatan, ale opatrne, tam vonku sú aj naši piloti.“

Aiden u seba niekoľkými rýchlymi pohybmi aktivoval ovládanie jedného z rýchlopalných pulzných diel. Vo svojom vnútri však pochyboval, že budú schopní pri manuálnom zameriavaní zneškodniť lode s tak výnimočnou manévrovateľnosťou. Bolo by to zásluhou čistej náhody. Práve teraz potrebovali pomoc piatich odhodlaných stíhačov tam vonku.

*

John sedel v kokpite a otáčal hlavou okolo seba. Nikde však nevidel ani jednu z čiernych stíhačiek. Rad krátkych zábleskov vychádzajúcich niekde sponad nich mu stačil na to, aby pochopil čo sa deje. Zaútočili na Maven!

„Do čerta! Odkiaľ to prišlo?“ zaskočený Mao prepadal panike. „Vidíte tých hajzlov niekto?!“

„Tam,“ preťala éter Wellsová, „mierne hore a na troch hodinách!“

Keby boli teraz všetci v jednej miestnosti, videli by Wellsovú ako mieri prstom na tri malé body vzdiaľujúce sa od Mavenu. Konečne ich uvidel aj John a mohol začať konať. Mozog sa mu prepol do plnoautomatického režimu a pevne sa chopil vedenia.

„Potkan, Knihovník, vy budete tím jeden a vezmete si na starosť toho napravo! Chodec, Čarodejka, ste tím dva a váš bude ten naľava“

vo! Ja zabavím toho v strede! Tím, ktorý ako prvý zneškodní svojho protivníka sa pridá ku mne. Do nich!”

Stíhačky Marsovských ozbrojených síl vyrazili vpred. Ako bodce trojzubca mierili na svoje ciele. Motory ich strojov pracovali na plný výkon a dýzy tryskových motorov boli v okamihu rozpálené do biele. Sarah Wellsová sa snažila dýchať plynulo. Jej srdce však malo vlastnú hlavu a zúfalo sa snažilo vyskočiť z hrude. Všetky pokusy o upokojenie sa minuli účinku. Situáciu musela zvládnuť v zbesilom tempe metronómu pulzujúcom na jej krku.

„Drž sa vedľa mňa, Čarodejka,“ koordinoval útok Zubek,“ pokúsime sa ho oddeliť od skupiny.“

„Rozumiem, Chodec. Komu sa ho podarí dostať do zameriavača prvému, ihneď páli!“

Sarah pozrela doprava a videla, ako sa Johnova stíhačka ženie vedľa nich. Nakrátko sa ich pohľady stretli a ona mu stihla pokývať hlavou. Vtom sa ich ciele rozdelili a bolo oveľa ťažšie ich sledovať.

„O chvíľu ho máme na dostrel. Vidiš ho na prístrojoch, Čarodejka?“

„Negatívne. Udržujem iba vizuálny kontakt. Na senzoroch o ňom nie je ani zmienka.“

„Takže Maven nemá poruchu. Máme ten istý problém.“ Zubek ani nežmurkol, keď sa snažil nestratiť svoj cieľ z dohľadu. „Myslím, že už naňho máme dosah, pálim prvú dávku!“

Pulzný kanón vyslal niekoľko krátkych jasných zábleskov. Tie len o malý kus minuli svoj cieľ.

„To bolo tesné, teraz to skúsím ja.“

Keď Sarah stlačila spúšť, modré záblesky leteli v úzkom zástupe k nepriateľovi. Jej dávka bola podstatne dlhšia. Už keď to vyzeralo, že ani ona cieľ netrafí, jej posledná strela silno zasiahla zadnú časť mimozemského stroja. No na veľké počudovanie, nenastal žiadny

výbuch. Dokonca ani náznak poškodenia. Povrch lode, ktorý pripomínal čierne uhlie, strelu úplne pohltil.

„Ako...“ nechala visieť nedokončenú otázku vo vzduchu.

„No jednoducho,“ odpovedal jej Zubek, „veď prečo by nám malo niečo vychádzať, no nie?!“ Od zlosti takmer škripal zubami. „Musíme o tom informovať aj ostatných,“ dodal nahnevane a prepol svoj vysielateľ na spoločný kanál.

„Tím jeden volá tím dva a veliteľ a letky. Podarilo sa nám zasiahnúť náš cieľ, ale bez účinku. Opakujem, naše strely naňho nemali žiadny účinok.“

„Čo tým myslíte? Majú nejakú formu štítu?“ vykrikol otázku Mao.

„To si nemyslím. Skôr to vyzerá na vlastnosť samotného materiálu na povrchu. Akoby našu strelu vsiakol do seba. Neviem ako to lepšie popísať.“

John znepokojene počúval zistenia prvého tímu. Nepriateľskú stíhačku, ktorú si sám vytýčil za cieľ, mal odhadom len sto metrov pred sebou. Rozhodol sa využiť príležitosť a overiť si ich zázračné vlastnosti vlastnými zbraňami. Odistil poistku spúšte, na moment zdržal dych a začal páliť. Jeho strely smerovali takmer všetky do trupu čierneho plavidla. Ani jedna však nespôsobila škodu. Každá len slabo zaiskrila na mieste dopadu a bez ďalších známkov zmizla. John na chvíľu zaváhal, či svoj cieľ naozaj zasiahol, ale v duchu si bol istý, že mieril presne.

„Potvrdzujem. Moje strely mali taktiež nulový účinok.“

Johnovi bolo zrazu jasné, prečo im cudzinci dovolili, aby sa k nim tak ľahko priblížili. Chceli si len obzrieť ich vlastné stíhačky a zistiť, čoho sú schopné. Teraz keď vedeli, že pre nich nepredstavujú vážnu hrozbu, boli ďalší na zozname.

„Čistič volá Maven. Ozvite sa.“

„Tu Maven, videli sme to. Stiahnite sa okamžite naspäť!“ Aiden hovoril rýchlo, aby nestrácal čas. „Tu Johnatan si myslí, že delá Mavenu by mohli mať väčší efekt. Predsa len sú podstatne výkonnejšie.“

„Dáva to zmysel. Ako vám môžeme pomôcť?“

„Potrebujeme od vás dve veci. Pritiahnite ich bližšie ku nám a potom sa practe z cesty.“

Kým John počúval posledné Aidenove slová, stíhačka pred ním zrazu prudko zdvihla nos a v ostrom oblúku sa pokúšala dostať za neho.

„To nebude problém. Práve sme sa stali korisťou.“

John pritiahol riadiacu páku k sebe a prudko ubral výkon. Keď nasmeroval svoju stíhačku späť k Mavenu, naplno vyrazil vpred.

„Tím jeden a tím dva, okamžite ustúpte! Snažte sa ich dotiahnuť čo najbližšie k palebným pozíciám Mavenu.“

Okolo Johna preleteli sýto červené záblesky z energetických zbraní. Prudko trhol riadiacou pákou doprava. Pokúšal sa klúčkovať zo strany na stranu a vyhýbať sa strelám. Jeho prenasledovateľ sa však nemienil vzdať svojej koristi len tak. Každý ďalší výstrel preletel okolo Johna o kus bližšie. Vedel, že prvé strely boli skúšobné a mali ho iba postrašiť. Ich odstup od stíhačky bol značný. No všetky ďalšie boli vypálené s úmyslom ho zabiť a míňali ho s čoraz menším odstupom. Johnovi sa aj napriek dotieravcovi za jeho chrbtom, akoby zázrakom darilo udržiavať ich vzájomný odstup a dokonca sa postupne približoval k Mavenu.

„Maven pripravte sa, o chvíľu vám jedného privediem.“

„Nespúšťame z hľadáčika. Dotiahni ho tak blízko ako to len pôjde, ale zbytočne neriskuj,“ Aidenov hlas znel ustarane.

John už zreteľne videl hlavne pulzných kanónov, ktoré sú nasmerované priamo naňho. Presne kopírovali každý ich manéver, každý

úskok, každé pohnutie pákou. Keby nevedel o čiernej stíhačke za ním, myslel by si, že sa chystajú páliť po ňom.

„Teraz urobím rýchly oblúk a privediem ho priamo k vám. Zostaňte v strehu, budete mať len moment na jeho zasiahnutie.“

„Rozumieme!“ Aiden mal ľadové ruky, ale ani o tom netušil.

Sústredene hľadel na obrazovku pred sebou a na malý zameriavač v jej strede. Videl, ako sa stíhačka triedy Siréna uhýba strelám svojho prenasledovateľa a snažil sa nemyslieť na to, že každá z nich môže byť smrteľná.

„Johnatan, buďte pripravený! Možno budeme mať iba jeden pokus.“

„Pripravený ako nikdy, pane!“

Aiden už v zameriavači jasne rozoznával identifikačné znaky Johnovho stroja.

„Hlavne musím zasiahnúť tú správnu stíhačku,“ šomral si sám pre seba popod nos.

John začal uhýbavo otáčať svoj stroj tak, aby sa priblížil k Mavenu z dohodnutého smeru. Jeho bočné trysky sa naplno otvorili a stroj sa zvrtol o stoosemdesiat stupňov. John z takéhoto preťaženia takmer stratil vedomie, no jeho manéver sa vyplatil. Keď uhol z pôvodného kurzu, všimol si, že jeho prenasledovateľ sa ho už viac nedrží a pokračuje stále rovno. Akoby si ani nevšimol, že svoj cieľ stratil z dohľadu. Keď si John uvedomil, čo sa deje, bolo už príliš neskoro.

„Ja nie som jeho cieľ. Ide po vás! Maven pripravte sa na náraz!“

Červené strely explodovali na plášti lode neskutočnou silou. Z Mavenu vyletovali kusy pancierovania, potrubia a solárnych článkov. Tesne pred výbuchmi si John všimol, že pulzné kanóny jednej z veží predsa len stihli vyslať dávku na nepriateľa. Ani tie však žiadnu škodu nespôsobili. Energia výstrelov bola pohltená v plášti čiernej stíhačky rovnako, ako keď na ňu pálił John. Vo vysielacke sa ozval hlas Zubeka:

„Držte sa tam dole. Prilietajú ďalší dvaja!“

John nad svojou hlavou videl ako sa strmhlavo na Maven rútia zvyšné dve stíhačky agresorov. Za nimi letia tie marsovské, ktorých strely nemajú ani pramalý účinok. Dokonca sa im už ani nesnažili uhýbať.

„Čistič volá Maven. Musíte skočiť preč, kým sa ešte dá!“ kričal John do svojho mikrofónu a snažil sa prehlušiť explózie na palube lode, ktorá ho sem doviezla.

Ich jasné záblesky v kozmickom vákuu však nevydali ani to najtichšie zašušťanie.

„Tím jeden a dva, vráťte sa na Maven!“ prikázal ostatným pilotom a rozhodol sa, že bude čierne stroje napádať, kým ostatní nebudú na palube. Snáď im získa aspoň trochu času.

Nasmeroval sa k najbližšiemu cieľu a plnou rýchlosťou vyrazil vpred. Každou sekundou bol pri ňom bližšie. Vôbec sa nezdalo, že by sa stroj pred ním snažil kľučkovať alebo mu aspoň nejak sťažoval jeho zacielenie. John stlačil spúšť a stíhačku pred ním zasypala nová dávka pulzných zábleskov. Nič nové sa však neudialo.

No tak myslí! Mysli John! Každý stroj bude mať nejaké slabé miesto. Stačí ho len nájsť, vírilo mu hlavou a sústavne prehľadával hladký povrch stíhačky pred sebou.

Oči uprel na výstupok v dolnej časti lode. Trochu sa podobal na kokpit, ale bol úplne nepriehľadný a podľa Johna umiestnený veľmi nelogicky. Tak či onak, ak tam nesedel pilot, snáď je tam aspoň nejaké centrum, ktoré je citlivejšie na zásahy. Nebolo čo stratiť. John sa priblížil ešte o kus bližšie, aby si bol istý, že neminie. Dýchal pomaly a pravidelne. Oči mal v jednej priamke s optickým zameriavačom pred sebou. Do tejto pomyselnej priamky, centimeter za centimetrom, posúval výstupok čiernej stíhačky. Sekundu pred výstrelom John vydýchol a zatajil dych. Nato začal páliť z oboch diel naraz. Spŕška zábleskov

zasypala svoj cieľ. Keď ich svetlo opäť nenávratne pohaslo, stíhačka pred ním stále nerušene útočila na Maven. Sklamanie, ktoré sa nad Johnom rozprestrelo bolo devastujúce. Na pleciah mu pristála ťažoba celej galaxie a tlačila ho do sedačky. Pocit sklamaní ho opantal a na moment ochromil. Keď sa konečne nadýchol, nasmeroval svoju SF700 k Mavenu. Musí sa dostať do hangáru, kým má ešte šancu.

„Čistič volá Maven, posledný pokus o útok je negatívny. Mierim k vám.“

„Rozumieme, Čistič, okamžite sa vráť. Sme pripravení zahájiť skok. V tomto boji viac nezmôžeme.“

Sila, ktorá ho náhle zasiahla, mu natlačila telo do bodových popruhov sedadla. Aj keď mu prilba sedela na hlave ako uliata, pri prudkom náraze si o jej sklo zlomil nos a pomliaždil hrtan. Takmer stratil vedomie a každý jeho nádych sprevádzalo silné chrčanie. Hlava sa mu točila, úplne stratil orientáciu. Keď sa mu po pár sekundách podarilo opäť zaostriť pohľad, ovládací panel pred ním blikal ako japonská reklama.

„Nikdy mi nenapadlo, že tu je až toľko varovných signálov,“ povedal John a vzápätí sa musel počudovať nad absurditou vlastných myšlienkových pochodov.

Toto totiž nebolo naozaj také dôležité ako skutočný dôvod, prečo sa vlastne rozblikali.

„John žiješ?! Čo je s tebou?“ Aidenov hlas naňho kričal z prilby, akoby sa snažil prebrať mŕtvolu k životu.

„Čo, čo sa stalo?“ po nekonečných sekundách sa ozval bublavý hlas Johna.

„Jeden z tých hajzlov ťa zasiahol. Vydrž tam, ideme po teba!“

John sa pokúsil nahnúť dopredu, aby si poobzeral svoju stíhačku. Pravé krídlo zmizlo úplne. Tam teda dostal priamy zásah a náraz ho silno odhodil do strany. Lodný počítač mu ohlasoval problémy

so všetkým možným. Takmer všetky systémy si neoblomne žiadali opätovné pripojenie k energii alebo sa palubnému počítaču nehlásili vôbec. Motory boli mŕtve a vzduch v kabíne by hľadal márne. To mu okrem počítača našepkávala aj diera v kryte kokpitu nad jeho hlavou. Našťastie mu stále dobre tesnil skafander a tak stále mohol dýchať.

Skúsil pohýbať riadiacou pákou a zatlačiť na pedále. Loď sa síce pomaly otáčala dookola, ale len s malým ťahom sa hýbala dopredu. Takže jedna z posledných vecí, čo mu fungovali boli manévrovacie trysky. V danej situácii úplne nepoužiteľné.

„Vypadnite odtiaľto! Ja som skončil.“ John šokovane hľadel pred seba na pole trosiek jeho vlastnej stíhačky.

„Odložte skok, ideme poňho!“ Počul Aidenov hlas, ktorý vyslal rozkaz doktorke Zinovej. „John vydrž!“

„Neblázni!“ odrazu znel jeho hlas čisto a zreteľne. Bol starostlivý a vysvetľujúci. Ako hlas otca, ktorý dohovára svojmu dieťaťu. „Aiden počúvaj ma. Strácate čas. Oni s útokom neprestanú a nakoniec tu zomrieme všetci. Musíte vypadnúť a to hneď!“

„Kapitán, energia warpového poľa silno kolíše. Už ho dlhšie neudržím,“ hlas doktorky Zinovej sa niesol veliteľským mostíkom.

Aiden sa na ňu nechcel pozerieť. Nechcel vidieť jej naliehanie v prosiacich očiach. Posledné slová od Johna mu silno rezonovali v hlave. Ak ho dotiahol späť do kokpitu len preto, aby ho tu teraz nechal zomrieť, neodpustil by si to do konca života. Rozhliadol sa okolo seba. Výjav, ktorý sa mu naskytol, bol spomalený a surrealistický. Červené svetlo a plamene šľahajúce z niekoľkých miest súčasne osvetľovali tváre posádky, ktoré z neho nespúšťali oči. Až teraz si všimol, že Johnatanovi tečie z hlavy krv. Musel sa udrieť pri jednej z explózií, ktoré takmer neustále otriasali Mavenom. Des v očiach všetkých okolo neho sa zlúčil s odhodlaním splniť jeho príkaz, nech už bude akýkoľvek. Ak

prikáže pokračovať v záchrane jedného z pilotov tam vonku, urobia všetko preto, aby príkaz splnili. Aj keď to bude istá smrť ich všetkých.

John videl ako sa len pár metrov od jeho hlavy v bezťažovom stave pohojdával pokrútený kanón jedného z jeho pulzných diel.

Aj tak si bol na hovno, pomyslel si s úškrnom.

Na skle svojej prilby sa mu nekompromisne ohlásil kritický stav kyslíka. V okamihu nato sa pred ním vynoril nepriateľský stíhač. To, čo vyzeralo ako jeho nos, mierilo rovno na Johna. Jeho zbrane mu mierili doprostred tváre. Iba tam tak stál, akoby si ho niekto alebo niečo vo vnútri tej beštie prezeralo.

Asi ma pred zničením ešte dôkladne preskenuje, sviňa. A možno si ma chce len naplno vychutnať, rozmýšľal nad mizernými vyhliadkami John.

Keby si nesedel v tej nepriestrelnej plechovke, dávno by som ťa rozmetal po okolí," hovoril nahlas, akoby ho maskovaná tvár oproti nemu mohla počuť a rozumieť mu. „Tak už pod! Skonči to!“ John zdvihol bradu a čakal na svoj koniec. „Davaj!“ kričal z plného hrdla. Čím skôr to príde, tým skôr mohol Maven a všetci na jeho palube skočiť do bezpečia warpového poľa. Bolo mu ľúto aj posádky druhej lode, pre ktorú svoje životy riskovali, ale zmieril sa s tým, že ani ich osud sa už nedozvie. Aspoň sa ich pokúsili zachrániť. V očakávaní nevyhnutnej smrti hľadel stále pred seba. „Na čo ten hajzel ešte čaká?“ Keď sa pozrel dolu po ľavej ruke, videl ako sa ťažko zasiahnutý Maven blíži k jeho pozícii. „Takže preto si ma tu držíš? Ako návnadu? Ty všivavý bastard! Si lenivý si poňho doletieť a tak si počkáš, kým sa doplazí po mňa a zničíš nás pekne pohromade?!“

Ďalší dvaja útočníci čakali v rozostupe o niekoľko sto metrov ďalej. S tretím strojom vytvárali formáciu písmena V a pokojne sa vznášali na svojich miestach.

„Tak už strieľaj, ty skurvysyn!“ John reflexne schytil riadiacu páku a stlačil spúšť, akoby čakal, že opäť uvidí záblesky energetických výbojov.

Na displeji pred ním však neustále svietila informácia o ich nenávratnom poškodení. Jeho ruka sa odmietala pustiť páky a ukazovák sa tvrdohlavo zarýval do spúšte. Keď si konečne začal uvedomovať svoju márnú snahu, lodný počítač mu odpovedal prekvapujúcim hlásením:

„Primárna zbraň je vyradená z činnosti – prechádzam na zbraň sekundárnu.“

So sériou kovových cvaknutí sa pod stíhačkou triedy Siréna vysunul rotačný guľomet a okamžite spustil paľbu. Keďže John stále zvieral spúšť, streľba neustávala a jeden projektil za druhým opúšťali hlaveň a mierili k lodi v jeho zameriavači.

Tentoraz nenastalo žiadne zázračné pohltenie ani odrazenie striel. Projektily letiace tisícsto metrov za sekundu trhali povrch lode na franforce a úlomky z nej sa trblietali v okolí ako nádielka sypkého snehu za mrazivého rána. Jeden za druhým sa vnárali do útrob cudzej stíhačky a obracali ju naruby. Keď John konečne pustil tlačidlo spúšte, objekt pred ním sa už na stíhačku nepodobal ani vzdialene. Nemoderný rotačný guľomet strieľajúci archaické, chemicky poháňané projektily s kadenciou deväťdesiat striel za sekundu ho spoľahlivo rozrezal na dve polovice.

„Čo sa stalo?!“ v Johnových ušiach zvonivo rezonoval hlas Aideny. „Je to možné?“

„Ako ste to dokázali? Kam ste mierili, pane? Ako...“ Mao, Zubek aj Wellsová prekrikovali jeden druhého a snažili sa z Johna vypáčiť odpoveď.

Zvuky doliehali k Johnovi odniekiaľ z diaľky. Z čiernej priepasti vzdialenej kilometre ďaleko. Presne tak ich počul a zároveň nepočul. Jeden prehlušoval druhého a v ich divokej zmiešanine nerozumel ani

jednému z nich. Takmer ich nevnímal. Sám nevedel pochopiť, čo sa práve stalo, tak ako by mohol odpovedať všetkým tým hlasom hučiacim mu v ušiach? Nakoniec z neho predsa len jedno slovo vypadlo.

„Guľomet.“

„Čože?!“

„Rotačný guľomet!“ vykrikol John a rádiový priestor okamžite stíchol. „Zničil ich rotačný guľomet! Akoby žiadny štít ani nemali! Ich trup je odolný voči energetickým zbraňam, ale proti hrubej kinetickej sile je na nič. Použite sekundárnu zbraň!“

Nebezpečenstvu však ešte zďaleka nebol koniec. Zvyšní dvaja útočníci sa v okamihu stočili k Johnovej stíhačke ako žraloci, čo zacítili krv. Jeho stroj sa len bezmocne vznášal na mieste. Všetomžné varovania blikajúce v jeho kokpite mu striedavo osvetľovali tvár a sťahovali unavené zrenice.

„Tímy jeden a dva, bráňte veliteľ'a letky!“

Aidenov príkaz bol úplne zbytočný, pretože v tom čase sa za dvomi prenasledovateľmi už plnou rýchlou rútili štyri marsovské stíhačky. Ako prvá stlačila spúšť Wellsová.

„Kryte si hlavu, Čistič, bude to tesné.“

John si inštinktívne pritiahol ramená ku krku a ruky založil cez prilbu. Ak by ho zasiahol nešťastne vystrelený projektil, nijak by si nepomohol. Práve dobre videl, čo táto zbraň s tenkým pancierom stíhačky narobí. No aj tak si nevedel pomôcť. Vtom okolo neho preleteli prvé, do žltá rozpálené kúsky kovu.

„Čarodejka, to bolo veľmi...“ Ďalšie slová v ňom uťal šok, keď videl, ako mu nová strelba oddelila nos stíhačky. „Čarodejka, to je až príliš tesné! Pod nohami necítim podlahu!“ nemusel si vôbec vymýšľať.

S nosom mu spod nôh naozaj odletel aj kus podlahy a teraz jasne videl pod svojimi nohami vesmírnu prázdnotu.

Sarah neodpovedala. Sústredením si prehrýzla peru a jazykom si z nej oblizovala teplú krv.

„Čím to je, že chuť železa býva vo vypätých situáciách tak návyková?“ spýtala sa sama seba a v momente, keď jej nepriateľ rozsvietil holografický zameriavač na zeleno, vyslala ďalšiu salvu.

„Čo sa tam deje?! Počuje ma niekto?“ John otáčal hlavou okolo seba, ale nevidel nič z toho, čo sa mu práve odohrávalo nad hlavou. „Som už mŕtvy alebo čo?!“

Jeho lodné systémy jeden za druhým pomaly ale isto odchádzali. John preto nevidel ako dva zo spŕšky projektívov zasiahli trup nepriateľskej lode. Dokonca si jeden z nich našiel cestu dnu. Nevidel ani prudký manéver, ktorým sa neznámi útočníci odklonili od jeho pozície. Naopak, zamierili čo najďalej od svojich prenasledovateľov, ktorí, ako práve zistili, boli odhodlaní zničiť ich za každú cenu. Teraz totiž boli jeho spolubojovníci poháňaní novou nádejou na prežitie a nemienili sa jej vzdať nijak ľahko. John mohol iba s nastraženými ušami počúvať praskanie v jeho poškodenom komunikátore. Dlhé sekundy sa neznesiteľne ňaťahovali. Opäť vzhliadol hore, až keď mu tvár ožiarili brzdové trysky štyroch SF700. Zaujali formáciu polkruhu okolo jeho rozstrieľanej lode a ostali stáť.

„Kde sú? Čo sa stalo?“ John prepínal z frekvencie na frekvenciu a snažil sa domôcť odpovede.

Po priblížení zvyšku letky konečne signál zosilnel natoľko, aby ho mohol prijať aj jeho stroj.

„Haló! Čistič, počuješ nás?“ Sarah pozrela naľavo od seba a videla do tváre Maovi, ktorý držal pozíciu vedľa nej. „Asi to má rozbité na komplet,“ zhodnotila nakoniec situáciu. „Všetci držte pozíciu obranného koridoru. Ak zbadáte, že sa vracajú, začnite páliť podľa uváženia!“ Sarah prirodzene prebrala velenie a nikto sa s ňou nehádala.

Každému šlo o to isté. Dostať všetky ľudské duše opäť na Maven a vrátiť sa čo najskôr na Mars.

Aiden v riadiacej miestnosti sledoval celé dianie na obrazovke pred sebou. Konečne sa niekomu podarilo utíšiť otravný alarm zarezávajúci sa do uší. Nateraz jediným znamením vážnych poškodení Mavenu bolo všadeprítomné červené svetlo. Oči posádky si naň pomaly privykli a tak už nebolo až tak rušivé. Hlavne, že sa podarilo konečne vypnúť ten hluk. Aiden sa mohol konečne spojiť s jednotkou údržby v hangári.

„Okamžite vyšlite servisný modul za stíhačmi. Máme tam jeden stroj, ktorý potrebuje odtiahnuť!“

„Rozkaz, pane! Už je na ceste.“

Malý servisný dron ovládaný na diaľku bol veľmi zdatný pomocník. Vedel vyvinúť silný ťah a vďaka dvom manipulačným ramenám si bol schopný poradiť aj s jemnou prácou. Keď sa vráta hangáru opäť otvorili, presne jeden takýto letel k zhuku stíhačiek brániacich dymiace trosky, v ktorých sedel John. Zubek bez žmurknutia zaostroval oči do diaľky, kde sa im len pred chvíľou stratili dva nepriateľské objekty.

„Čo im to toľko trvá?“

Nervozita všetkých rástla každým okamihom. Nikto sa nechcel púšťať do ďalšieho konfliktu. Nepriateľské stroje prevyšovali tie ich v každom aspekte a všetci to vedeli. Aj keď mali zbraň, ktorá, ako sa zdalo, bola voči nepriateľovi konečne efektívna, nemuselo byť ich víťazstvo vôbec jasné. Jediný, kto sa odrazu cítil sebaisto bol Mao.

„Určite sú posraní až za ušami. Len nech si prídu po ďalšiu výslužku, ja som pripravený!“ Sám pre seba sa zubil a hľadal nepriateľov v slabom svite hviezd.

„Šibe ti?! Nateraz sme mali šťastie. Zasiahli sme ich nepripravených. Keď už teraz vedia, čo môžu očakávať, nedajú nám šancu. Doteraz

sa s nami iba zahrávali. Sú oveľa rýchlejší a ich manévrovacie schopnosti si videl na vlastné oči. Rýchlo by s nami narobili krátky proces!“

Wellsovú rýchlo podporil aj Ewans:

„Čarodejka má pravdu. Buďme radi, že sme zatiaľ pokope a môžeme si ísť domov lízať rany. Napokon, máme o čom premýšľať.“

„Potkan, sklapni a drž pozíciu!“ obul sa doňho do tretice aj Zubek. „To, že rotačný guľomet nám s nimi ako-tak udržuje štatistiku neznamená, že sme vo výhode. Navyše vyprázdniš jeho zásobník za pätnásť sekúnd! Potom už nemôžeš útočiť a musíš len zdrhať, chápeš to?!“

Mao sa odmlčal. Nie preto, že by s nimi súhlasil, ale skôr preto, aby mu už všetci dali pokoj. Jeho bojaktivnosť ho však v hĺbke duše stále silno zvierala.

Dron sa konečne dostal až k Johnovmu vraku. Jeho rameno s ľahkosťou zachytilo kus pokriveného kovu zošrotovanej stíhačky. S veľkou silou zovrelo svoje čelúste a ohňom stmavnutý plech sa pokrútil ako papier. Jedinou výhodou žalostného stavu tejto stíhačky bolo, že už viac nie je nutné dbať na jej jemné zaobchádzanie. Bola nadobro vyradená z prevádzky a zrelá do šrotu. Čo sa nepodarilo zničiť cudzej rase útočníkov, to bez zaváhania odstrelila Wellsová. „Máme ťa! Teraz ťa dovezieme do hangáru tak, aby si sa cestou úplne nerozsypal. Čo z teba odpadne, to tu aj zostane.“

John by normálne Aidenovi na jeho poslednú vetu odvetil niečo rovnako uštipačné, no teraz sa zmohol len na úprimné – ďakujem.

Dron sa pozvoľným zapalovaním smerových dýz natočil rovno k Mavenu. Keď bol zrovnaný na požadovaný kurz, dal sa do chodu hlavný motor. Všetci si konečne vydýchli. John teraz cítil, ako z neho opadá stres a s uvoľnením sa zaboril do kresla. Keby vedel, čo sa o niekoľko sekúnd stane, nikdy by si taký luxus nedovolil.

Sotva dvadsať kilometrov od nich sa sformoval tunel jasného svetla. Elektrické výboje vychádzajúce z jeho obvodu šľahali okolo seba dlhé blesky. Bolo to, akoby niekto rozzipsoval čiernu tkaninu vesmíru a rozťahol jej závesy do strán. Celý tunel jasne žiaril modrými odtieňmi svetelných pásov. Okamih na to sa z neho ako hydraulický piest vynárala neznáma loď. Trvalo takmer polminúty, než sa obrovský kolos vyplazil zo svetla von. Vo svetle tohto impozantného predstavenia sa, ako dve drobné kvapôčky atramentu, tlačili stratené stíhačky nepriateľov. Ako prvý si ich všimol Zubek.

„Na jednej hodine! Tam sa ukryli. Vidíte ich?“

„Aspoň už vieme, prečo sa tak rýchlo stiahli. Čakali na posily,“ sucho skonštatoval Ewans. „A vyzerá to na poriadne posily.“

Konečne sa celá nepriateľská loď vynorila von a tunel za ňou sa uzavrel. Desivá scéna pred nimi náhle opäť pohasla. Nové plavidlo bolo niekoľkonásobne väčšie ako Maven. Aiden odhadoval, že má na palube viac osôb ako tri stanice MS 1 dokopy.

„Tak to je v prdeli!“ pokúsil sa o detailnú analýzu Mao. „Na týchto naozaj nemáme.“

„To naozaj nie,“ zapojil sa do diskusie Aiden. „Všetci okamžite späť na Maven! Skočíme hneď ako to bude možné!“

Po jeho slovách sa eskortujúce stíhačky rozložili okolo Johna do jednej línie. Mao a Zubek vpredu a Wellsová s Ewansom vzadu. Manipulačný dron vezúci Johna zrýchлил na plný plyn.

Na palube Mavenu medzitým vládol neutíchajúci ruch. V hangári boli všetci pripravení za vzduchotesnými clonami a čakali na prilet pilotov. Po ošetrovni pobehoval personál od jedného člena posádky k druhému. Krv na zemi sa miesila s použitými obvazmi a nábojmi sedatív z injekčných pištoľí. V riadiacej miestnosti sa posádka snažila spojzdsniť čo najviac systémov a pripraviť loď na skok. Každý robil čo vedel, aby bol Maven schopný ďalšieho skoku a to v jednom kuse.

Aiden si všimol, že loď ktorú sa ešte pred chvíľou snažili brániť, sa prestala otáčať a držala si stabilne pozíciu vedľa nich.

Možno sa z toho ešte dostanú a podarí sa zachrániť obe lode, bleslo mu hlavou. Rýchlo sa prestal touto myšlienkou rozptyľovať a začal kontrolovať stav lodných systémov spolu s ostatnými. Prechádzal od jedného stanoviska k druhému a nazeral do ich displejov.

John sa v zovretí manipulačného drona vrátil do hangáru. Akonáhle ich zachytila umelá gravitácia, jeho na franforce rozstrieľaná loď spolu s dronom, spadli na podlahu. Čo doteraz držalo pokope, sa definitívne rozsypalo. Až vtedy sa pohonná jednotka drona s hlasným zasyčaním vypla. Mechanické rameno, ktoré ich doteraz pevne spájalo sa vylomilo spolu s kusom kompozitu, ktorý naďalej zvieralo v zovretí. John si odopol bezpečnostný pás a po obkročení rámu kokpitu sa ocitol na sterilnej podlahe hangáru. Pri pohľade na jeho stíhačku by mu Kasimov dolámal ruky. Okamih po ňom do hangáru vstúpili aj zvyšné stíhačky jeho letky.

„Ako sme na tom? Je Maven schopný skočiť?“ snažil sa Aiden domôcť jednoznačnej odpovede od svojich poddôstojníkov.

Jedno stanovisko za druhým mu hlásilo kladné, aj keď nie stopercentné potvrdenie stavu. Väčšina systémov bola viac alebo menej poškodená, ale každý z nich bol pripravený na skok. No to najdôležitejšie hlásenie z warpového pohonu, mu vyrazilo dych.

„Warpový pohon nie je dostupný,“ neveriacky oznámila Cathrin Zinová.

Jej hlas sa ozval v riadiacej miestnosti ako kladivo udierajúce na hladký povrch gongu. Jej slová rezonovali v ušiach každému naokolo a trhali ich bubienky a nádeje na kúsky.

„Ako veľmi je poškodený?!“ vytrhol všetkých zo šoku Aiden.

Doktorka Zinová len pochybovačne pokrútila hlavou a nevedela odtrhnúť oči z údajov na displeji.

„Nie je poškodený, veliteľ. Jadro warpu je online. Rovnako ako všetky prípojky a sekundárne systémy. Teoreticky by sme mali byť schopní skoku. Energie máme dostatok. Nevieme však vytvoriť stabilné warpové pole.“

„Zrozumiteľne, doktorka!“

„Niečo nás ruší!“ snažila sa vysvetliť Cathrin, aj keď sama presne nevedela, čo tento problém spôsobuje. „Je to, akoby sme boli v nejakom poli časovo-priestorového rušenia.“ Keď pozrela na veliteľa Coxa, bolo jej jasné, že skutočnú situáciu nezrejmila o nič viac jemu a ani ostatným v miestnosti. „Predstavte si, že sa snažíme rozčeriť hladinu rybníka, aby sme sa do nej mohli ponoriť, ale niečo nám do nej neustále hádže kamene a narušuje nám nami vytvorené vlny.“

Aiden Cox sa zahľadel na novú loď obrovských rozmerov, ktorá len pred chvíľou vstúpila do deja.

„Myslím, že viem, kto nám hádže kamene do rybníka. Pán Komojev, chcem, aby ste boli neustále pripravený s aktuálnym kurzom pre cestu na Mars!“

„Na ničom inom nepracujem, veliteľ.“

„Pán Black, pripravte nám všetko, čo ostalo!“

„Všetko, pane?!“

„Úplne všetko. Aj kamene do praku, ak nejaké máme!“ rozkázal Aiden teraz už s ľadovým pokojom.

Už nebolo čo stratiť. Buď tu zahynú, alebo sa im nejako podarí utiecť. On bol však stále zodpovedný za každého člena posádky a urobil by všetko preto, aby sa všetci dostali opäť domov. Nikto nechcel zomrieť v čiernej prázdnote tak ďaleko od všetkého, čo poznal

a zanechal doma. Aiden sa rozhodol dať do tohto pokusu všetko, čo mohol a zvýšiť tak ich šance na maximum.

„Nabíjam torpédometry, pane!“

„Koľko z toho bude striel?“

Johnatan Black chvíľu behal prstom po obrazovke, kým si nebol úplne istý stavom svojho skladu.

„Presne štyridsaťtri striel, pane. Viac toho nemáme.“

„To bude musieť stačiť,“ uvažoval Aiden. „Ak je to všetko čo máme, bude to musieť stačiť.“

John sa uistil, že aj zvyšok jeho pilotov dorazilo do hangáru v bezpečí. Keď videl, ako Sarah zoskočila zo schodíkov dolu a pozrela naňho, ukázal jej zdvihnutý palec. Na väčšie ďakovné gestá sa teraz nezmohol. Zhodil si z hlavy helmu a utekal k výťahu spájajúci hangár s riadiacim centrom. V uchu pri tom stále počul komunikáciu Aiden a ostatnými dôstojníkmi. Keď sa mu dvere výťahu konečne otvorili a on napokon vbehol dnu, päsťou opakovane udieral do panela, akoby to mohlo urýchliť jeho príchod do riadiacej miestnosti.

Medzitým sa kolos novej lode nasmeroval bokom k nim a zatienil tak aj pár jasných hviezd v diaľke, ktoré vrhali viditeľné svetlo. Minarta Saltová odrazu podala hlásenie:

„Cudzí krížnik s nami zvierá uhol deväťdesiat stupňov.“

Aiden opäť pozrel na obrovskú obrazovku pred sebou, v strede ktorej sa v diaľke črtala silueta čierneho obra.

„Križník?“

„Jeho proporcie sa podľa našich merítok najviac približujú ku križniku. Aj keď sme sa nikdy s takýmto niečím nestretli,“ stručne objasnila Saltová.

„Dobre a čo to teda znamená?“ Aiden bol nervózný z toho, že má teraz navyše riešiť tabuľkové začlenenie novej lode nepriateľa. „A čo, že je k nám otočený kolmo?“

„Ak by zamýšľal zaútočiť, mal by k tomu ideálnu pozíciu.“ Minarta bez náznaku emócií uzavrela svoje vysvetlenie a opäť sa ponorila do dát svojich periférií.

„Má pravdu!“ ozval sa od dverí výťahu John. „Má úplnú pravdu.“ Niekoľkými rýchlymi skokmi pribehol k Aidenovi. „Ak má v bokoch lode odpaľovacie zbrane, sme tu ako na strelnici. Musíme ihneď preč!“

„Ja to viem, John. Neuveríš, ale až taký prehľad o situácii stále mám,“ vysvetľoval pomaly Aiden, „no vyzerá to, že sa budeme musieť zbaviť najskôr toho hoväda tam vpredu!“ Prstom ukázal na nepriateľa pred nimi. „Nejakým spôsobom nám totiž ruší warpový pohon.“ Pristúpil k svojmu zbraňovému dôstojníkovi a zadal mu nový rozkaz: „Pán Black, vypálime všetko, čo máme. Možno im narušíme rušiaci signál a budeme môcť ujsť.“

„Rozkaz, pane.“ Johnatan behal po displeji prstami sem a tam a postupne tak aktivoval celý arzenál na Mavene.

„Počkajte, Johnatan!“ okríkol ho John a obrátil sa späť k Aidenovi. „Nemôžeme páliť jedno torpédo za druhým! Ak majú, a oni určite majú, obranu proti navádzaným strelám, zneškodnia poľahky všetky rad za radom.“

John mal pravdu a Aiden to vedel. Jednoduchý vláčik torpéd by pre tak sofistikovaného nepriateľa určite nebol problém.

„A čo teda navrhuješ?“

John sa vážnym pohľadom zahľadil na Aidena a bez náznaku zaváhania mu povedal jedno:

„Thanatos.“ Chytil ho za ramená a potriasol ním. „Musíme to spraviť tak, ako to spravili nám v Thanatose!“

„Thanatos,“ Aiden toto slovo prevaľoval na jazyku, akoby ním chcel spláchnuť čudnú pachuť.

V tejto chvíli by dal čokoľvek za to, aby ho mohol len tak vyplúť von a zbaviť sa tak jeho lepkavého, horkého významu. No či sa mu to páčilo alebo nie, vnímal všetky jeho slabiky. Poskladané za sebou sa mu spoločne zavrtávali do mozgu. Liezli v ňom sem a tam ako invazívne červy a bolestivo sa uhniedzili v jeho mozgu.

*

„Tak ako si nakoniec včera dopadol?“ Aiden mal hlas ešte stále trochu zachrípnutý, no nikto by si na ňom nevšimol, že minulú noc takmer vôbec nespál. Očakávanej odpovede sa však nedočkal. „Tak sa nenechaj prosiť! Na rovinu povedz, čo sa včera dialo.“ Aj keď mal z minulej noci poriadne okno, neustále sa snažil pozliepať si roztrúsenú mozaiku včerajšieho večera.

„Vôbec neviem, čo máš na mysli, kamarát,“ usmieval sa za sklom svojej prilby John.

Ich stíhačky leteli vedľa seba ešte len pár minút, no mali pred sebou let dlhý takmer dve hodiny. Eskortovanie zásobovacej lode Astra 1 patrilo skôr k nudným častiam ich kariéry stíhačov. John dobre vedel, že ak teraz všetko Aidenovi vyrozpráva, pripraví sa o možnosť poriadne ho vytrápiť. Bolo mu úplne jasné, že sa z neho snaží vymámiť informácie hlavne o tom, čo robil práve Aiden a vôbec ho nezaujímala priebeh spoločného večera. Aiden totiž dosť skoro skončil s hlavou na stole a silno pod vplyvom. Teraz nemal ani tušenia, čo sa s ním celý večer dialo.

„Vieš presne, čo mám na mysli! Nenechaj sa prosiť a vyklop to! Bolo niečo s tými kočkami?!“

„S kočkami?“ hral John nechápavého.

„Ježiši! S tými dvoma pri našom stole, predsa! S tými, s ktorými sme celý večer tancovali a stále do nich liali bourbon.“

„Ahá,“ po chvíli hraného uvažovania, zahral John nie veľmi vierohodné pochopenie, „ty myslíš Jessicu a Kaianu! No tak to ti nepoviem, kamoš, prepáč.“

„Takže ty si tiež nepamätáš?“ spýtal sa s nádejou Aiden. Tak nejak pocítil, že kolektívny výpadok pamäte sa mu príjme ľahšie.

„No to nie. Pamätám si všetko. Bože, ako dobre si ja všetko pamätám.“ spokojne a s úsmevom mu referoval John. „Len proste musíš pochopiť, že džentlmen o niektorých veciach hovoriť nesmie. To je všetko.“

„Neštvi ma a vysyp to už!“

John sa strhol do smiechu tak silno, že si musel zdvihnúť štít svojej prilby, aby si mohol chrbtom rukavice utrieť z kútikov očí slzy.

„O. k., o. k.! Len sa upokoj.“ Pokúšal sa stále utlmiť svoj smiech, no rozhodol sa kamaráta ďalej nedráždiť. „Pamätáš si ten moment večera, keď si dostal spásonosný nápad tie dve opiť?“ John čakal na odpoveď márne.

Formátovanie Aidenovho mozgu prebehlo úspešne a na komplet.

„No tak si si povedal, že keď ich opijeme, všetko prebehne rýchlejšie a k spokojnosti všetkých zúčastnených. Doslova si to nazval: Prelomenie ľadov.“ Teraz sa na moment zamyslel pre zmenu John. „Myslím, že sa mi tvoju myšlienku podarilo zreplikovať celkom presne.“ Spokojne si pokýval hlavou a pokračoval: „No to s čím tvoj plán nerátal bolo, že tie dve opijú teba.“

„Takže som už len spal?“

„No to nie! Ty si totiž tancoval! A tancoval si ako lev!“ John bojoval so škodoradosťou padajúcou na hlavu kamaráta. „Bol si lev celého parketu!“

„A s ktorou som teda tancoval?“ Aiden odrazu zo seba nemal až taký zlý pocit. „Možno z toho až taká hanba nebola.“

„Tancoval si s tou, teraz si neviem presne spomenúť, vydrž, no...“ John naťahoval jeho nervy ako gumu na praku. „Tuším sa volal Patrik alebo tak nejak. Áno, na sto percent to bol Patrik!“ Uvoľnil predstieranú vážnosť a pustil nové kolo hlasného smiechu.

„Aký Patrik, čo to melieš?!“ Aiden sa neustále dožadoval odpovede, aj keď vo vnútri tušil, že už nič ďalšie počuť nechce.

„No s Patrikom. Ten zo sto dvojky. Pred týždňom prišiel s nováčikmi. Určite ho poznáš. Veselý chlapík. A ak ti to ešte nedošlo, tak je gej!“ Johnov smiech nemal konca kraja.

„Kurva! to myslíš vážne? A prečo si ma nezastavil?!“

„No, ja som naozaj chcel a aj som sa snažil, ale ty si ma zakaždým vyhodil s tým, že Patrícia je tvoja a mám sa starať o tie dve fifiny.“

„To nemyslíš vážne!“

„Môžeš byť pokojný. Patrik bol zhovievavý a videl rovnako ako všetci naokolo, že si na kašu. Po prvom tanci, ktorý ti, mimochodom, nejde ani keď si na mol, ťa posadil k nám, kde si už naozaj iba spal.“

„No aspoň, že tak,“ ulavilo sa konečne Aidenovi. „Na izbu som to potom zvládol sám?“

„Ani náhodou. Jessica s Kaianou mi ťa pomohli odniesť. Bol si totálne mimo.“

Aiden iba zahanbene preglgol.

„Hm, no a ty?“

„No ja som sa potom postaral o tie dve fifiny,“ dodal John a zdvihnuté kútiky úst mu na lícach vyformovali hlboké vrásky.

Aiden, už viac počuť nepotreboval. Niekoľko ďalších desiatok minút prebiehal let veľmi pokojne, až takmer nezáživne. Teda len do momentu, než na radare zbadal John nový objekt.

„Astra 1, môžete potvrdiť neidentifikovaný objekt v sektore tri, nula, jeden?“

„Vidíme ho, Čistič. Spomaľujeme na polovicu impulzu a skúšame ho volať.“

„Rozumiem. Kryjeme vám chrbát.“

Mala to byť len rutinná misia. Obyčajná eskorta zásobovacej lode cez známe, aj keď hraničné územie s pozemskými silami. Nikto už presne nedokázal vysvetliť, čo robila nepriateľská loď tak ďaleko od svojich dokov. Možno to bola iba zhoda náhod, ktorá ju priviedla na stretávací kurz s Astrou 1. Možno šlo o špionážnu misiu s úmyslom preniknutia hlboko na územie nepriateľa a jeho cieľ bolo niečo úplne iné, no Astra 1 sa mu proste iba priplietla do cesty. Ba dokonca mohlo ísť o sabotáž a ich misia bola prezradená niekým z vnútra. Toto sa už Aiden s Johnom nikdy nedozvedeli. To, čo vedeli naisto bolo, že po tom, ako sa Astra 1 niekoľkokrát snažila skontaktovať objekt v sektore tri, nula, jeden, ich radar zaznamenal početné signály prichádzajúce k nim z každej strany. Každý z týchto signálov sa vzápätí premenil na kov trhajúcu explóziu na povrchu Astrы.

Strely, ktoré na ňu dopadali boli načasované tak presne, že nebolo možné ich všetky zneškodniť. Prileteli k svojmu cieľu takmer naraz a nedali mu možnosť na únik. Dve stíhačky nemali šancu zneškodniť všetky. Nebolo to len o počte striel, šlo o ich dráhu a načasovanie. Keby na svoj cieľ mierili v jednej línii, asi by sa im podarilo väčšinu zneškodniť. No pri zvolených trajktóriách by potrebovali trikrát toľko stíhačov, aby mohli Astru 1 efektívne brániť. Im dvom sa v ten deň

podarilo vyviaznuť len tak-tak so zdravou kožou. Útok trval len niekoľko sekúnd a po ňom už nebolo koho ochraňovať. Nikto na Astre neprežil. Hneď ako sa zásobovacia loď rozptýlila na prach, stali sa ďalšími terčmi práve oni dvaja. V okamihu sa rozhodli spáliť značnú časť obsahu svojich nádrží a plnou rýchlosťou sa vrátili k pozorovacej stanici Eye of Mars, odkiaľ pred necelou hodinou vyrazili. Nikto im tam nechcel veriť, keď vo vysielачkách prekrikovali jeden druhého a snažili sa posádku stanice varovať pred príchodom nepriateľa. Trvalo niekoľko dlhých minút, než bol k Marsu odvysielaný núdzový signál a na miesto bola vyslaná prvá flotila Marsovských obranných síl.

Záhadný nepriateľ sa už odvtedy nikdy neobjavil. A až niekoľkodňová analýza kamerových a radarových záznamov spolu so všemožnými skenmi stoviek kilometrov vzdialeného miesta potvrdila ich verziu. Na miesto útoku dorazila flotila o dva dni neskôr. No tu našli iba roztrúsené trosky, ktoré nebolo možné nijako identifikovať. Jediným tichým svedkom tragédie Astry 1 na mieste bol ohorený výrobný štít s jej sériovým číslom. O niekoľko týždňov neskôr, po skončení vládneho vyšetrovania, sa celý incident zapísal do utajených záznamov ako Konflikt Thanatos. Do dnešného dňa o tejto udalosti John s Aidenom nikdy opäť nehovorili. Nemali si k tomu čo povedať. Svoje zážitky nespočetnekrát vyrozprávali vyšetrojúcim komisárom. Na konci sa každý na nich pozeral s tým istým pochybovačným výrazom. Nakoniec neverili už ani sami sebe a vážne pochybovali o tom, čo sa v skutočnosti v sektore 43 A stalo.

Konflikt Thanatos bol pre nich sivou škvrnou, ktorú nedokázali vysvetliť ani najlepšie analytické mozgy ich súčasnosti, tak ako by ho mohli vedieť vysvetliť práve oni dvaja?

*

„Thanatos,“ ešte raz a pomaly zopakoval John. „Urobíme to tak, ako zničili pred rokmi Astru 1.

„Ale veď nevieme, čo sa presne stalo. Bol to čistý chaos, strely prileteli od všadiaľ a roztrhali Astru mrknutím oka!“

„A presne toľko nám teraz stačí vedieť. Musíme vypáliť všetko čo máme, ale nepriateľ nesmie mať šancu likvidovať naše strely jednu za druhou.“

Aidenovi sa naširoko rozťahli oči a tvár sa mu predĺžila do výrazu pochopenia. Keď si uvedomil, čo sa mu John snaží povedať, zamyslene pokýval hlavou.

„Chápeš už, však? Nie je také veľmi dôležité, koľko torpéd vypálime, ale to, ako trafia svoj cieľ. A hlavne kedy ho trafia!“

Aiden ho radostne buchol päšťou do ramena.

„Thanatos!“ Nato sa otočil k Johnatanovi. „Pán Black, pripravte naše torpéda k útoku. Odpálime na toho hajzla všetko, čo máme. Pripravte aj protistíhacie rakety, všetko!“

„Pane, ale tie sú určené na ničenie nepriateľských stíhačiek. Proti cieľu takýchto rozmerov to bude ako útočiť na slona utierkou na prach,“ udivene namietal Johnatan, akoby to jeho veliaci dôstojník nevedel.

„Teraz nám ide o kvantitu, pán Black. Potrebujeme ich skenery zahltiť čo najväčším počtom cieľov. Úplne nám postačí, keď každá zo striel bude schopná doletieť k cieľu. Dovtedy budeme po ňom hádzať aj papuče, ak to bude treba,“ chvatne vysvetľoval Aiden. „S akým najmenším oneskorením dokážeme odpaľovať torpéda?“

„Všetky sú v pripravené v zásobníku, takže každé štyri sekundy odpálime jedno.“ Johnatan si stále nebol istý, o čo Aidenovi ide.

Aiden priskočil k jeho pultu a prstom mu začal niečo kresliť po displeji. Po krátkej chvíli a niekoľkých výpočtoch, opäť spustil:

„Trajektória každej strely bude mierne iná. Od nás k nim.“ Ukázal prstom na obrovskú loď na hlavnej obrazovke. „Bude letieť štyridsaťdva torpéd s poloeliptickou dráhou. Dráhu prvého torpéda som už zadal do počítača. Excentricita každej ďalšej strely bude menšia o pol percenta. Vypaľujte jedno za druhým a vždy z inej strany. Ak prvé poletí oblúkom k cieľu zľava, druhé opíše menší oblúk a poletí sprava. Po každom torpéde striedajte stranu. Ako posledný poletí Chrúst. Ten jediný nemá smerové trysky a poletí priamo na cieľ. Za ním taktiež v priamom smere odpálite všetky rakety. Rozumiete?“

Johnatan Black konečne pochopil, čo sa kapitán snaží urobiť. Chce, aby všetky strely dosiahli cieľ v rovnakom okamihu, alebo aspoň v čo najkratšom časovom rámci. Tak bude väčšia šanca, že aspoň niektorá z nich svoj cieľ aj naozaj zasiahne.

„Rozkaz, pane!“ Johnatanove prsty lietali po displeji zo strany na stranu.

Občas sa pod nimi displej rozžiaril zeleným alebo žltým svetlom. Po niekoľkých nekonečných sekundách výpočtov trajektórií každého z torpéd sa nakoniec dopracoval k úspešnému potvrdeniu počítača, že všetky strely majú zadaný svoj cieľ aj trasu a sú pripravené na odpal.

„Sme pripravení, kapitán!“

Aiden stál pred obrazovkou a pozeral na čierneho obra, ktorý im blokoval warpové pole. Na okamih Aiden zaváhal, či sa chystajú spraviť naozaj správnu vec. To, čo v tomto krátkom momente nastalo, mu výrazne uľahčilo rozhodovanie. Vtedy totiž na kapitána skríkla Misaki:

„Desiatky menších objektov sa oddeľujú z neznámeho krížnika, pane!“

„Zaznamenávam rovnaké údaje,“ potvrdila jej hlásenie Minarta. „Takmer stopäťdesiat a pribúdajú ďalšie.“

Aiden počúval hlásenie a pozeral na obrazovku pred sebou. Obrovský mrak nepriateľských stíhačiek sa formoval priamo pred jeho očami. Otočil sa k tváram svojej posádky a konečne bol pevne odhodlaný. Ak sa chce pokúsiť zachrániť týchto ľudí, nesmie viac otáľať. Nakoniec mu zrak spočinul opäť na Johnatanovi.

„Odpáľte torpéda, pán Black!“

Ukazovák Johnatana sa dotkol modrej pulzujúcej značky na displeji. V momente na to opustila torpédovú komoru prvá strela. Presne o štyri sekundy neskôr ju nasledovala ďalšia a za ňou ďalšia, až kým sklad zbraní neohlásil prázdny stav. Za menej ako tri minúty odpálil Maven celý arzenál a vyslal svoj deštruktívny náklad na čierny krížnik. No nepriateľ sa tak isto rozhodol skončiť s vyčkávaním. Smerom k Mavenu vyrazil ako jeden muž oblak čiernych stíhačiek. Ich palebná sila prevyšovala čokoľvek, čomu ľudská rasa doposiaľ čelila. John odhadol, že ak by iba desatina z týchto stíhačiek vypálila na Maven iba raz a zasiahla ho, nezostala by z nich ani len tabuľka s výrobným číslom, ktorú po sebe zanechala Astra 1. Nepriateľ sa v podobe obrovskej vlčej svorky hnal lačne k svojej koristi. O pár sekúnd na to sa skupina vlkov začala so skracujúcou vzdialenosťou preskupovať k Mavenu. Z pôvodného nesúrodého krdľa sa vytváral akýsi polmesiac. Jeho ostré cípy jasne mierili na nepriateľa. Na Aidenovu škodu a škodu ostatných členov posádky to boli práve oni. Celá posádka Mavenu. Ich formácia mu pripomínala doširoka roztvorenú papuľu dravca, ktorý ich prehltnie na jedno sústo. Vystrašené oči posádky sa teraz upierali na priestorovú mapu na centrálnej obrazovke. Okrem zhľuku červených bodiek nepriateľov letiacich k nim jasne zobrazovala aj modré bodky letiace k zacielenému krížniku. Malá skupina torpéd spočiatku znázorňujúcu ničivý arzenál Mavenu, teraz pôsobila žalostne nedostačujúco.

So zatajeným dychom čakali, čo sa stane, keď sa tieto dve skupiny stretnú. Ak čierne stíhačky dostanú rozkaz tieto strely zneškodniť,

jediné, čo by tým Maven získal, by bol čas. Veľmi málo času. Pravdepodobne, by ani nestihli nahráť ucelený odkaz pre ich velenie na MS 1. Čas bol odrazu nekonečný. Veľmi pekne sa tu aplikovala Einsteinova teória relativity. Tam, kde niekoľko krátkych sekúnd človek pocíti iba ako zopár nádychov a výdychov, tu trvali nekonečne dlho. Až nakoniec sa k sebe obe skupiny priblížili len na niekoľko stoviek metrov. Ak sa stíhačky rozhodli ich zničiť, teraz po nich začnú strieľať. No stal sa pravý opak. Ako keby pod závojom neviditeľnosti preleteli nerušene všetky strely okolo nich. Ani jedna zo stíhačiek im nevenovala žiadnu pozornosť. V miernych rozstupoch ich po svojich eliptických krivkách takmer naraz minuli všetky marsovské torpéda. Salva sa v plnej sile valila ku krížniku a letka útočníkov smerovala plnou rýchlosťou k Mavenu.

„Tak aspoň trochu šťastia sa na nás dnes usmialo.“

John však nenechal Aiden a jeho eufórii pridlho:

„Byť tebou sa ešte neteším.“ Zodvihol ruku a ukazovák namieril na rýchlo sa odrátavajúcu časomieru stretu s blížiacimi sa stíhačkami.

Podľa tohto údaju ich rozmetajú len o niekoľko sekúnd skôr než, ich torpéda zasiahnu krížnik.

„Do čerta starého!“ Buchol Aiden päťou do opierky kresla. „Pán Dean, na plný výkon vzad! Musíme získať čo najväčší odstup.“

„Naplno vzad, kapitán!“ zaznelo potvrdenie rozkazu a predné trysky zažiarili jasným chemickým svetlom spaľovanej zmesi.

Odpočet času do stretu sa mierne spomalil.

„To nebude stačiť,“ zazúfal Aiden.

„Musíme im trochu rozhodiť rady. To by nám mohlo získať pár sekúnd.“ John si sadol na svoje miesto a vyslal cez svoju konzolu niekoľko krátkych príkazov. „Johnatan, preberiem velenie rotačného

guľometu. Ty si ponecháš pulzný kanón. Budeme do nich páliť, pokiaľ sa bude dať. Snáď ich aspoň trochu spomalíme.“

Nikto neprotestoval. Johnatan Black a John Waterbi boli najlepšii strelci v miestnosti. Obaja sa chopili ovládania zbraní. Usadení na svojich miestach sústredene hľadeli na displeje zaplavené nepriateľskými stíhačkami.

„Pošleme im to na stred.“ John si pátravo prezeral pulzujúce body pred sebou. Zvolil si pomyselný stred skupiny a zameral sa na jediná značku na displeji. „Pripravený?“

„Môžem páliť,“ potvrdil Johnatan. „Pustíme to na nich o tri, dva, jeden, páľ!“

Obe zbrane vystrelili naraz. Pulzné delo sa rozštekalo ako besný pes a vysielalo jeden jasný záblesk energie za druhým. Hoci prvé strely míňali útočníkov vo veľkých odstupoch, ďalšie ich míňali s čoraz menším odstupom. Nakoniec jedna z nich predsa len zasiahla svoj cieľ. Čierny povrch stíhačky však aj naďalej pôsobil ako dokonalý absorbent jej energie. Jediným znakom zásahu bolo letmé zaiskrenie na trupe.

„Kurva!“ uľavil si Johnatan, keď paľba z dela ustala.

„To nevadí, páľ ďalej!“ zakričal John a jemne korigoval hlaveň rotačného guľometu.

Jeho do biela rozžeravené projektily leteli vzduchoprázdnom, ale nepriateľa stále nešťastne míňali.

„Tridsať sekúnd do stretu s nepriateľom,“ oznámila so zvláštnym pokojom nadporučička Saltová. Jej hlas sa do kontextu tejto vety vôbec nehodil.

„John,“ začal neisto Aiden.

„Viem.“

„John!“

„Vidím ich!“

Vtom malý magnéziový projektíl odtrhol krídlo jednej zo stíhačiek. Bočný náraz poslal celý stroj do nekontrolovanej vývrtky a o sekundu nato vrazil do ďalšieho. Let oboch ukončila následná explózia. Hoci bol jej krátky záblesk sotva postrehnuteľný, do ostatných v kokpitoch zasial strach. Celá skupina mierne spomalila a jej rady sa zavlnili. Niekoľko stíhačiek takmer úplne zastalo. Ďalšie sa začali vyhýbať bielym strelám s čo najväčším odstupom.

„Výborne! Presne o toto nám šlo!“ kričal Aiden po celej miestnosti a potľapkával Johna po ramenách.

John ani nevzhladol od obrazovky a rýchlo kamaráta schladil:

„Asi to nebude stačiť, pozri.“

Stíhačky, ktoré boli k Mavenu najbližšie, spustili paľbu. Spočiatku taktiež veľmi nepresnú a ich strely míňali Maven s odstupom niekoľko desiatok metrov. No každá ďalšia preletela okolo nich o niečo bližšie ako tá predchádzajúca.

„Dvadsať sekúnd do stretu.“

Čert aby vzal tvoje pokojné ja, Minarta Saltová, bleslo hlavou Johnovi a vtom opäť zasiahol ďalší cieľ. Tentoraz ho projektily rozmetali rovno na prach. Čím bol nepriateľ bližšie, tým ľahšie sa mu mierilo. No platilo to aj opačne a prvá zo striel letiacich opačným smerom zasiala Maven. Svetlá zablikali a okamžite sa opäť ozval varovný signál.

„Kde sú naše torpéda, pani Saltová?!“ Aiden sa opýtal bez skrývania nervozity v hlase. Na nič sa nemusel hrať, nervy všetkých boli napnuté k prasknutiu.

„Práve prilietajú k svojmu cieľu, kapitán.“ Minarta na veľkú obrazovku zobrazila nepriateľský krížnik.

Z každej strany sa k nemu blížilo torpédo odpálené z Mavenu. V širokom zábere zvierali uhol takmer stopäťdesiat stupňov. Posádka

krížniku sa vôbec nezdala byť znepokojená. Jej obranné mechanizmy sa totiž aktivovali práve včas. Pravdepodobne to bol nejaký druh laseru, ktorý v tenkom zelenom lúči zostrel'oval torpédo za torpédom. Tie končili svoju púť v malých výbuchoch príliš ďaleko od krížniku.

„No tak, no tak“ Aiden behal po obrazovke očami a sledoval ako zelený laser páli okolo seba v rýchlo sa meniacom rozptyle.

Jeho paľba bola čím ďalej efektívnejšia. Torpéda Mavenu vybuchovali bez náznaku účinku ako neškodné petardy. Jedno za druhým mizlo nenávratne z obrazoviek. No po chvíli aj zelený lúč, ktorý ich likvidoval, začal javiť známky vyťaženia. Akoby si nestíhal vyberať svoje ciele, ktoré sa neustále blížili. Zopár torpéd sa odrazu dostalo k jeho užšiemu obrannému kruhu. A keď to už nikto nečakal, prvé z nich explodovalo v tesnej blízkosti krížnika.

„Dobre!“ potešil sa Aiden a spolu s ním pocítila nádej aj jeho posádka.

No okolo miesta výbuchu sa vo vlnách zelenej farby otriaslo akési energetické pole. Deštrukčná sila bola úplne odklonená od jeho trupu. Medzitým Mavenom otriasol ďalší zásah a tak ustal vo svojom ustupujúcom manévri.

„Práve sme prišli o pulzný pohon, kapitán. Môžeme už len manévrovať tryskami, Dean zdvihol ruky od riadiaceho pultu v náznaku bezmocnosti.

„Rozumiem, pán Dean, viedli ste si výborne.“

Oči všetkých sa upierali na posledné svetelné body označujúce torpéda. Nakoniec sa im nepodarilo ich stret s nepriateľom načasovať úplne podľa predstáv. Ostávalo ich sotva šesť. Buď všetky podľahli paľbe zeleného laseru alebo ich zachytilo silové pole. Ďalší náraz otriasol Mavenom v celých základoch. Z dvoch konzol vyšľahli prúdy iskier a Misaki sila nárazu odhodila do steny. Po nej sa zviezla na podlahu, kde ostala ležať v bezvedomí a s tvárou od krvi. Poručík

Dean, ktorý bol v tej chvíli najbližšie k nej v sekunde priskočil. Sklonený nad jej hlavou, jej kontroloval zranenie. Prstami pravej ruky sa jej popritom snažil nahmatať pulz.

„Nedýcha!“

Teraz k nemu pribehla aj Minarta a skontrolovala Misaki ústa, či jej nezapadol jazyk. Ten bol však na svojom mieste a príčina musela byť vážnejšia.

„Zdravotné, hláste príjem!“ Aidenove slová však ostávali bez odpovede. „Zdravotné ohláste sa, máme tu osobu v kritickom stave!“ Keď sa ani na ďalší pokus nikto neozval, Aiden to vzdal. „Určite nevedia kam skôr skočiť. Pán Dean, vyberte nosidlá a preložte na ne Misaki. Pani Saltová pôjde s vami. Cestou na ošetrovňu zahájte resuscitáciu. Pán Black, prevezmite vedecké stanovisko!“

„Rozkaz, kapitán!“

„Zdravotné, tu je kapitán Cox, dúfam, že ma aspoň počujete. Naša komunikačná dôstojníčka je v bezvedomí a bez vitálnych známk. Pripravte sa na jej prijatie. Cox končí!“

Johnatan sa presunul k pultu Minarty a okamžite hlásal nový stav.

„Posledné dve torpéda v dosahu nepriateľa, pane!“ Aiden sa v duchu prežehnal. „Boh nám pomáhaj.“

Zelený laser už nestihol odpáliť ani jedno z nich. Obe strely dosiahli svoj cieľ zároveň. Jedno sa neškodne rozptýlilo po ochrannej bariére, no druhé pri výbuchu ožiarilo hlavnú obrazovku ako výbuch supernovy. Niekoľko nasledujúcich sekúnd všetky duše na veliteľskom mostíku so zatajeným dychom čakali na nový obraz.

„Pán Black, zaznamenávate niečo?“

„Nič pane. Všetky senzory a skenery sú vyradené. Sme hluchí a slepí.“

Posádka, pripravte sa na ďalšie zásahy!“

Po poslednej vete sa zvyšok posádky prikrčil k zemi. Skoro, akoby to malo pomôcť odvrátiť nadchádzajúcu katastrofu. Keď Mavenom ani o moment na to neotriasol žiadny ďalší výbuch, miestnosťou sa rýchlo šírilo prekvapenie. Potom hlavná obrazovka začala konečne tmavnúť a zobrazovať nejasné kontúry. To, čo na nej videli, bolo len ťažko uveriteľné. Komojev reagoval na šokujúci výjav tak silným zľaknutím, až takmer spadol zo svojho kresla. Len niekoľko desiatok metrov, priamo pred veliteľskou miestnosťou, sa vznášali desiatky nepriateľských stíhačiek a mierili rovno na nich.

„Čo... čo to má znamenať?“ vysúkal zo seba hlavný navigátor a opäť sa dvíhal na svoje miesto. „Prečo nestrieľajú?“

„Pravdepodobne dostali rozkaz zastaviť paľbu, ale prečo?“ uvažoval nahlas Johnatan.

„Nemyslím, že by im taký rozkaz ešte niekto mohol vydať,“ povedal John a otočil sa. Potom vyskočil na nohy a niekoľkými rýchlymi skokmi dobehol k vedeckému stanovisku. „Pán Black, môžete potvrdiť zničenie nepriateľa?“

Johnatan zadával do konzoly nové príkazy a rýchlo kalibroval diaľkové senzory.

„Už to mám, môžeme sa pozrieť.“

Obraz bol jasný a ostrý. Miesto, kde sa len pred chvíľou vznášal nepriateľský kolos, bolo prázdne a bez známok života.

„Zaznamenávam nové objekty na kolíznom kurze s nami, pane!“ Johnatanov hlas upadal nechcene do zúfalstva.

„To snád' nie je pravda! To sa proti nám dnes spriahol celý vesmír?!“ štekal Aiden na svojho dôstojníka nevedomujúc si, že za ne nemôže. Aj keď prinášal zlé správy, bol stále iba ich posol. „Sú to ďalšie stíhačky?!“

„Nie pane, nemyslím. Tieto sú o niečo menšie.“

„Takže na nás miera nepriateľské strely?“

„Ani to nebude celkom pravda. Šíria sa všetkými smermi a vychádzajú z jedného bodu.“

„Kriste pane, ľudskou rečou, prosím!“

„Sú to trosky.“ John sa postavil od Blackovej konzoly a podišiel k hlavnej obrazovke. „Pozrite tam!“ Ukázal prstom na zhuk menších častí letiacich vákuom. „Niektoré sú väčšie, niektoré menšie a všetky vyzerajú trochu inak.“

„Takže sme toho bastarda dali dole?!“ Aiden pocítil slabý záchvev úľavy, no obozretný z predchádzajúcich sklamaní svoju radosť radšej držal na uzde.

„Môžeme zodpovedne prehlásiť, že Chrúst skutočne fungoval,“ rozhodnotil Johnatan a Aiden mu prikývol.

John úplne nechápal, aká sila mohla toto dokázať.

„Chrúst?“

„Chrúst. Náš nepriateľ pocítil hnev Chrústa,“ zasmial sa Aiden. „Experimentálne torpédo, ktoré sme mali v počte jeden na palube. Viac o ňom neviem. Iba to, že malo byť otestované, čo najďalej od našej slnečnej sústavy.“

Náhle opadnutie adrenalínu pocítili spolu s ním všetci na palube.

„No dobre, ale čo títo.“ Ukázal John prstom na nebezpečne blízke čierne stíhačky.

„Netuším. Ale aby sme ich neprebrali k aktivite, nebudeme na ne ani útočiť.“ Aiden sa opäť posadil do svojho kresla. „Doktorka Zinová, ako je na tom náš warpový pohon?“

„Otlčený, doškriabaný, ale funkčný a pripravený vyraziť. Už nás tu nič nedrží.“

„Takže tú anomáliu, ktorá nás tu uväznila mal na svedomí naozaj on.“ Aiden mykol bradou k miestu, kde sa ešte pred chvíľou nachádzal čierny krížnik. „Všetko tomu nasvedčuje, veliteľ.“

„Dobre, detailnejšie sa na to pozrieme doma, už tu nebudeme ani o minútu dlhšie. Doktorka, aktivujte...“ Aidenova posledná veta, ostala nedopovedaná, pretože hlavnú obrazovku zahltili už raz videné neznáme znaky.

Ich rýchly sled sa teraz striedal na každom displeji. Po krátkej chvíli, počas ktorej bol Maven opäť neovládateľný, sa všetkým displejom opäť vrátila pôvodná funkcionálna. Iba hlavná obrazovka zobrazovala desať neznámych znakov. Tie sa začali postupne meniť a prelievali sa z hluku čiar a kriviek do ľudského jazyka. Než sa Aiden stihol znova rozčúliť, na obrazovke stálo slovo *ďakujeme*. Za ním boli už len numerické znaky a bodky.

„A to je zasa čo?“

„To je hviezdny dátum,“ povedala doktorka Zinová, „aspoň tá prvá polovica.“

„A súradnice,“ odpovedal na ďalšiu chystajúcu sa otázku Peter Komojev.

Na ďalšie otázky, už neostal čas. Vtedy totiž vedľa Mavenu sa vznášajúca loď, ktorá len o vlások unikla úplnému zničeniu, otvorila svoj warpový portál. Jeho obruč svetla ju vzápätí úplne pohltila. V zlomku sekundy zmizla Mavenu z radarov. Aj pohľad cez tvrdené sklo riadiacej miestnosti utvrdil všetkých prítomných, že loď je nenávratne preč.

„Takže máme rande.“ Johnov úsmev silno kontrastoval s Aidenovým úžasom. Potľapkal svojho kapitána a priateľa v jednej osobe po pleci a s úškrnom dodal: „Nechcel by som písať toto hlásenie.“

Aiden si zavrel ústa a vydal v tomto sektore posledný rozkaz.

„Doktorka, vezmite nás domov.“

„Bude mi potešením.“

Maven s námahou jemne skorigoval svoj kurz s Marsom a následne vstúpil do vlastného warpového poľa. Na mieste ostalo niekoľko desiatok nepriateľských stíhačiek vznášajúcich sa v beztiažovom vzduchoprázdne.

VIII.

„Adriana Lakeová bola výnimočným členom našej rodiny. Hovorím o rodine, pretože slovo posádka, nedokáže dostatočne vystihnúť vzťah medzi ľuďmi slúžiacimi bok po boku v našich neľahkých podmienkach. Ľuďmi, ktorí kladú spoločné ciele, pred ciele vlastné. Ľuďmi, ktorí v čase najväčšieho ohrozenia dbajú viac na bezpečie druhých, než na to svoje. Jedným z takýchto ľudí bola aj Adriana, ktorej pamiatku sme si sem dnes prišli uctiť.“

S čoraz väčšou námahou hľadel Aiden na lesklé sklo svojho displeja s textom, ktorý práve čítal. Písmená na ňom sa mu javili stále viac a viac rozmazané.

„Pre jej obetavosť, šikovnosť a rozvahu vd'acia viacerí tu prítomní za svoj život.“

Niekoľko mužov a žien sa na znak súhlasu buchlo päst'ou do hrude.

„Bojovala o naše zdravie a životy vždy s maximálnym úsilím a nasadením. A to často až za hranice svojej prísahy. Svojich pacientov neopúšťala ani vtedy, keď to iní už dávno vzdali.“

Opäť niekoľko ľudí súhlasne pokývalo hlavou.

„Oddane a bez sťažností plnila svoju službu, či už priamo tu, na stanici MS 1 alebo ako doktorka na palubách našich vesmírnych lodí.“ Aiden sa pred pokračovaním zhlboka nadýchol, aby si ustálil roztrasený hlas. „Žiaľ, nakoniec sa jej posledná z týchto služieb stala osudnou. Zahynula tragicky pri plnení svojich povinností, keď opäť pomáhala iným. Dokonca aj v bezprostrednom nebezpečenstve odmietla opustiť svoje stanovisko a ošetrovala ranených do posledného dychu. A aj keď jej život skončil tak náhle a predčasne, som si istý, že pri myšlienke na tri životy, ktoré sa jej v ten deň podarilo zachrániť,

by Adriana nič neľutovala. Spomienka na ňu ostane navždy v našich srdciach, pamäti, jazvách. Rodina nezabudne.“

„Rodina nezabudne!“ zvolalo zborovo takmer dvesto prítomných hlasov.

„Češť jej pamiatke!“ Aiden ukončil svoju reč a viac už nedokázal zdržiavať slzy.

*

John v ruke krúžil ťažkým pohárom a zlatkáva tekutina v ňom rytmicky oblievala kocku ľadu. Opieral sa o stenu a pozeral kamsi do diaľky. Veľké okno pred ním svietilo po obvode jasno žltou farbou. No napriek tomu to jeho oči nerušilo. Mal pocit, akoby sedel v tmavej miestnosti bez stropu a nad hlavou sa mu rozprestierala nočná obloha. Už dávno necítil takýto pokoj. Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol. Vo vzduchu bol cítiť ozón.

Takmer ako po búrke, pomyslel si. No dobre vedel, že je to len vedľajší produkt filtračného systému stanice MS 1. Myslel mu stále zabiehala k Adriane. Rozlúčka s ňou ho vzala takmer rovnako, ako keď sa dozvedel o jej smrti. Nemohol na ňu prestať myslieť. Na jej pôvabnú tvár, ktorá vyzerala, akoby iba spala. Po Aidenovej reči, uložili jej telo do jednoduchej kovovej schránky. Asi by si to tak želala. Určite by nechcela žiadne veľké gestá ani pompézne prejavy. To nebol jej štýl. Cez veko bola krížom preložená zástava Marsovských slobodných miest. Takto uchytená rozdeľovala kovovú platňu diagonálne ako rez noža. Spodný trojuholník prekryvala biela látka so siedmimi sýtočervenými hviezdami.

Tie symbolizovali prvých sedem veľkých kolónií vybudovaných na Marse. Neskôr všetky spolu vyhlásili nezávislosť od Zeme a založili

zvrchovanú úniu Slobodných marsovských miest, recitoval si v hlave poučku, ktorú sa na školách učili marsovské deti od útleho veku. Biele súkno zase symbolizovalo nový začiatok. Alebo tiež čistý štít, ako sa vždy hrdo prezentovalo. Prví kolonizátori Marsu boli veľmi podobní kolonizátorom Ameriky. Ľudia, ktorí sa prihlásili na takto šialenú výpravu chceli väčšinou iba zanechať svoje problémy na Zemi a začať ďalšiu kapitolu života s novorozdanými kartami. Pravdepodobne to bol aj prípad rodičov Adriany, ktorí prišli na Mars s vidinou lepšej budúcnosti. Aspoň tak to niekto spomínal. John si už nevedel presne vybaviť meno a ani tvár toho človeka. Isté však je, že teraz na tom nezáleží. Adriana tu už nie je a on cítil, že posádka Mavenu, ale aj všetci ostatní zo stanice MS 1, prišli o výnimočného človeka.

Pri nástupe na misiu podpisom súhlasila, že v prípade smrti bude jej pohreb vykonaný tradičným spôsobom Marsovských leteckých síl. A tak lesklá schránka s jej telom teraz mierila priamo k Slnku. Opustila pretlakovú komoru asi pred hodinou a postupne bude zrýchľovať na tridsaťtisíc kilometrov za hodinu. Vydala sa tak na svoju poslednú cestu. O necelý rok splynie s korunou Slnka a ľudia, ktorí ju milovali si na ňu spomenú vždy, keď ich ráno prebudia jeho lúče.

Myšlienka je to naozaj pekná, pomyslel si John a prvýkrát za posledné dni sa usmial. Zo zahĺbenia ho vytrhla až zdravotná sestra Pierová.

„Páčil sa ti pohreb?“ spustila na Johna bez okolkov.

John ostal chvíľu zaskočený a nevedel čo na to povedať.

„Sestra Pierová, ehm, no áno. Aiden mal peknú reč,“ vykotal napokon zo seba.

„Sestra Pierová? Myslela som, že pre teba už budem navždy Nataša.“ Pokúsila sa o úsmev, ale vzápätí to vzdala.

„Myslím, že už máme túto fázu za sebou. Časy aj ľudia sa menia,“ odvetil John.

„Tak to máš pravdu. Oboje sa menia. Na mňa až obzvlášť rýchlo.“ Zdvihla svoj pohár k ústam a odpila si. Až teraz si všimla, že pijú obaja to isté, no rozhodla sa to nekomentovať. „Za posledné dva týždne sa mi totiž celý život otočil hore nohami.“

Čakala, že sa John nejako zapojí. Že jej skočí do reči a bude sa jej snažiť oponovať. Možno to len chcela od niekoho počuť. Počuť, že sa nič dramaticky nemení a život bude taký ako predtým. Že stále bude tou istotu zdravotnou sestrou a všetky tie nočné mory, kvôli ktorým nemôže spávať o chvíľu pominú. Bola vydesená z toho, čo sa udialo na palube Mavenu a chcela, vlastne nie, musela o tom s niekým hovoriť. No keď pozrela na Johna, videla, že sám ešte nie je pripravený o tom začať rozprávať. A tak sa rozhodla naňho netlačiť.

„Aiden mal naozaj peknú reč, sama by som na nej nič nemenila. Navyše všetko bola pravda.“ Znova si odpila a keď jej pohár klesol od úst, silno stisla pery.

John pozeral pred seba. Kamsi do diaľky za slabý svit hviezd. Nechcel sa jej pozrieť do tváre, stačilo, že počúval bolesť v jej hlase.

„Vraj aspoň netrpela.“ Brada mu klesla dolu a náhle pocítil plnú ťaž vlastných slov. „Je to pravda?“ Aj keď jej odpoveď už nič nemohla zmeniť, John ju chcel počuť.

Tereza sa mu tiež vyhýbala pohľadom a svoje slová radšej adresovala poháru, ktorý teraz zvierala v dlaniach.

„Rýchle to síce nebolo, no netrpela,“ na chvíľu sa odmlčala, aby si zrovnala myšlienky, „odrazu došlo k pretrhnutiu plášťa. Sila explózie a následná dekompresia pohadzovali s každým na ošetrovni, akoby sme boli vystrelení z praku. Trvalo ani nie päť sekúnd, než sa uzavreli všetky bezpečnostné dvere. No za ten čas si každý z nás schytil to svoje.“ Ukazovák si poklepala po stehne a John si všimol obrys upnutej ortézy pod jej nohavicami. „Ja som mala šťastie. Obišla som iba so zlomenou nohou, no Adriana narazila hlavou priamo na oceľový

nosník," opäť sa rozprávala so svojím pohárom a cítila ako jej horknú sliny. „Spočiatku to nevyzeralo až tak vážne. Sama si myslela, že to bude nanajvýš otras mozgu. Sťažovala sa na rozmazané videnie a slabú nevoľnosť. Hrča na hlave po takom údere nikoho z nás neprekvapila. A tak si dala injekciu analgetík a pod jazyk plátok Kasapolu. Ak nevieš, používa sa na zvýšenie koncentrácie. Zachránila ďalších troch ľudí, ktorých stihla operovať, než odrazu stratila vedomie. Krvácanie do mozgu bolo rapídne a postupne jej zaplavilo jedno centrum za druhým. Keď už s ním nevládali bojovať ani stimulanty, ktoré si pichla do krvi, telo skolabovalo. Než sme prišli na to, čo sa deje, bolo neskoro. Zástava srdca prišla vzápätí. Moje pokusy o oživenie zlyhali.“ Po tvári sa jej skotúlala slza a v tichosti sa stratila niekde pri nohách.

„Setra Pierová, ja...“

„Volám sa Tereza, pokojne ma tak môžeš volať.“

John sa jej konečne pozrel do očí. Hoci len nakrátko.

„Nebudem ti tvrdiť, že viem ako sa cítiš. Síce som tiež zažil stratu blízkych, ale u každého je to iné a každý sa s tým vyrovnáva po svojom. Poviem ti len jedno. Nesmieš pochybovať o tom, že si spravila všetko pre to, aby si svoju priateľku zachránila. Ak si budeš klásť jej smrť za vinu, zničí ťa to.“

Tereza sa mu snažila čítať z tváre. Stále bol pre ňu príliš uzavretý. Chcela nahliadnuť do najhlbších zákutí jeho duše a uvidieť tam jeho smútok. Jedine tak by ho mohla porovnať s tým svojím. A možno by tam videla aj pocit viny. Ak teda Waterbi vôbec nejakú vinu cíti.

„Nie, nepochopil si ma. Ja si Adinu smrť za vinu nedávam. Dávam ju za vinu tebe!“

Johnov prekvapený pohľad sa stretol s nenávisťou v jej očiach.

„Celá posádka Mavenu si šušká o tom, ako si nás vo svojom egoizme a s pocitom vlastnej nepremožitelnosti zatiahol do novej

vojny. A hneď v prvý deň v nej zomierali naši priatelia. Možno som ti v deň, keď si bol u nás na vstupných testoch, mala podrezať hrdlo. Nič z tohto by sa nebolo stalo.“

John najprv nechápal jej zlosť. No potom si uvedomil, že má možno pravdu. Že s tým istým pocitom bojuje kdesi vnútri aj on sám. To, čo povedala, cítil úplne rovnako, len si to nechcel pripustiť. Navonok si jej slová nepripúšťal, no vo vnútri ho rovnaké pocity zožierali, odkedy sa vrátili na stanicu.

„Možno by si to mohla spraviť teraz.“ John sa napriahol a svoj ťažký pohár rozbil o rám okna. V ruke mu ostal ostrý črep. Zvyšok horkastej tekutiny sfarbený krvou, mu stekal po dlani. „No tak ber!“ ponúkal Tereze zbraň na otvorenej dlani. „Teraz máš možnosť. Tebe sa uľaví a ja ti to nebudem mať za zlé. Vlastne sa uľaví aj mne.“

Zdravotná sestra nemo hľadela na krvavý kus skla v jeho ruke. Aj keď si výjav ako ho pripravuje o život prehrala v hlave aspoň stokrát a myslela si, že je na každý scenár pripravená, toto nečakala. V jej hlave sa John Waterbi v rôznych verziách väčšinou nekonečne ospravedlňoval, prosil o odpustenie, obviňoval iných či dokonca priamo ju. No nikdy jej nenapadalo, že môže cítiť vinu tak silno, že jej ponúkne možnosť zabiť ho. A na malý moment sa jej táto myšlienka zapáčila. Bleskurýchlo mu vychmatla z ruky sklo a ostrý hrot mu pritlačila na krk. V mieste dotyku sa z pokožky vynorila malá červená kvapka. Tereza, ktorá je na krv zvyknutá na ňu fascinovane pozerala. Kvapka pomaly kĺzala po skle dolu. Až keď sa dotkla ruky zvierajúcej črep a ucítila jej teplo, trhla rukou naspäť.

„Vieš čo, Waterbi? Myslím, že by si to mal až príliš jednoduché.“ Sklo s praskajúcim zvonením dopadlo na zem. „Nebudem ti to uľahčovať. Osud ťa doženie sám.“ Otočila sa na päte a zamierila k východu. Cestou míňala hlúčky zvedavcov, ktorí sa jej rozostupovali ako more Mojžišovi.

Špinavá skrutka nechcela povoliť. Silná vrstva starých nánosov špiny pokrývala celý jej povrch a určite sa už dostala ku každému závitú. John sa opieral do kľúča takmer celou váhou, no nedarilo sa mu s ňou hnúť. Okolo postávajúci mechanici sa najskôr čudovali, čo tu robí človek s dôstojníckymi výložkami a prečo začal robiť ich prácu. No keď videli, že sa v nej vyzná, nechali ho tak.

O dve hodiny neskôr ho považovali za šikovnú výpomoc, ktorá si zaslúži uznanlivé potľapkanie po chrbte. Teraz, keď už sa blížil koniec zmeny, bol John jedným z nich. Postupne odchádzajúci mechanici ho zdravili menom a niektorí naň dokonca volali čerstvo pridelenou prezývkou Šibnutý pilot. John sa vždy, keď ju počul, musel pousmiať. Bolo príjemné po čase opäť pracovať rukami a vyprázdniť si hlavu. Život je takto bezstarostný a jednoduchý. Bez vážnych dopadov vlastných rozhodnutí. A ešte jednoduchší by bol, keby ta hlúpa skrutka konečne povolila.

„No tak sa už poddaj ty sviňa!“ uľavil si popod nos, na špičke, ktorého sa mu leskla kvapka potu.

„Vieš, že na to máme dosť účinné nástroje? Nemusíš s tým bojovať pomocou páky,“ Aiden sa snažil znieť bezstarostne, no udalosti posledných dní si vyberali daň aj na ňom.

Tmavé kruhy pod očami a hlboké vrásky nezakryl ani jeho široký úsmev. John ho pozdravil kývnutím brady, no ďalej bojoval so svojím zoxidovaným nepriateľom.

„Sonickým rezonátorom si to vie uvoľniť každý blbec,“ odpovedal, akoby mimochodom, „takto to robia praví chlapi!“ Od úsilia vyceril biele zuby a zaprel sa to momentového kľúča celou svojou váhou.

Keď sa mu ani potom nepodarilo so skrutkou pohnúť, schytil do rúk vedľa stojace dvadsaťkilové kladivo a celou silou ním udrel kľúč po rukoväti. S prenikavým zazvonením sa závitky konečne pootočili. John sa so zadosťučinením usmial a opäť ukázal zuby, ktoré ako jediné svietili na jeho špinavej tvári.

„Navyše sa posledný rezonátor rozbil dnes ráno. Kým nám ich opravia, pracujeme ako v dobe kamennej.“

„Kým vám ich opravia?! To si teraz akože mechanik?“

„Aby som pravdu povedal, pohrával som sa s tou myšlienkou. Som tu síce iba jeden deň, no páči sa mi tu.“

„Tak to rád počujem. Takže si si tu trochu zablbol, ale teraz všetko nechaj tak a poď so mnou. Ženy z rozviedky dokončili analýzu nášho prvého skoku s Mavenom.“

John prekvapene nadvihol obočie.

„Aj teba to prekvapilo, že? V našom tíme vojenských analytikov máme iba ženy. Je to vlastne jediné dženderovo nevyrovnané oddelenie na stanici. Kto by to bol povedal,“ Aiden sa zasmial a rozhodil rukami.

„Tak práve toto ma neprekvapuje vôbec. Existuje totiž štúdia spred desiatich rokov, ktorá jasne dokazuje schopnosť žien prepojiť si zdanlivo nesúvisiace skutočnosti do širšieho celku. Ženský mozog tak dokáže odhaliť súvislosti, na ktoré by ten mužský nikdy neprišiel. Preto sa práve ženy hodia na tieto úlohy najlepšie. Tuším, že autorom štúdie, bol doktor Liebman zo Slobodných západoeurópskych miest.“

Aiden nevedel, či to John myslí vážne, alebo si všetko iba vymýšľa za pochodu.

„Myslím to vážne,“ odpovedal John na jeho nevyslovenú otázku, „Riaditeľka na škole bola zarytá feministka, o podobných štúdiách mám slušný prehľad.“

Keď na to Aiden nereagoval, John pokračoval ďalej:

„Takže sa preletíme na súradnice, čo sme obdržali na rozlúčku?“

„Vyzerá to tak. Pravdepodobne budeme v budúcnosti čeliť novým hrozbám a pokiaľ existuje možnosť dozvedieť sa o nich niečo viac, musíme ju využiť.“

„Takže sa velenie neobáva, že to môže byť pasca?“

„Momentálne sa velenie obáva aj vlastného tieňa. Ale strach vie byť silná motivácia. Ak tu ostaneme sedieť na zadku, nijak nám to nepomôže. Jednu loď sme zničili a druhá si od nás stiahla celú našu databanku. Vedia čo sme, kto sme, kde bývame a dokonca aj koľko nás je. Takpovediac, sme vyložili na stôl všetky karty a v rukáve nemáme nič.“

„Tiež si myslíš, že bola chyba sa do toho zapliesť?“

Aiden chvíľu premýšľal a v hlave volil tie správne slová.

„Myslím, že to, že sme sa zjavili práve na tom konkrétnom mieste a v tom konkrétnom čase, nebola náhoda. Niečo nás tam priviedlo. Či už to bol osud, nejaká vyššia moc, volaj to ako chceš, boli sme tam z nejakého dôvodu. Som už príliš starý na to, aby som veril na náhody.“

„Ale zomreli tam naši ľudia. Snáď keby som ťa nepresviedčal...“

„Ja som bol veliteľom lode! Ja som velil celej misii a bolo iba moje rozhodnutie pomôcť neznámej napadnutej lodi!“ Z Aidenovho hlasu bolo jasné, že John nie je jediný, kto si kladie stratené životy za vinu.

„John, my sme vojaci. Na smrť v boji sme zvyknutí. Vedeli sme aj, že tento let nesie mnohé nebezpečenstvá. A vedel to každý na palube. Do čerta, veď naša loď sa mohla rozsypať hneď po štarte. Alebo sme mohli skočiť do nejakej hviezdy a zhorieť tam. Mali sme väčšiu šancu, že sa nevráti nikto z nás, než sa vráti aspoň niekto z nás. Vzhľadom na okolnosti, sme obstáli ešte dobre a zachránili sme množstvo životov.“

John hľadel na kamaráta, ktorý sotva chytal dych.

„Ďakujem ti, že sa ma snažíš utešiť,“ povedal napokon a myslel to úprimne. „Tebe nedávam nič za vinu, si výborný kapitán.“

„Aj ty sa musíš prestať obviňovať. Teraz sa choď dať do poriadku. Za dvadsať minút máme byť na veliteľstve štábu.“

John si v ruke pohodil špinavú skrutku.

„Budem tam.“

*

Veliteľstvo štábu zasadalo v miestnosti, ktorá sa nelíšila od tých, kde sa konali ostatné porady. Bežný pozorovateľ by mal pocit, že sa ocitá v tej istej miestnosti stále dookola.

Keď sa John rozliadol po okolí, vôbec ho neprekvapilo, že tu sedí aj plukovník Dudov. Zatiaľ mu nevenoval ani pohľad. V ruke otáčal elektronické pero a uprene nad niečím premýšľal. Ostatných John nepoznal. No takmer každý z prítomných mal čelo skrivené vráskami a tváril sa nanajvýš ustarostene. Okrem dvoch vedeckých pracovníkov boli všetci zúčastnení príslušníkmi armádnych síl. Johna to neprekvapilo. Bolo jasné, že takto vážny incident, aký sa stal posádke Mavenu, nemôže ostať bez odozvy najmocnejšej inštitúcie Marsu. Spleť jeho myšlienok nakoniec pretrhol ženský hlas.

„Myslím, že sme tu všetci a tak môžeme hneď začať.“ Vysoká žena vo vojenskom saku a priliehavej sukni rovnakej modrej farby sa postavila a prešla k holografickej obrazovke.

Mala krátke biele vlasy, ktoré jej siahali sotva po krk. Pleť mala opálenú a pokiaľ John mohol súdiť, tak bez mejkapu. Aj keď sa v armáde podobné skrášľovanie nenosilo, väčšina žien v nej si nevedelo odpustiť aspoň slabé líčenie. Táto však žiadne nepotrebovala.

Je celkom pekná, pomyslel si John, keď ju pozoroval prechádzať sa po miestnosti.

„Pre tých, ktorí ma nepoznajú, volám sa Juliette Garwisonová a som členom armády Marsovských nezávislých miest viac ako dve desaťročia.“

Johna táto informácia zaskočila. Na svoj vek totiž pôsobila veľmi mlado. Tipoval, že je od neho len o rok či dva staršia, no na takto vysokom poste by si predstavoval niekoho podstatne staršieho.

„Máte niečo s krkom?“ spýtala sa Johna, ktorý s neprirodzene naklonenou hlavou lúštil jej hodnotu na výložkách. „Ak mi nedovídate dobre na košeľu, tak vám rovno prezradím, že sú na nej pripnuté výložky plukovníka,“ odtušila Garwisonová.

Po jej slovách strnul v čudne naklonenej polohe a rýchlo upriamil svoj pohľad na stenu za ňou. Tváril sa, akoby tam videl niečo nesmierne pútavé a zároveň si uvedomoval, ako hlúpo pri tom vyzerá.

„To nič. Ja som len,“ začal hapkať, „pokračujte prosím.“

„Ako všetci viete, na najmodernejšie vesmírne plavidlo planéty Mars zaútočil doteraz neznámy nepriateľ.“ Plukovníčka krúžila okolo holografického modelu Mavenu. „Naša loď z tohto útoku vyviazla s ťažkými poškodeniami a vrátiť späť domov sa jej podarilo len vďaka nadľudskému úsiliu a schopnostiam jej posádky. Na prvý let sa vydala tragicky nepripravená a zraniteľná.“ Po týchto slovách sa viacerí prítomní začali ošívať. „Nechcem byť chápaná zle. Nikomu z posádky to nedávam za vinu. Tá si počínala nad rámec svojich povinností a môžu byť na seba právom hrdí. Pokúsiť sa ochrániť životy tých, ktorí sa už brániť nemôžu je povinnosťou každého z nás. Zvlášť pri výkone našej služby.“ Krátke odmlčanie vyznelo silnejšie ako úder do gongu. „Avšak pri strete s nepriateľom boli schopnosti obrany Mavenu silne nedostačujúce. Preto, okamžite od jeho návratu z prvého warpového skoku, desiatky našich najlepších vedcov analyzujú všetky

možné záznamy, ktoré sa z lode podarilo vytiahnuť. Každý záznam z kamery, každá sínusoida telemetrie či otláčok energetickej signatúry mimozemských útočníkov sú dookola analyzované. Pokúšame sa tak vytvoriť čo najpresnejší obraz toho, čomu môžeme, a ja som presvedčená, že určite aj budeme, v blízkej budúcnosti čeliť. Skrátka nás nachytali na hruškách a to už nemôžeme dovoliť.“

Aiden sa odrazu prudko postavil a prekvapil tým nie len ostatných, ale aj samého seba.

„Pri všetkej úcte plukovníčka, to bude trvať celé roky. Zdroje, ktorými naša spoločnosť disponuje, sú obmedzené a nepriateľ sa tu môže zjaviť každý okamih. Mali by sme byť pripravení aj na eventualitu, že budeme čeliť totálnemu vyhladeniu. A to možno už v tejto chvíli.“

Dudov pozrel na Aiden a chápavo si povzdychol.

„Aj toto je nám jasné, kapitán. Za týmto účelom sú posledné tri týždne nazhromažďované zásoby liekov, potravín, hydroponných zariadení a všemožného arzenálu hlboko v pohoriach Marsu aj Zeme. Ak by takýto scenár nastal, budeme sa brániť pod povrchom našich planét a to do posledného dychu. Nateraz, žiaľ, nemáme plán s optimistickjšími vyhlídkami.“

„Našich planét?“ ozval sa neveriacky.

„Dovoľte, aby som sa v tomto bode konečne predstavil aj ja,“ ozval sa odrazu útlý človek nenápadne sediaci vedľa Dudova. „Moje meno je Raylan Laghari a som novozvolený vrchný predstaviteľ planéty Mars v našej koalícii.“

Práve v tomto momente ho zaplavilo množstvo nechápavých pohľadov väčšiny prítomných.

„Áno, viem, je to iste pre väčšinu z vás šok. Pravdepodobne ma viacerí z vás vidia po prvý raz. Ak je to tak, vedzte, že moja doterajšia

kariéra prebiehala mimo zraky ostatných a ak je moja tvár pre vás nová, tak som asi pracoval správne.“

Johnovi bol jeho pôvod týmto jasný. Bol to bývalý člen Marsovskej tajnej služby. Pravdepodobne priamo dosadený Dudovom. Ten človek mal oveľa väčší vplyv, než si pôvodne myslel.

„Široká verejnosť sa to dozvie až o niekoľko dní, ale vy už dnes môžete vedieť, že včera, presne napoludnie, podpísali vrchní predstavitelia Únie Marsovských nezávislých miest a Zjednotenej Zeme, pakt o vzájomnej spolupráci. Táto sa bude týkať všetkých kľúčových oblastí. Tým myslím naozaj všetkých. Prosím, zahodte teraz tak dlho živené predsudky a príjmite občanov Zeme ako našich výsostných spojencov. Jedným z nich je aj tu prítomný pán Aivoms. Teraz ho už nechám, aby sa vám predstavil sám.“ Laghari sa usadil a slova po ňom sa ujal zavalitý chlapík sediaci vo vedľajšom rohu miestnosti. Usmieval sa na všetkých vôkol a letmo si ich premeriaval. John si ho doteraz vôbec nevšimol a tušil, že jeho prítomnosť práve prekvapila aj ďalších.

„Ďakujem za slovo,“ vstal a vykročil z tieňa, „volám sa Thomas Aivoms a v našej koalícii budem zastupovať hlas obyvateľov Zeme. Zasadnutie, ktoré prebehlo včera, mňa a pána Laghariho ustanovili jednoznačnými a najvyššími predstaviteľmi nášho nového spoločenstva. Budeme tak plniť akúsi formu mediátorov medzi obomi planétami a v snahe prijímať strategické rozhodnutia čo najrýchlejšie, pripadla táto zodpovednosť nám dvom. Budeme tak efektívnejší vo vzájomnej komunikácii a prijímaní uznesení, než keby sme sa spolu s ďalšími dvadsiatimi dohadovali za spoločným stolom. Nemusíte mať však obavy z príchodu diktatúry. Aj my totiž podliehame najvyššiemu kontrolnému úradu našej spoločnej armády.“

John zalapal po dychu. Prítomnosť tohto vysokého štatutára Zeme na prísne tajnej porade všetkých dôležitých zložiek Únie Marsovských nezávislých miest bola takmer surrealistická. Na dôkaz toho sa Dudov

odovzdane zviezol späť na svoje miesto. Ako vrchný predstaviteľ tajnej služby bude určite tento deň, považovať za svoje osobné zlyhanie minimálne do konca života. A teraz je tu niekto zo Zeme, z planéty, s ktorou je Mars v otvorenom alebo uspatom vojnovom stave, kam mu až pamäť siaha a počúva najtajnejšie informácie, aké sa kedy jemu alebo hocikomu inému dostali do uší.

„Vaši vládni predstavitelia nás o triumfe s vytvorením warpového poľa už informovali. No nie kvôli vlastnej sláve, ale kvôli hrozbe, ktorú k nám priniesol. Som tu, aby som vyjadril vôľu ľudí žijúcich na Zemi, pripojiť sa k spoločnému úsiliu o záchranu našej civilizácie. Podľa dostupných informácií budeme čeliť nepriateľovi, ktorý v histórii ľudstva nemá obdoby. Jediná možnosť ako uspieť je spojiť naše sily.“ Aivoms si zložil z nosa okuliare a pretrel si tenučké sklo do hodvábnej vreckovky.

Okuliare prestali plniť svoju funkciu pred takmer sedemdesiatimi rokmi. Kto mal problém s očami, nechal si ich operovať na počkanie. Oči sa dali opravovať pomerne jednoducho. Ak ste o nejaké prišiel nadobro, bionická náhrada jeho funkciu zastala viac než dostačujúco. To už vedeli všetci a takýto zákrok bol k dispozícii širokej verejnosti. A tak bolo jasné, že okuliare majú u veľvyslanca iba módnou funkciu. Pred relatívne krátkym časom sa začali opäť objavovať ako módnny doplnok. Ľudia si spomenuli, že kedysi s nimi pôsobili inteligentnejšie. A tak ich začali nosiť, aj keď ich nepotrebovali. Sklá boli bez dioptrií a časom sa do nich začali pridávať malé počítače. Tie vám, buď monitorovali fyzické markery, ktoré ste tak mohli mať stále pred očami, alebo plnili multimediálnu či komunikačnú funkciu. Možností bolo veľa.

Keď usúdil, že sú sklá dostatočne čisté, opäť si ich nasadil na nos.

„Tak či onak, v nadchádzajúcej situácii budú všetky doterajšie konflikty v histórii ľudstva pôsobiť iba ako vyrušovanie prváčka v školskej lavici. Musíme spojiť naše úsilie pre záchranu ľudí ako druhu. A ak sa nám to náhodou podarí, určite si opäť časom nájdeme nejaký dôvod,

pre ktorý sa zase začneme navzájom nenávidieť. Je to naša ľudská prirodzenosť a či sa nám ju niekedy podarí úplne vykoreniť, ukáže čas. Zatiaľ to tak nevyzerá," zasmial sa, akoby povedal nejaký milý vtip.

„A ďakujeme bohu za to," vzala si opäť slovo Garwisonová, „aj keď to určite nebude jednoduché, novoutvorené koaličné sily Zeme a Marsu veria v prvú možnosť. A teda úspešné odrazenie nepriateľa vo vesmíre. A tu sa nám naša krvilačná časť DNA bude hodiť." Keď pozrela na Aivomsa, kútky úst sa jej ani nepohli. V súčasnej situácii sa nevedela naladiť na jeho pozitívnu náladu. „Práve teraz, technické tímy upravujú všetky obranné satelity na oboch obežných dráhach. Zo záznamu Mavenu vieme, že nepriateľ nemal efektívnu obranu proti naším zbraniam staršieho typu. Z nejakého dôvodu, plášte ich lodí neposkytujú účinnú obranu proti kinetickej energii chemicky poháňaných projektílov.“

Niekoľko prítomných v zamyslení zvrátilo svoje čelá.

„Tým chcem povedať, že ich vieme prevrtať obyčajnými guľometmi," vysvetlila plukovníčka a bez zdržania pokračovala ďalej. „Na všetko, čo sa nám teraz vznáša vo vesmíre montujeme práve takéto guľomety. Všetky takto vyzbrojené satelity budú tvoriť náš spoločný, obranný periméter.“

„Myslíte, že to pomôže? Určite sa zo stretnutia s nami poučili tak ako my od nich," neodpustil si pripomienku Aiden.

„Určite to neuškodí," povedala Garwisonová.

Nad jej hlavou sa stále premietal záznam zo stretu s nepriateľmi. Práve teraz detailne ukazoval, ako úplne deravá a pokrivená kopa železa triedy Siréna, v ktorej ešte stále sedel John, obyčajným guľometom rozpolila nepriateľskú stíhačku. O pár sekúnd na to, záznam skončil a obrazovka sa prepla do základného režimu.

Tentoraz sa postavil John a ukázal na hologram, ktorý práve zobrazoval iba veľké otáčajúce sa MS 1, symbol stanice.

„Myslím, plukovníčka, že to najzaujímavejšie tam chýba. Kde je záznam vypustenia torpéd? Jedným z nich sa nám predsa podarilo zničiť celý nepriateľský krížnik. Jediným zásahom. Jediným torpédom!“

V miestnosti to zašumelo a ostatní piloti z Mavenu horlivo prikyvovali hlavami.

„A nás všetkých by naozaj veľmi zaujímalo, čo to bolo za torpédo.“ John širokým gestom obsiahol prísediacich v miestnosti. „Odkedy sme sa vrátili, všetci sa tvária, že sme sa zbláznili. Nikto nechce priznať existenciu tejto zbrane a podľa všetkého sa nám to iba zdalo. Ale ja vám tu hovorím, že jedno z torpéd, ktoré sme vtedy na cudziu loď vypustili, bolo iné a jeho ničivá sila sa nedá porovnať s ničím, čo som doteraz videl,“ stíšil hlas a prstom namieril na Dudova, „a vy, plukovník, o tom viete veľmi dobre. Inak by ten záznam pokračoval ďalej, nemám pravdu?“

Dudov takmer fyzicky cítil, ako ho oči ostatných prepaľujú. Po niekoľkých sekundách zdráhania sa zhlboka nadýchol. Pohodil rukami vo vzduchu a oči uprel niekam do stropu.

„Všetky tajomstvá sú už aj tak asi zbytočné,“ dodal rezignovane a preložil si ruky cez prsia. „Kapitán Waterbi má pravdu. Jedno z torpéd bolo naozaj iné. A podrobnosti o ňom doteraz poznalo menej ľudí, ako je nás všetkých tu, na tomto stretnutí. Dokonca by mi ani v najhoršej nočnej more nenapadlo, že ich budem osobne rozprávať pozemskému veľvyslancovi,“ dodal bez toho, aby mu venoval jediný pohľad. „No asi by sa patrilo začať pekne od začiatku.“ Pozrel sa na zamrazené tváre okolo seba a pokračoval:

„Pred takmer tromi rokmi sa k nám vrátila jedna z mnohých sond, vyslaných podrobnejšie preskúmať mesiace Saturna. Kenorea bola jediná, ktorá úspešne pristála na Európe a strávila na ňom stošesťdesiatštyri dni, počas ktorých fotila, vrtala, ožarovala, rezala a rôznymi spôsobmi zbierala dáta z miesta svojho pristátia. Keď jej misia skončila, vrátila sa domov, na Mars. V jej kontajneroch na vzorky vedci

našli približne to, čo očakávali. Jednoduché minerály, sopečné sklo a v atmosfére veľa dusíka, metánu, kyanovodíku a podobne. Nič príjemné na dýchanie. Dokonca nám sonda potvrdila prítomnosť vody v pevnom aj tekutom skupenstve. Ale to najzaujímavejšie získala jedným z vrto v hĺbke necelého pol metra pod povrchom. Jej vlastná analýza nedokázala získanú vzorku správne vyhodnotiť. Hodnoty, ktoré nám zasielala, skrátka nedávali zmysel," Dudov odrazu hovoril s istou ľahkosťou. Akoby z pliec zhodil bremeno, ktoré ho ťažilo už príliš dlho. Už sa nepotreboval hrbiť. Zhlboka sa nadýchol a pokračoval:

„Tieto sondy sú vždy vybavené najlepšou technológiou aká je momentálne k dispozícii. No žiadny z prístrojov nám nezasielal zrozumiteľné dáta. Emisné, absorpčné aj atómové spektrometre boli k ničomu. Pochopiteľne si naši vedci mysleli, že prístroje sú poškodené. No až po návrate domov a preskúmaní prinesenej vzorky zistili, že získaných pätnásť gramov tohto materiálu nám nezapadá nikde do našej chemickej tabuľky. Proste to bol úplne nový prvok s vlastnosťami tak bizarnými, že si to ani neviete predstaviť.“

John si teraz uvedomil, že Dudov, nie je iba armádny zelený mozog, za ktorý ho doteraz považoval. Očividne bol dostatočne inteligentný aj vzdelaný na to, aby chápal vedeckému výskumu tajných zložiek. Musel mať teda niečo v hlave.

„Jediný gram tejto substancie dokáže pri správnej stimulácii uvoľniť cez stodvadsať petajoulov energie. A verte mi, zistili sme to dosť nešťastným spôsobom a vcelku nedávno.“

„Euripuské hory.“

„Prosím, pán Waterbi?“

„Euripuské hory!“ John si založil ruky za hlavou a oprel sa do kresla. „Pred pár mesiacmi sa nehovorilo o ničom inom. Obrovský výbuch v horách, ktorý ich takmer celé zrovnal so zemou. Odvšadiaľ sa ozývali správy o zablúdenom meteorite, ktorý ako zázrakom, unikol všetkým

teleskopom monitorujúcim vesmírny priestor. Škody, ktoré by napáchal v obývanej oblasti, by boli totálne. Ale v skutočnosti o žiadny meteorit nešlo. To ste boli vy! To vy ste odpálili tú horu.“

Bolo to nad slnko jasnejšie, všetko do seba pekne zapadalo. Ak experimentovali s takto nestabilným prvkom na povrchu planéty, bolo len otázkou času, než sa stane podobné nešťastie. John len nechápal, prečo naňho ostatní hľadia ako na blázna. Prvý sa rozhodol utíšiť príval jeho myšlienok Aiden.

„John, aj pre mňa je toto celé postavené na hlavu, no nemyslím, že by naša vláda alebo aj tajná služba dokázali utu...“

„Kapitán Waterbi má aj teraz pravdu,“ prerušil ho Dudov uprostred vety. „Dlhé kilometre chodieb v Euripuských horách tvorili jeden z našich najdôležitejších vedeckých komplexov. Žiaľ, počas experimentu s malou vzorkou substancie došlo k výbuchu, ktorý si vyžiadal niekoľko desiatok obetí. Zároveň bolo celé zariadenie totálne zničené.“ Dudov sa pri prechádzaní po miestnosti zastavil a ukazovákom jednej ruky namieril na Johna. „Máte slušnú schopnosť dedukcie, kapitán.“ Potom si končeky prstov oboch rúk spojil do pyramídy a ďalej kráčal v miestnosti. „Naši vedci tento prvok pracovne nazvali Ennilunium. Zvyšok jeho vzorky bol našťastie umiestnený v dostatočnej vzdialenosti a tak mohol výskum pokračovať. Zistili sme ako ho bezpečne skladovať a prepravovať. Vieme, keď je dostatočne stabilný aj naopak, keď extrémne výbušný. Čo sme však zatiaľ nevedeli, boli jeho ničivé účinky vo vesmírnom vákuu. A tak bolo z ďalších päť gramov Ennilunia vytvorené torpédo.“

„Chrúst.“

„Opäť správne, pán Waterbi.“ Dudov sa už ani netváril prekvapene.

Zato ostatní s úžasom v tvárach preskakovali pohľadom z jedného na druhého.

„Chrúst bol vyhotovený v jednom jedinom exemplári. Jeho existencia, rovnako ako existencia warpového pohonu, boli ešte pred niekoľkými týždňami tým najstráženejším tajomstvom našej planéty. A tak bolo rozhodnuté, že jeho ničivé účinky budú odskúšané na nejakom asteroide, ďaleko od sľedivých pohľadov pozemšťanov.“

Aivoms si pri tejto poznámke namietavo odkašľal.

„Nechcel som sa vás dotknúť veľvyslanec. To boli časy minulé a zvyk je železná košeľa ako sa hovorí. Sme, samozrejme, nanajvýš šťastní z nášho nového spojenectva s vami.“ Široký úsmev, ktorý dal bodku jeho slovám, nepôsobil príliš úprimne.

Dudov si z toho však ťažkú hlavu nerobil. Jeho neúprimné ospravedlnenie zapôsobilo presne tak, ako si predstavoval.

„To, že Maven pri prvom lete, rýchlejšom ako svetlo, natrafí na nepriateľa technologicky ďaleko prevyšujúceho naše poznatky a bude ním takmer úplne zničený, nám doteraz pripadalo ako čudsná nočná mora. Dokonca to, že sa pri tom stretne aj s druhou neznámou rasou, ktorú sa v šialenej prestrelke pokúsi zachrániť, je už prinajmenšom bizarné. Ale to, že od nej obdrží súradnice miesta a s časom ako pozvanie ďalšieho stretnutia sa nám javí už úplne mimo reality.“

„Ako si môžeme byť istí, že táto správa je skutočne pozvánkou na priateľské stretnutie?“ ozval sa Aiden.

„Nemôžeme, kapitán. Nateraz si môžeme byť istí, iba málo vecami. Ale skúsme si položiť inú otázku: Môžeme si dovoliť na toto stretnutie neprísť?“

„Plukovník Dudov má pravdu,“ pridala sa Garwisonová. „Nech už nám túto správu poslal ktokoľvek, vie o nás všetko. Do lodného počítača Mavenu sa pripojili ako nič. Bez najmenšieho odporu si prelustrovali celú našu databázu a pravdepodobne si ju aj skopírovali. V ten deň získali informácie o našich lodiach, obranných satelitoch, zásobovacích trasách, bezpečnostných kódach a dokonca aj jedálničku Mavenu

na nadchádzajúci týždeň. Ak je nejaká možnosť dozvedieť sa niečo o nich a hlavne o našom novom nepriateľovi, musíme ju využiť.“

„Presne tak! Nemáme inú možnosť. Najvyššie velenie spolu s delegátmi koalície sa uzniesli, že Maven poletí na získané súradnice a bude na mieste v stanovenom čase. Kapitán Cox ostáva, samozrejme, aj naďalej jeho veliteľom. Plukovníčka Garwisonová bola pre túto misiu vybraná ako vojenský poradca a bude vyhodnocovať akékoľvek vojenské hrozby. Taktiež bude mať tú česť nadviazať oficiálny kontakt s mimozemskou rasou. Konečné rozhodnutia však stále budú prichádzať od vás, členovia posádky však budú mať možnosť voľby pridať sa k vám alebo nie. Ak odmietnu, nahradia ich členovia koalíčnej armády. Tak alebo onak, Maven o dva týždne poletí a my dúfame, že nám prinesie potrebné odpovede.“

John si všimol, ako Aiden bojuje s haluškou v krku. Informácia o prítomnosti takej vysokej hodnosti na mostíku Mavenu ho zaskočila. Aj keď mu nikto priamo nevyčítal rozhodnutie brániť ťažko poškodenú loď mimozemšťanov, prítomnosť plukovníčky pozerajúcej mu cez rameno jasne naznačovalo, že mu vrchné velenie úplne nedôveruje. Johnovi bolo navyše jasné, že na tom nesie svoj diel viny. A to nie malý. Hoci si teraz snažil túto skutočnosť nepripúšťať, pre sebadôveru každého kapitána, je to veľmi zaťažkávacia skúška.

„Máte nejaké výhrady, kapitán?“ zakončil svoju rozpravu Dudov.

„Bez výhrad, pane.“

„To rád počujem. V súčasnosti stále prebieha obnova Mavenu a jeho dodatočné prezbrojenie. Nieкто by mohol namietat', že to navyše práve priateľský signál, no ako už bolo povedané, dáme Mavenu najlepšie možné šance pre jeho bezpečný návrat a ochranu celej jeho posádky. Detailný postup pre tento let bude posádke mostíka oznámený tri dni pred odletom. Stále sa totiž vyhodnocujú možné scenáre. Do tej doby máte osobné voľno a môžete ho stráviť ako uznáte za vhodné. Má nieкто nejaké otázky?“

„Ešte poslednú, plukovník.“

„Počúvam, Waterbi.“

„Čo Ennilunium?“

„Čo je s ním?“

„Máme ešte nejaké enniluniové torpéda? “

„Enniluniom obohatené torpédo nakoniec naklonilo misky váh na našu stranu. Jeho strategickú výhodu si už teraz všetci uvedomujeme. A získanie ďalších zásob tohto nerastu je jednou z našich najvyšších priorít. Avšak cesta na Titan je zdĺhavá a prvé ťažobné lode s warpovým pohonom existujú zatiaľ iba v technických nákresoch. So sériovou výrobou takýchto torpéd teraz rátať nemôžeme. Dokonca ani v blízkej budúcnosti nie.“

„Koľko nám ho teda ešte ostalo?“

„Priveľmi málo, obávam sa.“ Dudov unavene privrel oči a dvomi prstami si začal masírovať koreň nosa. „Priveľmi málo.“

*

Potom, čo sa John dozvedel nové informácie, rozhodol sa o nich informovať aj svoju letku pilotov. Nech už budú s posádkou Mavenu čeliť čomukoľvek, musia byť pripravení lepšie ako naposledy. A tak nasledujúce dni trávilo týchto päť rôznorodých pilotov spolu. Andrej Zubek, Sarah Wellsová, Mao Rain a Michael Ewans boli, okrem krátkych prestávok na spanie, takmer neustále s Johnom. Odkedy dostal informáciu, že poletia nevedno kam a pravdepodobne sa tam opäť stretnú so záhadným mimozemským druhom, chcel mať John svoju posádku pripravenú na dvesto percent. Už predtým vedel, že každý z nich je vynikajúci pilot. A počas prvého ostrého stretu, ktorý spolu

tak náhle absolvovali, dokonca zistil, že vedia dobre reagovať na nečakanú situáciu a nestrácajú pri nej hlavu. Jediným náchylnejším pilotom v skupine na impulzné konanie bol Mao. Ale aj on v ťažkej skúške obstál celkom dobre. A tak deň za dňom John drezíroval svoju posádku v cvičných súbojoch, nácvikoch taktiky a presnej streľbe. Každý z nich poznal svoju stíhačku do poslednej skrutky a posledného obvodu. Trávili v nich celé dni aj noci. Od velenia stanice dostali zvláštne výsady a tak im bol cvičný priestor neustále k dispozícii. O čo si zažiadali, to dostali. John si na takéto zaobchádzanie zvykol ľahko.

Keď sa presúvali po stanici, napríklad za návštevou kantíny alebo krátkym oddychom v kajutách, ostatní na nich viseli pohľadmi. Za veľmi krátky čas sa stali miestnymi celebritami. Hrdinami v lesklej zbroji, ktorí v prvej línii bojujú za životy celej slnečnej sústavy. A tak sa im všetka tá drina v kokpitoch zdala o trochu znesiteľnejšia. No Johnovi zverenci sa nevyhli ani vyčerpávajúcim tréningom fyzickej zdatnosti. Svoje dlhé záťažové behy si John stále veľmi dobre pamätal a doprial ne jeden taký aj svojim ľuďom. Každý z nich absolvovali vždy spoločne, no na jeho počudovanie, mal lepšiu výdrž než zvyšok skupiny. Pravdepodobne v aktívnej službe zleniveli. Keď po jednom takomto tréningu pozoroval svojich pilotov zviňajúcich sa v bolestiach na zemi, blysko mu hlavou, ako veľmi by bol v tomto momente na neho poručík Hasan hrdý. Aj keď vedel, že ho práve nenávideli, neskôr mu to odpustia. Presne tak ako on Hasanovi. Náhodou, mohli byť radi, že ich ušetrí rečiam o tom, ako by to hendikepovaná Hasanova sesterica zvládla lepšie. Táto myšlienka mu na tvári vykreslila neskrývaný úsmev. Určite vtedy vyzeral ako nejaký sadista. Určite vyzeral ako poručík Hasan.

Počas posledných dní sa všetci spoznali tak dobre, že si rozumeli takmer bez slov. Spoločne strávený čas ich formoval v dobre fungujúci stroj. Ako keď sa do biela rozžeravený kov odlieva do formy. Z nej potom vypadne v podobe presného dielu, ktorý bude perfektne plniť svoju úlohu v oveľa väčšom stroji. Tento diel je rovnako ako jeho

stíhači, dokonale vyladený. Nič mu nechýba a nič nie je nazvyš. Je presne taký ako treba, aby správne plnil svoju funkciu.

V jedno ráno, aspoň si John myslel, že bolo ráno, sedeli všetci spolu v kantíne. V umelom bielom svetle stanice a nekompromisnom cvičnom programe, ktorý John uvalil na seba aj svoju posádku, bolo čoraz ťažšie vnímať striedanie dňa a noci. Aj biely interiér MS 1 pôsobil na ľudské oko povzbudzujúco. Bol to zámerný optický stimul, ktorý pomáhal udržiavať posádku bdelú. Jedli mlčky a premýšľali nad denným programom. Nikto z nich už nevedel presne určiť, ako dlho takto trénujú. No nikto sa ani nestážoval. Dobre vedeli, že je to viac než nutné. Onedlho sa opäť ocitnú v situácii, v ktorej budú odkázaní jeden na druhého. Správna spolupráca vtedy môže znamenať rozdiel medzi životom a smrťou.

Sarah pozerala do svojho taniera a jeho obsah iba prehŕňala zo strany na stranu. Žalúdok mala stiahnutý a jedlo bolo to posledné, na čo dnes mala pomyslenie. Nakoniec ukončila bezcieľne putovanie vidličky pečenými fazuľami s plátkami slaniny a nechala ju vkĺznuť do červenej hmoty.

„Myslíte si, že je to správny krok?“ spýtala sa znenazdajky Johna.

„Hm?“ Nechápavo na ňu pozrel. Zaskočený a s pootvorenými ústami sa snažil dešifrovať jej otázku.

Aj Rain so Zubekom na ňu upreli prekvapené tváre. Jediný, kto sa touto nejasnou otázkou nadal vyrušiť, bol Ewans. Sústredene hľadel do svojej čítačky a študoval nejaké manuály. Ani nevyzeral, že by nejakú otázku vôbec zachytil.

„Hovorím o plukovníčke Garwisonovej,“ povedala a čakala, že je už každému jasné, čo má na mysli.

Rain aj Zubek sa nechápavo pozreli na Johna. Pomaly pri tom prežúvali posledné kúsky.

Keď sa Johnovi konečne podarilo prehltnúť obsah jeho úst, utrel si kútiky servítkou. Potom ju pomaly skladal do trojuholníka a snažil sa tak získať čas na premyslenie svojej odpovede.

„Musíte byť konkrétnejšia, kapitánka.“

„Myslíte si, že bude jej prítomnosť na Mavene správny krok?“

„Toto rozhodnutie pripadá vyššiemu veleniu. My ho musíme iba prijať. Žiadne pochybnosti nie sú na mieste.“

„Pane, ale bude to najvyššia hodnosť na palube. Čo ak sa rozhodne prebrať velenie nad Mavonom?“

„Veliteľom Mavenu aj naďalej ostáva kapitán Cox. Aby bol zo svojho postu odvolaný, musel by vážne porušiť predpisy flotily, dopustiť sa vlastizrady alebo by nesmel byť schopný služby,“ vymenoval z hlavy formulácie z vojenského zákonníka, ktorý musel študovať pred dávnymi rokmi. „Všetko sú to však krajne nepravdepodobné scenáre.“

„Paragraf dvestošestnásť, odsek štyri: zbavenie velenia vyššieho dôstojníka,“ zapojil sa z nedazdajky Ewans. „Kapitán Waterbi ho síce parafrázoval, ale podstatu vystihol presne,“ dodal bez toho, aby odlepil oči od textu pred sebou.

„Knihovník žije a je stále duchom prítomný. To je dobre vedieť!“ Mávla po ňom rukou, ale rýchlo sa opäť upriamila na Johna. „Pri všetkej úcte, pane, tieto pravidlá pre vysoké velenie nič neznamenajú. Sú sformulované tak, aby v nich bola vždy nejaká medzera a mohli ich ohýbať podľa vôle. Sám to viete najlepšie.“

John odsunul svoj tanier a do jeho stredu hodil skrčenú servítku. Vnútorne bojoval sám so sebou. Aj keď mala Wellsová príliš vyhrané názory, jemu samému sa už v hlave podobné konšpirácie vynorili. No tie musel zadusiť rovnako rýchlo v sebe ako aj vo svojej posádke. Všetky podobné úvahy podrývali morálku a nebezpečne naleptávali

mysel'. V osudný moment by takto vyklíčené semeno pochybností mohlo mať fatálne následky. A to pre všetkých.

„Vaše úvahy sú čisto hypotetické a nemajú reálne opodstatnenie, kapitánka. Osobne vám odporúčam sa nimi už nezaoberať. Nie každý je taký tolerantný ako ja. Podobné názory v čase vojny už privedli nejedného vojaka pred vojenský súd.“

Wellsová chcela niečo ešte dodať, ale Johnove výhražne zdvihnuté obočie ju v sekunde umlčalo. Radšej si zahryzla do jazyka a v tichom proteste si preložila ruky na hrudi. Svoj chladný pohľad potom uprela na studenú fazuľu v tanieri pred sebou.

„Paragraf stošesťdesiatpäť vojenského zákonníka, odsek jeden: vzburá,“ opäť sa ozval čítajúci si Ewans.

Sarah po ňom hodila svoje pilotné rukavice, ktoré mala položené na stole. V lete sa pár rozdelil, pričom jedna zhodila pohár s vodou a druhá plesla Ewansovi o čelo. Za zvukom kotúlajúceho sa skla sa rýchlo vydal obslužný robot. Ešte hodnú chvíľu po jeho návrate do servisného boxu sa ozýval Rainov a Zubekov smiech.

*

John kráčal po dlhej chodbe stanice MS 1. Všadeprítomné biele svetlo mu už poriadne liezlo na nervy. Čoraz častejšie vo svojich voľných chvíľach vyhľadával tmavé kúty stanice. A zopár si ich pamätal ešte zo svojho tunajšieho pobytu spred rokov.

Do jedného takého mieril aj teraz. Bol to malý sklad častí energetickej siete, ktorý bol navštevovaný len veľmi zriedka, keďže miestne rozvody boli známe svojou vysokou spoľahlivosťou. Táto malá zastrčená miestnosť dávala jej návštevníkovi dve veci, ktoré boli na takto rušnej stanici nesmierne cenné. Okrem vzácneho súkromia, mimo

svojej kajuty, tu celú jednu stenu tvorilo obrovské okno. Miestnosť nebola síce nijako pohodlne vybavená, ale aj krátke posedenie na tvrdej zemi v prítomí s výhľadom na vzdialené hviezdy, bolo často viac osviežujúcejšie než osemhodinový spánok. Miestnosť 3.49 B mala pôvodne slúžiť ako ďalšia kajuta, no pre nedostatok priestoru pre materiál dostala dočasný štatút skladu. A ako to tak už býva, z dočasného sa časom stáva trvalý. Stačí len, aby sa záležitosť odkladala dostatočne dlho a kompetentných nakoniec prestane zaujímať úplne. John sa na ňu už tešil. Táto bola jeho obľúbená. Keby totiž šlo len o to vtieravé svetlo zaliezajúce až pod kožu, pokojne sa ho mohol zbaviť úplnou tmou vo svojej kajute. Ale takéto okno sa len tak niekde nevidelo. Normálne by priestor slúžil ako kajuta nejakému dôstojníkovi, ale jej poloha bola skrátka vhodnejšia na odkladanie materiálu. Keď John prechádzal okolo zdravotníckeho krídla, spoznal známy hlas.

„Nie je to nič vážne, kosť sa ti zrastie do dvoch, nanajvýš trochu dní,“ hovorila niekomu sestra Pierová. „Hlavne sa mi tu nerozplač.“

Johna potešilo, že má s väčšinou posádky priateľský vzťah. Jej humor samotný pôsobil na ľudí liečivo. Keď prechádzal okolo ambulancie, priehľadné dvere boli otvorené. Na krátky okamih sa ich oči stretli a on zastal. Sestra Pierová odložila radiačný revitalizátor, ktorým práve ošetrila zlomenú ruku nešťastníka na tácku vedľa seba a vykročila smerom k nemu. John by odprisahal, že mu na okamih zastalo srdce a vynechalo niekoľko úderov. Ich posledné stretnutie si prehrával v hlave aspoň stokrát, no teraz si z neho nevedel vybaviť ani jeden krátky moment. Zastala tesne pri dverách, ale oči upierala do zeme. V momente, keď John otvoril ústa a konečne sa odhodlal niečo povedať, dotkla sa rukou panela na dverách a tie sa okamžite zavreli. Cez sklo mu krátko pozrela do očí a ďalším stlačením panela sklo zmatnelo a stalo sa úplne nepriehľadným.

Mohla po mne ten revitalizátor hodiť, ale neurobila to. Možno nastáva v našom vzťahu zlepšenie, pomyslel si John a vykročil ďalej k miestnosti 3.49 B.

O päť minút neskôr stál John pred hermetickými dverami núdzového skladu. Letným pohľadom zo strany na stranu si overil, že mu nikto nevenuje pozornosť. Keď sa dvere tichým zašumením otvorili, rýchlo vkĺzol dnu. Vnútorne ovládanie osvetlenia už minule nastavil tak, aby sa rozsvietilo, až po zadaní príkazu na paneli a nie hneď po otvorení dverí. Presne takto mu to vyhovovalo. Naučeným našľapovaním sa obratne vyhol boxom s náhradnými dielmi a ocitol sa pred silným sklom, ktoré vyplňalo takmer celú jednu stenu. V slabom svetle hviezd si našiel cestu do rohu miestnosti. Oprel sa chrbtom o stenu hneď vedľa okna a s úľavou sa po chrbte zviezol na zem. Rozopol si vrchnú časť kombinézy a z vnútorného vrečka vytiahol úzku ploskačku. Dnes sa už také dali len ťažko zohnať. Jedine u starožitníkov a zberateľov, ale takýchto vecí sa ľudia neradi zbavovali. Ak by aj nejaká bola na predaj, jej cena by bola nezmyselne vysoká. Tú, ktorú teraz John držal v ruke, mu dal jeho starý otec. Keď sa pridal k armáde, daroval mu ju spolu s vojenským nožom. Obidve veci ho kedysi sprevádzali vlastnou službou. Keď sa ich po dlhých rokoch nakoniec rozhodol darovať vnukovi, povedal mu:

Budeš potrebovať obidve. Vieš John, aj v dobe laserových zbraní sa ti občas zíde dobrý nôž. No a bourbon sa proste zíde vždy.

John odtočil uzáver a bruškom palca pohladil rokmi vyleštené gravírovanie. Už sa skoro nedalo rozoznať, čo pôvodne predstavovalo. Veľmi na tom ani nezáležalo. Teraz bol dôležitý obsah vo vnútri, svetlo hviezd a ticho. Odskrutkoval uzáver malej fľaše a jej hrdlo si priložil k nosu. Zhlboka nasal nahromadené výpary alkoholu. Korenistá vôňa ho podmanivo zaštipala v nose. Než si stihol konečne odpiť, oproti nemu sa ozval ženský hlas.

„Dúfam, že nie ste v službe, kapitán.“

John sa od ľaku strhol tak, že mu skoro ploskačka vypadla z rúk. Hoci ju s veľkým šťastím nakoniec udržal, časť tmavej tekutiny skončila na jeho kombinéze. Plukovníčka Garwisonová adresovala svoju otázku skôr pre pobavenie. Nemienila sa mu vyhrážať nijakým postihom, no neubránila sa smiechu, keď videla, ako ľahko ho vystrašila.

„Čo sa deje, kapitán? Mysleli ste si, že máte na túto miestnosť výhradné právo?“

John až teraz konečne spoznal, kto naňho z prítmnia hovorí.

„Plukovníčka?!“ spýtal sa pomaly, akoby sa prebúdzať zo živého sna.

Oči sa snažil zaostriť na protíľahlú stranu okna, ktorá sa nachádzala v takmer úplnej tme. Vyskočil na nohy, pričom jednou rukou si utieral poliate miesto a v druhej stále pevne zvieral čakajúci nápoj.

„Nevidel som vás,“ konečne sa mu podarilo v hlave sformulovať zmysluplnú vetu, „môžete mi veriť, že v službe nie som a trávim tu svoje osobné voľno.“ Pokúsil sa vystrieť do pozoru, no v danej situácii vyzeral o komicky.

„Pokoľ, kapitán,“ odrazu sa miestnosťou ozýval mäkký ženský smiech. Bol jemný a hravý a na Johna pôsobil odzbrojujúco. „Posaďte sa naspäť, len si vás doberám.“

Johnove oči sa konečne prispôsobili šeru a tak si mohol všimnúť, že plukovníčka má na sebe takmer rovnakú uniformu ako on. Líšila sa len farbou a tvarom výložiek na ramenách a golieri. Tieto kombinézy boli ozajstným technologickým skvostom. Okrem toho, že boli prešpikované biologickými snímačmi a vedeli udržiavať dokonalú vnútornú klímu, boli vybavené inteligentnou senzoricou tkaninou, ktorá sama rozoznala, či si ju snažíte vyzliecť alebo nie. Na prvý pohľad na sebe nemala žiadny zips či iný spojovací prvok. Bola úplne hladká a bez švov. No stačilo po nej len poľahky prejsť dvomi spojenými prstami a v mieste dotyku sa okamžite rozdelila. Bolo tak veľmi ľahké si rýchlo vytvoríť miesto pre uloženie drobností alebo celú kombinézu zo seba

zhodiť. Pritom sa neustále prispôbovala telu a zároveň pôsobila dostatočne elegantne. Táto technológia bola stále v testovaní, no ani po niekoľkých mesiacoch sa u nej neprejavili závažnejšie nedostatky. Radoví vojaci ako aj vyšší dôstojníci si ju rýchlo oblúbili a siahli po nej vždy, keď im to protokol dovoľoval.

John z nej nemotorne striasol posledné kvapky burbounu a sadol si späť k oknu. Ruka s ploskačkou mu ostala bezradne visieť na kolene.

„Prosím, nemajte ostych. Vôbec na mňa neberte ohľad, kapitán. Akoby som tu ani nebola,“ dodala pobavene a rukou mu naznačila prípitok s pohárom.

John jej s úľavou oplatil úsmev a pozdvihol ploskačku na znak prípitku. Potom ju podal Garwisonovej.

„Nebudem tu predsa piť sám. Dáte si so mnou, plukovníčka?“

Po krátkom zaváhaní sa po fľaške natiahla.

„Dobre teda. Ďakujem za pozvanie,“ usmiala sa a rázne si odpila.

Keď potom odtiahla hrdlo od úst, zavrela oči a obsah úst naraz prehltla. Naklonila sa z tieňa do slabého svetla hviezd a podala ploskačku späť Johnovi. Znovu si ju detailne premeral. Jej dievčenské oči, sýtočervené pery a skutočne dlhé nohy ho hypnotizovali. Perličkou na torte bola napnutá uniforma na jej hrudníku. Keď sa mu po nekonečných sekundách podarilo prestať jej civieť na prsia, všimol si, že sa naňho usmieva.

„Nad čím teraz rozmýšľate, kapitán?“

„No, tak to si radšej nechám pre seba,“ zahabkal a pokrčením nôh sa pokúsil zakryť nastupujúcu erekciu.

„A keď vám dám rozkaz povedať mi to?“

Ukazovák a palcom si prešla po kombinéze od krku až po brucho. Látka sa sama otvárala v mieste, kde sa jej prst dotkol. Jej okraje sa

pri tom slabo čerili ako vodná hladina, ktorú rozráža loď. Jej svetlá pokožka silno kontrastovala s kovovosivou farbou kombinézy a prsia sa snažili vytlačiť z jej zovretia. Pod tlakom látky sa tlačili k sebe tak, že ich oddeľovala iba tenká linka spájajúcej sa pokožky. Svetlý pruh odhalenej kože ukončoval pupok na plochom bruchu. John od nej nevedel odtrhnúť oči. Každým nádychom sa mu zrýchľoval tep. Jeho pulzovaniu krvi v spánkoch sa vyrovnalo iba to v rozkroku. Keď si Garwisonová všimla ako očervenel v tvári, pomaly sa k nemu blížila ako mačka. Dávala si pri tom záležať, aby mal neustále dobrý výhľad do jej výstrihu. Sadla si mu na stehná.

„No tak kapitán, na čo teraz myslíte?“

Postupne mu začala rozopínať kombinézu. Jej prsty kĺzali po látke rozhodne a bez zaváhania. Keď prešli po slabinách do ruky jej vkĺzol jeho penis.

„Myslím na to, čo všetko chcem teraz s vami robiť.“

Mocne ho zaň chytila až so zaúpením zaklonil hlavu.

„Je celkom pekný,“ pošepkala mu do ucha.

Všimla si ako sa celý trasie od nedočkavosti.

„Máš teraz teda možnosť,“ šepkala ďalej. „Ale snaž sa, nechci ma zažiť sklamanú,“ dodala a do stisku pridala ešte viac sily.

Keď sa k nemu otočila vystrčeným pozadím, John už nevedel vzdorovať. Celý tento výjav bol v silnom protipóle s jej vystupovaním v zasadacej miestnosti. Zrazu z nej bola nenásytná nymfomanka, ktorá nemala s ráznou, no usmievavou plukovníčkou, nič spoločné. Po chvíli ležal John na chrbte a Garwisonová na ňom jazdila ako na koni. Jej oči, ktoré sa teraz podobali na oči divokej šelmy naňho uprene hľadeli. Jej pevné prsia o seba narážali v presne udávanom rytme. Rozkošou presýtené vzdychy sa odrazu zmenili na hlasné výkriky. Keby miestnosť nebola dokonalá zvukotesná, bolo by ich

počuť cez celé podlažie. John o kvalitách týchto kajút dobre vedel, no aj tak trochu znervóznel. O chvíľu mu to už však bolo jedno. Jej vyvrcholenie sa nezadržateľne blížilo. Garwisonová zaklonila hlavu a oprela sa rukami o jeho lýtka. Prirážala stále rýchlejšie. V momente, keď už John nemohol ďalej oddaľovať svoj orgazmus, pokúsil sa spod nej vykĺznuť. Bolo to však márne. Silno ho obopla stehnami a v kŕči orgazmu sa prehla ako luk. Potom si položila ruky na jeho hrud' a ohla sa späť dopredu. John videl aj cítil ako ňou prechádzajú ďalšie a ďalšie záchvevy orgazmu.

Vtom sa otvorili dvere a ona mu inštinktívne zakryla ústa. Obaja na mieste zmeraveli. Boli v sebe zrastení a sotva dýchali. Mužský hlas pri dverách si niečo dookola opakoval. Bolo to nejaké registračné číslo materiálu, ktoré sa sem teraz vybral hľadať. Po chvíli presúvania a skúmania uskladnených boxov prešiel niekoľkokrát tesne okolo nich. Oddelovalo ich iba zopár paliet. Nakoniec to neznámy vzdal, ticho zanádal a dvere sa za ním nehlučne zavreli. Až teraz si obaja uvoľnene vydýchli.

Garwisonová vyskočila na nohy a zdvihla zo zeme svoju uniformu. Rýchlym natrasením ju narovnala a vsunula do nej obe nohy. Než si ju natiahla po pás, zacítila po stehne stekajúce semeno. Zarazilo ju to len na moment. Prstami si ju zazipsovala až pri krku, oboma rukami si upravila vlasy a vyšla von z miestnosti.

John toto všetko sledoval ležiac na zemi. Nebol si istý, či to nebol iba pračudesný, pubertálny sen. Keby teraz niekto vošiel dnu a našiel ho tu ležať nahého s prázdnu ploskačkou od bourbonu, asi by to ťažko vysvetľoval. Keď si uvedomil absurdnosť celej situácie, rýchlo si obliekol svoju kombinézu a vybral sa do svojej kajuty. To v akom stave sú jeho vlasy, mu bolo úplne jedno.

*

Posledné týždne sa okolo Mavenu vytvorilo akési čudné mravenisko. Nespočetné tímy ľudí v pracovných kombinézach prechádzali okolo lodi. Niekoľko ďalších pracovali priamo na nej. Ďalšie desiatky prúdili do jej útrobov a hneď zasa von. Maven pripomínal uhynuté zviera, na ktorom hodoval hmyz najrôznejšieho druhu. Po celej lodi sa objavovali záblesky svetla a občas z nich odletovali spršky iskiev.

Medzi inžiniermi a konštruktérmi sa pretláčali vedeckí pracovníci. Neustále hľadiac do svojich počítačov pobehovali z jednej strany na druhú a kontrolovali dokončené úkony. Ich bledomodré plášte za nimi viali ako pláštenky a vzdialene im tak prepožičiavali imidž superhrdinov. Väčšina z týchto ľudí ani nevedela, aký je práve deň a len približne tušili koľko je hodín. Všetci spávali čoraz menej a podaktorí sa vzdali šance na návštevu vlastných kajút úplne. Za boxami s nahromadeným materiálom si zopár ľudí spravilo provizórne lôžka a oddychovali priamo tam. Tí, ktorí sa tam vydali hľadať potrebné súčiastky, neraz zakopli alebo rovno spadli na jedného z kolegov.

Jim Wesson bol mechanik druhej triedy. Na nohách stál už tretí deň a vôbec si nepamätal, kedy sa mu podarilo trochu sa vyspať. Pamätá si, že na posledné ozajstné raňajky mal ovsenú kašu a čaj s mliekom. Teda aspoň tak tu tieto veci nazývali. No s ozajstným čajom a ani mliekom to nemalo nič spoločné. Na to si zatiaľ nedokázal zvyknúť. Občas, keď zavrel oči, cítil na jazyku pravú chuť cejlónskych lístkov sparených vriacou vodou. V správnom čaji sa museli líhovať presne šesť minút. Nie viac a nie menej. Jedine tak sa pripravil ozajstný čierny čaj k pravým anglickým raňajkám. Doma to bol jeho každodenný rituál. Doma v Canterbury. Čím dlhšie bol z domova preč, tým viac mu chýbal. Stále si nezvykol na svoje prechodné bývanie. Vesmírnu stanicu MS 1 nielenže za svoj domov nepovažoval, nebola mu v ničom ani podobná. Vnútri bola buď sivá alebo biela. Všetko v nej bolo chladné, funkčné a sterilné. Dokonca mu bol odoprený aj

pohľad na jeho milovanú Zem a miesto nej sa tu otáčala červená guľa s občasnými zelenými škvrnami. Bola mu úplne cudzou a preňho stále nepriateľskou planétou. Keby sa s ním chcel niekto pred mesiacom staviť, že tu bude pracovať, vlastne ani nevie na čom presne, iba by si poťukal po hlave a bez váhania by si s dotýčným tľapol. No teraz je naozaj tu. Laserová zváračka v jeho rukách nestíha chladnúť. S jej pomocou už v živote spravil stovky metrov zvarov. Laserové zváranie bola profesia, ktorá bola v ťažko prístupných miestach stále dominantou ľudí a Jim bol medzi nimi jeden z najlepších. Aspoň v jeho tíme to tak bolo. A kvôli tomu bol teraz tu.

Jasne si pamätá, ako mu jedného rána na dvere jeho bytu zabúchal človek z Ministerstva planetárnej obrany. Vytrhol ho z hlbokého spánku po nočnej zmene. Keď otvoril dvere, pozeral na tvár podobne strhaného človeka. Asi ani on sa za poslednú dobu bohvieako nevyspal. Predstavil sa ako... vlastne si už ani nepamätá, či sa vôbec predstavil. Jediné čo si pamätá bolo, že mu dal desať minút na zbalenie jeho osobných vecí a už ho aj v sprievode dvoch policajtov ťahal z bytu von. V policajnom aute s hlasnými húkajúcimi sirénami sa nedozvedel skoro nič. Človek v obleku mu iba povedal, že jeho schopnosti sú potrebné na inom mieste s najvyšším národným záujmom. Po ďalšej polhodine, keď vystupoval z auta pred malým civilným raketoplánom mu stále akýkoľvek hlbší zmysel celej tejto akcie, unikal. Ruky, ktoré zvierali jeho tašku s komunikátorom, obľúbeným tričkom a malou krabičkou so sypaným čajom, sa mu nezastaviteľne triasli. Snažil sa svoj nepokoj skryť, ale nebolo to nič platné. Keď ho potom usadili do raketoplánu vedľa ďalších, jemu podobných nechápavých tvári, trochu mu odľahlo. Nech sa dialo čokoľvek, zvyšok kolektívu tiež nemal presnejšie informácie.

„Všetci pripútaní? Výborne! Ruky majte na kolenách a snažte sa dýchať plynulo,“ ohlásil niekto predtým, ako sa za ním zavreli vzduchotesné dvere.

V kabíne, nad hermetickým uzáverom, ktorý sa s cvaknutím uzamkol, sa rozsvietilo tlmené svetlo. Jim tak ostal odrezaný od všetkého, čo mu bolo blízke. Okolo neho sa náhle ozval strojový hlas:

„Tri, dva, jeden, štart!“

Neviditeľná sila ho zatlačila do sedačky. Na postupné zrýchľovanie tu asi nebol čas. Pilot mal očividne jasné inštrukcie doletieť na miesto určenia čo najskôr. Na komfort cestujúcich a spotrebu paliva sa ohľad nebral. Po niekoľkých trýznivých minútach, keď si už Jim myslel, že omdlie, tiaž jeho vlastného tela pominula. Ruky sa mu mimovoľne vzniesli do vzduchu a bol rád, že v to ráno nestihol raňajky. Nešťastník vedľa neho náhlivo otvoril vrecko a vyklopil doňho obsah svojho žalúdka. Jim ani nevedel prečo, ale mal zo seba dobrý pocit. Bol proste hrdý, že on vydržal. Že on sa nepovracal. Bolo to také malé víťazstvo, nečakane zasadené do absurdnosti celej situácie. A on sa oň mohol oprieť. Bol to jeho svetlý a pevný bod v celom tomto šíalenstve. Chvíľu sa nič nedialo, no potom sa svetlá opäť rozsvietili a nápis Exit zažiaril na zeleno.

Vzduchový uzáver sa odvalil na stranu a nová tvár im oznamovala, že ju majú okamžite nasledovať. Potom to šlo ako na páse. Dostal nové oblečenie, identifikačnú kartu a kto vie čo ešte. Dva dni si zvykal na pobyt vo vesmíre a umelú gravitáciu. Absolvoval základné školenia bezpečnosti a odrazu mu niekto triasol rukou a gratuloval k zloženiu skúšok. Keď sa toho usmiateho chlapa spýtal, že aké skúšky má vlastne na mysli, radostne mu odvetil, že predsa všetky skúšky. Potom ho posadili do iného raketoplánu a povedali mu, že odteraz bude svojím úsilím zachraňovať osud všetkých ľudí vo vesmíre. A to rovno na vesmírnej stanici Marsu.

Ak si Jim myslel, že v to ráno, keď ho takmer násilne vyviedli z jeho útulného bytu na treťom poschodí s číslom jednášť na ulici Chaucer Road, dostane aspoň nejaké rozumné odpovede, mýlil sa. Odvtedy totiž chápal tomu čo sa okolo neho deje čoraz menej. Vôbec nerozumel

tomu, prečo mu hovoria, že let na Mars potrvá len niekoľko minút. Ved' to je predsa nemožné! Nechápal ani, keď mu iný človek hovoril o záhadnej hrozbe z vesmíru, ktorá môže znamenať vyhubenie každej ľudskej rasy v slnečnej sústave. Ved' sme mali predsa mier, či nie? Aj keď bol stále veľmi chatrný, ale predsa bol. Už niekoľko rokov po sebe jediné dve obývané planéty v sústave nestriel'ali, tak aká hrozba? Ten nízky človek v uniforme mu potom povedal, že jeho schopnosti laserového zvärača sú teraz potrebné na červenej planéte a Marťania sú odteraz naši priatelia a spojenci.

Jim bol zmätený stále viac. Keď sa zavreli hermetické dvere aj tohto raketoplánu, v hlave mu vírilo tisíc otázok. Nový kapitán sediaci v kokpite sa už neunúval ani odrátavať sekundy do štartu a loď odrazu vystrelila vpred. Jim pocítil niečo veľmi zvláštne. Nevedel to poriadne opísať, no podobalo sa to pnutiu v žalúdku. Nič ďalšie necítil. No po niekoľkých minútach pocítil onen zvláštny stiesnený pocit opäť. Nato hlas v kabíne všetkým oznámil, že sú na mieste. V malom okne oproti jeho sedadlu sa pomaly otáčala červená planéta posiatá krátermi. Tentoraz Jim svoje malé víťazstvo z prvého letu už zopakovať nedokázal.

Potom nasledovalo dejà vu, v ktorom opäť prežil pridelenie kajuty, základných hygienických potrieb, komunikátora OAZ a krátkeho inštruktážneho školenia o usporiadaní základne. Jimovi sa stanica MS 1 páčila viac ako tá, ktorá obiehala okolo Zeme. Už na pohľad pôsobila modernejšie a novšie. Aj medzi obyčajnými ľuďmi na Zemi kolovali fámy o nesmiernom bohatstve Marsu. Len ten výhľad z okna sa mu nepozdával.

Na nejaké zvykanie a spoznávanie okolia však nebol čas a tak hneď na druhý deň bol pridelený do tímu technikov a strojných inžinierov, aby vykonával nejaké úpravy na najväčšej vesmírnej lodi, akú kedy videl. Väčšinu času trávil na jej vonkajšom plášti, kde zváraním pripevňoval ochranné reakčné pláty z nejakého prísne tajného vodivého

materiálu. Technické detaily mu ostali utajené, ale popravde ho ani nezaujímali. Počas prvých dní prác sa postupne od kolegov dozvedal, že Mart'ania pomocou tejto lode natrafili na čudernú mimozemskú rasu a okamžite s ňou vyvolali ozbrojenú prestrelku. Teraz sa musí celé ľudstvo triasť, či tu bude aj na ďalší deň. Nepriateľ, ktorý pred nimi stojí, je totiž technologicky desiatky, alebo skôr stovky rokov pred nimi a disponuje zbraňami, o ktorých sa im ani nespávalo. Aby sa to všetko zdalo ešte šibnutejšie, o tri týždne mali tí istí blázni letieť, ktovie kam a stretnúť sa s inými neznabohmi z vesmíru, aby sa tam dozvedeli niečo viac o šlamastike, do ktorej nás všetkých zatiahli. To, že rýchlosť svetla bola prekonaná a cesta odtiaľto k Zemi trvá len pár minút, už Jim vedel. No nedalo sa povedať, že by ho to stále nešokovalo. Všetko sa udialo nejak príliš rýchlo a odrazu mal pocit, že je príliš starý. Príliš starý na lety rýchlejšie ako svetlo, príliš starý na boj s mimozemšťanmi a nemyslel tým práve ľudí z Marsu. Cítil sa už príliš starý aj na to vstávať ráno z postele. Tu sa mu darilo vyhábať sa tejto povinnosti tým, že skoro vôbec nespával. Aspoň nie tak poriadne, ako bol zvyknutý z domu. Snažil sa ponoriť do práce a odpútať tak svoje myšlienky od všetkého naokolo. Takto sa mu darilo žiť a pracovať vo svojej malej bubline obmedzenej reality až do dňa, kým sa mu neminul jeho čaj. Jedno ráno načrel na dno kovovej schránky, ktorú si doma počas náhliveho balenia svojich vecí strčil do tašky a zistil, že je prázdna. Len tak. Bez varovania. Odrazu bol odkázaný na tú hnusnú hnedú žbrndu, ktorú vydával tunajší nápojový automat.

Cestou z kantíny prepadol depresii. Nechcel tu viac byť. Nechcel, aby sa musel strachovať o svoj zajtrajšok. Nech si svoje problémy riešia Mart'ania sami. Nemali pchať nos tam, kam nepatrí. Je to ich problém. On sa chce vrátiť domov. Do svojho útulného bytu v Canterbury. Ved' on predsa nikomu nič nespravil. Mal po krk tohto všetkého. Bol v celej tejto situácii nevinne, tak prečo by mal trpieť. Zajtra sa nahlási na spiatočný let a hotovo. Nikto ho tu nebude držať násilím. Ešte stále mal svoje práva a ak sa im to nebude páčiť, nech ho pokojne

vystrelia do vesmíru. Už tu neurobí ani centimeter zvaru a neprilepí ani gram kompozitu. Nasmeroval si to pozbierať si svoje veci do kajuty.

Keď deprimovaný prechádzal okolo Mavenu, všimol si že je spustená nástupná rampa. Doteraz pracoval hlavne na vrchných poschodiach lode a málokedy sa pohyboval okolo tejto časti. Odrazu ho nohy sami viedli rampou hore. Chcel vedieť, kvôli čomu je taký rozruch. Prečo je práve táto loď taká dôležitá. Zo zastretým pohľadom a zaťatými päťami stúpал hore. Prešiel hermetickými vrátami a hneď za nimi mu pohľad padol na slová precízne vyleptané do kovu. Na nevelkej tabuli stál text:

Hrdinstvo sa vždy nestane v návale slávy. Niekedy malé víťazstvá a veľké srdcia menia priebeh histórie.

Stál na mieste a nevedel sa odpútať od textu na lesklom kove.

„Na čo pozeráš?“ spýtal sa ho kolega z jeho skupiny.

Jim neodpovedal, no pery sa mu nehlučne pohybovali popritom, ako si text dookola čítal sám pre seba.

„Nejaká blbosť, nie?“ zasmial sa kolega.

„Je to citát z jedenej knihy.“

„Z akej knihy? Ty čítaš knihy?“ s úsmevom žasol kolega.

Jim tie slová poznal. Pamätal si ich, pretože okrem čaju mal vo svojom živote ešte jedno veľké potešenie. A tým boli knihy. Už od malička čítal všetko, čo sa mu dostalo do rúk. A tieto slová videl kedysi dávno v knihe od ženy, ktorá sa volala Mary Roach. Celé roky si na jej tvorbu nespomenul až do tejto chvíle. Práve teraz naňho jej slová vyskočili z tmavého kúta jeho mysle. Niekoľko sekúnd na ne ešte ticho hľadel.

„Hej, čítam knihy.“ Jim mu priateľsky oplatil úsmev.

Potom sa otočil, zobral z podlahy svoju zväračku a vydal sa späť pokračovať v práci. Zváral nepretržite celé hodiny, až kým mu ju dozerajúci technik nevypol a neposlal ho oddýchnuť si. Jim neochotne vstal, no už teraz rozmýšľal nad ďalším úsekom plátovania, ktorý chcel stihnúť počas ďalšej zmeny.

IX.

V noci John veľa nenaspal. Každú chvíľu mu oči osvietil OAZ, z ktorého sa snažil zistiť čas. Posledné hodiny v posteli sa mu vliekli priam slimačím tempom. Sám sebe si dal ešte jeden pokus na zaspatie. Natriasol si vankúš, ktorý ešte stále celkom príjemne chladil. Lahol si nabok a zavrel oči. Teraz si musí iba vyprázdniť hlavu a nechať sa ukolísať sladkou prázdnotou. Nepotrebuje pekné sny, úplne mu postačí aj pár hodín bezsenného spánku. Vlastne by bral aj nočnú moru, ak by mu dopriala aspoň chvíľu REM fázy. O. k., všetko bolo pripravené. Hlboký nádych a výdych. Zopakovať ešte trikrát a ide sa na to:

„Moja hlava je úplne prázdna. Nič nevnímam. Dýcham pokojne, aby som sa mohol nechať unášať pokojným spánkom. Moje telo je uvoľnené a ja som pripravený poddať sa zaslúženému odpočinku. Pomaly sa vnáram do postele a moja myseľ, ale srať na to!“ John vykopol prikrývku do vzduchu a začal si obliekať uniformu.

O štyri hodiny je naplánovaný posledný míting a on sa rozhodol, že ten čas strávi v kardiocentre. Vykašle sa na cvičenie, nechá sa napojiť na jeden z tých nových svalových regenerátorov. Vraj pôsobia blahodarne na celé telo. Snáď tak dosiahne aspoň nejakého odpočinku. John si zapol uniformu pri krku, rukou si prečesal strapaté vlasy pred virtuálnym zrkadlom a vyšiel zo svojej kajuty.

O štyri hodiny neskôr sedel v ďalšej zasadacej miestnosti. Bola plne obsadená. Niekoľko ľudí dokonca ostalo stáť. Johnovi sa miesto na sedenie ešte ušlo, ale najmä vďaka tomu, že sem prišiel o hodinu skôr. Predstavenie všetkých prítomných už prebehlo a slova sa okamžite ujala Juliette Garwisonová.

„Všetci sa už poznáme, pristúpime teda rovno k veci.“ Prešla si rukou po vlasoch a John sa snažil zachytiť jej pohľad.

Pomaly mu začínalo byť jasné, že mu nevenuje ani kradmý pohľad. Asi je načase sa zmieriť s tým, že to bol pre ňu iba bezvýznamný úlet. Vlastne mu to vyhovovalo.

„Doktorka Zinová posledné týždne simulovala zaťaženie warpového modulu pre let na súradnice získané od Mira 1.“

Nechápavé pohľady zahriakla skôr, než by ju zaplavila hromada otázok.

„Mira 1 je dočasné označenie pre mimozemskú rasu. Jednotka určuje poradie kontaktu. Nepriateľ, ktorý takmer zničil Maven, bude teda označený ako Mira 2.“

Pri týchto slovách sa Aiden v stoličke nervózne narovnal. O ťažkých chvíľach Mavenu sa mu nepočúvalo ľahko.

„Tieto názvy k nám prišli z oddelenia tajnej služby a rovnako ako vy, aj ja si myslím, že sú absolútne nezmyselné.“

Teraz sa rovnako ako Aiden nervózne zahniezdil aj plukovník Dudov.

„Testy warpu dopadli uspokojivo a Maven by mal byť schopný zvládnuť let tam aj späť bez problémov. Problém by však mohol nastať v prípade, že by z nejakého dôvodu bolo nutné okamžite skočiť späť do warpu. Ak sa napríklad na mieste zistí, že loď je v ohrození, ďalší warpový skok bude možný až o štyri minúty. Presne toľko totiž trvá ochladenie systému na maximálnu možnú teplotu iniciácie warpového okna.“ Garwisonová uprela spýtavý pohľad na doktorku Zinovú, ktorá jej s úsmevom kývla bradou. „Som rada, že som túto informáciu od doktorky reprodukovala správne. Skrátka ide o to, že keď Maven vystúpi z warpového poľa, budeme musieť čakať štyri minúty, než doňho bude možné opäť vstúpiť. Z tohto dôvodu vystúpime z warpu o desaťtisíc kilometrov skôr. Na miesto určenia sa potom budeme presúvať ďalšiu hodinu plným impulzom. Celý čas budeme skenovať oblasť a hľadať známky nebezpečenstva. Táto misia má za úlohu zistiť čo najviac o našom novom nepriateľovi a možnom konflikte,

ktorý nám hrozí. Avšak k Mavenu musíme pristupovať ako k holubovi hodenému do kletky s vlkami. V prípade akéhokoľvek nebezpečenstva berieme nohy na plecia a letíme preč. Pán Komojev bude mať preto na starosti optimalizovanie skokových súradníc pre cestu domov. Po celý čas sa bude starať o to, aby mal počítač zadané aktuálne súradnice pre ďalší skok. Ak dôjde k ohrozeniu lode, náš spiatočný let bude zotrvať z minimálne troch skokov. Žiadny z nich nebude smerovať priamo k našej slnečnej sústave. To v prípade, že by nás bol nepriateľ schopný sledovať.“ Garwisonová sa na chvíľu odmlčala a pohľadom skúmala tváre prítomných, aby zistila, či všetci chápu o čom hovorí. „Toto všetko sú krízové opatrenia, pre ten najhorší vývoj. Chcem však, aby každý na palube chápal našu misiu ako mierovú. Predovšetkým pôjde o druhý pokus kontaktu s Mira 1. Iniciačné rozhovory povediem ja spolu s veliteľom Mavenu.“ Garwisonová ukázala na Aiden a predala mu tým slovo.

„Ďakujem, plukovníčka,“ Aiden chcel rýchlo nadviazať tam, kde prestala, pričom sa vyhýbal pohľadom ostatných. „Ako bolo povedané, cieľom našej misie je dozvedieť sa čo najviac o našej súčasnej situácii a možnostiach ako jej čeliť. Zatiaľ sa zdá, že naši vesmírni susedia sú technologicky oveľa vyspelejší a ak sa na nás rozhodnú zaútočiť, budeme im čeliť len veľmi ťažko. Navyše si teraz nemôžeme byť istí ani tým, či neletíme do pasce. Preto bude Maven na svojej mierovej misii vybavený toľkými ťažkými zbraňami, koľko sa naň zmestí.“ Aiden sa konečne rozhladol po tvárach okolo seba. Videl v nich veľké odhodlanie, no aj kľúčiaci strach. „Maven je dobrá loď. Tá najvyspelejšia, ktorú naša spojená flotila má. Už svoje kvality dokázala aj v boji, na ktorý nebola pripravená. A čo je najdôležitejšie, má najlepšiu posádku. Aiden hľadel z jednej tváre na druhú. Nesklopil zrak ani nežmurkol, kým sa aspoň krátko nepozrel do očí každému naokolo. Vy ste naša najlepšia šanca na úspech a šťastný návrat domov. Verím, že sa nám to podarí, pretože verím vo vás. A ak vy budete aspoň trochu veriť vo mňa, som si istý, že uspejeme.“

Garwisonová si všimla, že posledné slová zapôsobili. Atmosféra bola podstatne optimistickejšia.

„Lahké úlohy prenechajme amatérom. My sa vrhnime na to, čo nedokáže nikto iný.“ Aiden sa v znamení pozdravu Marsovských vesmírnych síl buchol päťou do hrude. Bolo to porušenie dohodnutého kódexu, pretože marsovské rovnako ako pozemské vojenské gestá, boli zakázané. Celá miestnosť ho však napodobnila hneď po ňom. Od tohto momentu sa tento pozdrav rozšíril do celej spojenej flotily ako znak súdržnosti a vytrvania.

*

Zvonku pôsobil Maven ako lietajúca pevnosť. Každá voľná plocha bola potiahnutá dodatočným pancierovaným alebo aspoň zosilneným kompozitom. Ak niekde ostalo dostatok miesta na väčší automatický guľomet, využilo sa práve na tento účel. Jeho palebná sila sa tak strojnásobila. Hoci energetické zbrane preukázateľný účinok nemali, pre istotu sa neodstraňovali a ostali na pôvodných miestach. Vďaka silnej, priam až nadbytočnej výzbroji, však loď pôsobila viac ustráchané než zastrašujúco. Už to nebolo to vznešené vedecké plavidlo, ktoré sa pred šiestimi týždňami vydalo preskúmať vzdialené časti vesmíru.

John si jasne vybavoval moment, keď Maven prvý raz uvidel. Pripomínal mu labuť. Kedysi, keď žil ešte na Zemi, ich ako malý chlapec chodieval kŕmiť spolu s otcom k jazeru. Ten ho k nim zobral jedno studené decembrové ráno. Už prvý pohľad na ne Johna uchvátil a dlho z nich nevedel spustiť oči. Najviac sa mu páčilo, keď pristávali na vode. Veľké krídla v spojení s dlhým krkom pôsobili silne no zároveň elegantne. Noblesnejšie zviera dovtedy nevidel. A presne tak naňho vtedy pôsobil Maven. No teraz to bola úplne iná loď. Jej noblesa a elegancia sa vytratili. So sklamaním musel John konštatovať, že

ak pripomína nejaké zviera teraz, je to našťavaná čivava ceriaca zuby na všetkých okolo. Naproti tomu interiér Mavenu sa veľmi nezmenil. Funkčné a sterilné okolie bolo také, ako si ho pamätal. Len občas bola niektorá zo stien prerušená zvarom. Tam, kde sa trup pod náporom energetických zbraní pretrhol, sa ako jazva po tvári ťahal nový spoj. John vedel, že táto kozmetická chyba Maven neoslabuje. Naopak, za zvarom je materiál minimálne dvakrát taký hrubý ako v mieste okolo. Je to rovnaké ako pri zlomenej kosti. Po jej zrastení sa v zlome vytvoria zrasty a vďaka nim je kosť v danom bode silnejšia.

„Už nevyzerá tak ako na začiatku, že?“ poznamenal Aiden, ktorý práve vystúpil z výťahu.“

„Práve som myslel na to isté. V hlave som mal zaujímavú analógiu s labuťou a čivavou.“

„Čivavou?“

„Plemeno psa. Vyhynulo na začiatku dvadsiateho prvého storočia. Našťastie pre nás aj preňho.“

„Tak o týchto predstavách nechcem radšej nič počuť. Nechaj si svoje čudáctva pre seba alebo lodného psychiatra.“

„Už máme aj toho?“

„Velenie sa uznieslo, že by s nami mal byť niekto taký. A myslím, že je to dobrý nápad. Už totiž vieme, že nás s najväčšou pravdepodobnosťou čakajú veci, ktoré s ľudskou psychikou ľahko zamávajú.“

„S tým môžem len súhlasiť, ale na jednu vec velenie zabudlo.“

„A to?“

„Kto bude robiť psychiatra nášmu psychiatrovi?“ dodal s vážnou tvárou.

„Hm, dobrý postreh,“ zamyslel sa Aiden. „Navrhнем to Dudovovi, snád s tým ešte vedia niečo urobiť.“

S tým, ako sa blížil určený čas odletu Mavenu, pozvoľna ustával aj ruch okolo neho. Jeho posádka bola na svojich miestach a obsluhujúci personál stanice si dokončoval svoje povinnosti. Len zopár minút pred odletom sa jeho nákladová rampa zdvihla a pohyb medzi loďou a stanicou nadobro ustal. Keď hangár opustil všetok staničný personál, odsala sa z miestnosti časť vzduchu, aby sa znížil tlak a obrovské hangárové vráta sa odsunuli na stranu. Teraz Maven oddeľovalo od vesmírneho vákua iba energetické silové pole. Ozvali sa tri krátke tiahle tóny varovného systému. Ten oznamoval vypnutie umelej gravitácie. Keď sa následne po obvode celého hangáru rozsvietili jasnomodré svetlá, celý hangár sa ocitol v beztiažovom stave. Podľa prísnych bezpečnostných nariadení, muselo byť už v tomto momente všetko bezpečne pripevnené k podlahe.

Spolu s Mavenom sa však vzniesol do vzduchu aj osobný počítač bezpečnostnej ochranky. Každý veliteľ na konkrétnom podlaží mal k dispozícii jeden. Veľkej skupine ľudí, ktorá celý proces vymanévovania Mavenu zo stanice sledovala, bolo jasné komu patrí. Publikum tohto výjavu sa pobavene otáčalo okolo seba a hľadalo veliteľa ochranky. Aj ten, kto ho nepoznal si ľahko domyslel, kto to je.

Nešťastník v bezpečnostnej uniforme sa začal zbrklo otáčať okolo seba a kontrolovať si osobné veci. Keď si konečne s hrôzou uvedomil, že počítač, ktorý sa v beztiaži vznáša len niekoľko metrov pred nimi je jeho, nešťastne zaúpel. Nieкто za ním sa k nemu naklonil, aby mu škodoradostne zašepkal do ucha:

„To ti strhnú z platu.“

„Kurva.“

Pred Mavenom sa z podlahy vysunulo veľké hydraulické rameno a ľahko zachytilo kotviaci mechanizmus na nose lode. Teraz už bolo všetko pripravené na vypnutie silového poľa.

„Maven Hangáru 2. Napravo od lodi sa vznáša nejaký objekt. Nebude vám chýbať?“ Aidenov hlas znel nevzrušene a čisto vecne.

Z mostíka Mavenu bolo veľmi ťažké rozoznať o aký objekt presne ide. Skupina pobavených technikov stojacich okolo nešťastného majiteľa osobného počítača sa naňho s úškl'abkom obzrela. Veliteľ ochranky si zapol komunikátor pripnutý na krku.

„Môžete pokračovať, nejde o nič dôležité.“

Niekoľko z posádky ho chápavo potľapkal po ramene. Prerušiť štart lode v tejto fáze by na dotyčného nevrhlo dobré svetlo. Nehovoriac o tom, že išlo o najdôležitejšiu loď súčasnosti pri štarte na misiu s nesmiernym významom. Oproti tomu je strata mesačného platu zanedbateľnou daňou. Navyše bola ešte šanca, že počítač sa podarí zachrániť niekde v okolí stanice. Predsa len je vzduch v hangári čiastočne odčerpaný a jeho ústová rýchlosť nemusí byť až taká veľká.

„Rozumiem, pokračujeme v štartovacej fáze.“

Červené svetlá v rohoch obrovských vrát sa výstražne rozblíkali a o tri sekundy nato sa silové pole vyplo. Zvyšný vzduch bol okamžite vysatý von. Bezbranne sa vznášajúci počítač v momente získal zrýchlenie, ktoré stačilo na to, aby sa pri dotyku o bočnú stenu hangáru roztrieskal na nespočetnú zmať drobných úlomkov. V jasnom svetle milióny kilometrov vzdialeného slnka to vyzeralo, ako keby niekto odpálil raketu s konfetami. Bola to taká slávnostná bodka za nekonečným úsilím všetkých, ktorí pracovali na Mavene počas posledných týždňov. Bezpečnostný technik si povzdychol hlasnejšie, než chcel a rezignovane zvesil plecia.

„Škoda, no,“ ozval sa za ním ten istý hlas, ktorý ho už raz informoval o zrážke z platu.

„Kurva kurevská.“

Hydraulické rameno sa pomaly vysúvalo vpred, až kým celý Maven nebol mimo priestoru stanice.

*

Aiden sa usadil do kapitánskeho kresla. Spolu s ním boli na palube všetci dôstojníci. Tentoraz bol kurz Mavenu daný priamo. Nebolo nutné sa presúvať k stanici MS 2. Tri týždne poletia priamo na miesto určenia. Warp opustia o niečo skôr, aby si z bezpečnej vzdialenosti obzreli miesto určené súradnicami.

„Chystáš sa na prejav?“ opýtal sa ho John.

„Iba krátky,“ povedal a pokynul hlavou ku komunikačnému stanovisku.

„Vysielame pre celú posádku,“ oznámila mu Misaki a červený indikátor otvoreného kanála rozsvietil okraje veľkej obrazovky.

„Posádka Mavenu, hovorí váš veliteľ. Nebudem nás zdržovať žiadnymi dlhými prejavmi. Všetci dobre viete, kam a prečo ideme. Naša cesta bude trvať bez mála dvadsaťjeden dní a na jej konci sa ocitneme od domova ďalej, než ktorýkoľvek človek pred nami. Nikto nevie povedať, s čím sa počas cesty budeme potýkať. Táto misia je nebezpečná a každý jeden z vás sa na ňu prihlásil dobrovoľne. Ja vás žiadam iba o jediné. Myslite na svoj výcvik a plňte si svedomito svoje povinnosti. Spoločne tak urobíme všetko preto, aby sme sa dostali úspešne domov a získali informácie, ktoré sú pre nás aj všetkých ľudí vo vesmíre, také dôležité. Pripravte sa na vstup do warpu. Nech nás boh sprevádza.“

Kanál sa uzavrel.

„Ty veríš v boha?“ ozval sa John.

„Je najvyšší čas začať.“

Po všetkých obrazovkách na lodi prebiehal odpočet do skoku.

„Čo myslíš, že tam nájdeme?“

„Neviem, čo tam na nás čaká, no viem, že nemáme inú možnosť ako to ísť zistiť.“

Na veľkej obrazovke sa odpočítavala posledná minúta. John sa spolu s ostatnými usadili na svoje miesta. Sedačky ich bezpečne za-
fixovali magnetickým spojením s ich kombinézami. John rozmýšľal, k čomu by tento zvláštny pocit najlepšie prirovnal. Najpresnejší opis mu poskytla predstava, v ktorej je k stene pevne priviazaný sťahova-
cou páskou a na sebe má oblečené plastické vreco, z ktorého niekto
vysal vzduch. Napriek všetkému ho kombinéza nijak neobmedzovala. Letmo pohliadol na svoje OAZ. To ho jednoznačne informovalo o vý-
raznom zrýchlení tepu.

„Tridsať sekúnd do štartu,“ oznámil ženský strojový hlas palubného počítača.

John zavrel oči a skúsil sa trochu upokojiť. Hoci surfovanie na zakrivenej časopriestorovej vlne už absolvoval, ešte si na to úplne nezvykol. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchol a vydýchol. Na OAZ mu svietila nová, vyššia tepová frekvencia.

„Dvadsať sekúnd do štartu.“

Predstavil si sám seba v stíhačke. V stiesnenom kokpite sa aj vo vypätých momentoch cítil pokojne a koncentrovane. Táto predstava mu však teraz vôbec nepomohla.

„Desať sekúnd do štartu.“

Na OAZ sa už nemusel ani pozerieť. Slabým zavibrovaním na zá-
pästí mu prístroj oznámil, že by sa mal upokojiť.

Aha, prijal v duchu John jeho odporúčanie. No tiež vedel, že jeho snaha je už teraz úplne zbytočná. Potýkal sa totiž so zenovým kóanom. Čím viac sa snažil upokojiť, tým menej sa mu to darilo. Nikdy nebol fanúšikom meditácie, no rovnako ako Aiden, ktorý pred chvíľou v sebe objavil vieru v boha, získa možno aj on nové, duchovné smerovanie.

„Tri, dva, jeden...“

Snád' sa aspoň nedovraciam, blysko mu hlavou sekundu predtým, ako warpový pohon spretrhal časopriestor okolo Mavenu.

*

Maven sa stabilne pohyboval nadsvetelnou rýchlosťou viac ako týždeň. Jeho posádka si svedomite plnila svoje úlohy a v neistom očakávaní odrátavala dni do priletu na určenú polohu.

Aiden si vo veliteľskom kresle čítal hlásenia jednotlivých sekcií lode. Zatiaľ to vyzeralo dobre. Žiadne väčšie poruchy sa neprejavili. Tím technikov zamestnávala len občasná fluktuácia energie v niektorých vedľajších systémoch. Nebolo to nič nezvyčajné a Aiden si pomyslel, že ak toto budú jediné technické problémy Mavenu, loď obstojí na jednotku.

Medzitým, vo svojej kajute, sa rozčuľoval Zubek. Stál mokrý na chodbe a pästou búchal na dvere vedľajšej kajuty. Vo dverách sa zjavil Mao, ktorý sa tváril, akoby ho práve vytrhol z najlepšieho sna.

„Si normálny, Chodec? Čo tu trieskaš?!“

„Mňa neoserieš Potkan, vráť mi moje OAZI!“

Maova tvár sa skrivila z naštvanej do pobavenej grimasy.

„Ty si ho opäť stratil??“

„Jak opět? Naposledy si mi ho šlohol ty a vyčerpál si mi cez neho prídel horúcej vody na týždeň. Podobrom ti vravím: okamžite mi ho vráť!“

Mao sa spokojne oprel o veraje.

„Pozri, Chodec, naposledy si si ho zložil u mňa, keď sme chl'astali a nechcel si mať záznam v zdravotnom registri. To, že si si naň spomenul až na ďalší deň, nie je môj problém. Ja mám dlhé, horúce sprchy rád a týmto si si vyslovene koledoval o to, aby si ma na jednu takú pozval. Ale obviňovať ma z krádeže...“ Mao mu poslal široký, vysmievací úsmev. „To je vyslovene nemiestne.“

„Takže som sa zbláznil! V sprche som bol tri minúty a zo stola, na ktorom som ho nechal, zmizol. Som teda blázon, Potkan? Áno?“

Mao sa pretlačil okolo zúriaceho Zubeka a vošiel do jeho kajuty. Pretrel si oči a rozhliadal sa okolo seba. Chvíľu postával v strede veľkej miestnosti a očami skákal z miesta na miesto. Dvomi krokmi pristúpil k Zubekovmu lôžku a zdvihol z neho pohodené OAZ. Otočil sa k východu a pri odchode vrazil Zubekovi jeho OAZ do ruky.

„Nemáš začo!“

Vyjavený Zubek nechápavo hľadel na svoje malé komunikačné zariadenie, ktoré teraz zvieral v ruke.

„Ako si to...“

„Ospravedlniť sa mi môžeš na raňajkách! Teraz si ešte idem ľahnúť.“

„Ako si ho tam nastrčil?“

„Daj sa liečiť,“ chorálovo zaspieval Mao tesne predtým, ako sa za ním zavreli dvere.

Zubek stál na prahu vlastnej kajuty s osuškou okolo bedier a uvedomil si, že naňho pobavene hľadá niekoľko technikov pracujúcich na neďalekom rozvodovom uzle. So zúrivým zahromžením vošiel do kajuty. Jeho nadávky uťalo až tiché zasýčanie dverí.

Nasledujúce dni plynuli podľa plánu. Piloti jedinej letky Mavenu sedeli po celodennom tréningu pri stole a večerali. Oddychový režim im John nedoprial ani počas misie. Ak netrénovali na holografických simulátoroch, dookola si drilovali technické informácie ich stíhačiek. John chcel, aby vedeli presne popísať každý štvorcový centimeter svojich strojov a správne vyhodnotili hocijakú predloženú bojovú situáciu, aj keby im o druhej ráno zazvonil kovovou tyčou o rám poste. Po jednom z týchto dní si, ako vždy, sadli k spoločnej večeri.

„O chvíľu by sme tam mali byť, nie?“ Sarah Wellsová položila otázku spoločnú pre všetkých.

„Ešte tri dni,“ ozval sa Mao.

„Tri dni a štyridsaťdeväť minút.“

Mao pozrel na Ewansa, ktorý upresnil čas priletu bez toho, aby si informáciu akokoľvek skontroloval.

„Ako to môžeš vedieť tak presne? Na OAZ si sa ani nepozrel.“

Každý člen posádky mohol sledovať zostávajúci čas vo warp poli na svojom OAZ. Táto informácia bola dostupná pre každého a v hociktorom čase. OAZ však muselo byť aktivované pohľadom majiteľa. Ak nedetegovalo pohľad autorizovanej osoby, ostal jeho displej vypnutý a to z jednoduchého dôvodu – šetrenie energie. Michael Ewans len pokrčil plecami. Maove rozčarovanie preňho nebolo ničím novým a v podobných situáciách sa dialo dosť často. Na rozdiel od ostatných pilotov, ktorí si na Ewansove čudesnosti už zvykli, Maov mozog stále odmietal prijať jeho vrodennú puntičkársku presnosť.

„Nemôžeš len tak myknúť plecami. Nikto si v hlave neodrátava po minútach čas a má o ňom presný prehľad, kedykoľvek si zmyslí! Veď to nie je normálne!“

„Ak by si chcel, nabudúce ti to môžem povedať s presnosťou na sekundy,“ dodal Ewans a myslel to úplne vážne.

„Robíš si zo mňa srandu, však?“

„Teraz sú to tri dni, štyridsaťosem minút a tridsaťsedem sekúnd.“

Mao okamžite pozrel na svoje OAZ. Číselná hodnota sedela na sekundu presne. Znechutene hodil vidličku späť do taniera.

„Tváriš sa, akoby si Ewansa stretol prvý raz,“ zapojila sa Sarah bez toho, aby vzhliadla od jedla.

Mao len neveriacky pokýval hlavou a rezignovane mávol rukou.

„Andrej, ty na to nič nepovieš?“ skúsil do debaty zatiahnuť Zubeka.

„Čo?“

„Hovorím o Ewansovej schopnosti kontinuálneho vnímania času. Príde ti to normálne?“

„Prosím ťa, daj mi s tým pokoj,“ zavrčal Zubek a ďalej sa prehraboval v tanieri.

Mao nikoho nezískal na svoju stranu a tak sa iba rezignovane zviezol do stoličky.

„Vykašli sa na to, Potkan. Dôležitejšie je, čo si zvolíme ako primárnu zbraň na našich Sirénach, ak sa Maven dostane do problémov. Čo vy na to, kapitán Waterbi?“ Uprela Wellsová pohľad na Johna.

Maovi sa nová téma páčila a horúčkovite jej pritakal.

„Rovnako ako každý na palube, aj ja dúfam, že k tomu nedôjde. No ak príde na to, že budeme tam vonku po niečom strieľať, najskôr vyskúšam guľomet. Nemám dôvod veriť, že naše pulzné zbrane budú mať väčší účinok ako naposledy. Keď uvidím, že ich pancierovanie je prisilné, prejdem na pulzy a budem sa modliť, aby mali aspoň nejaký účinok.“

„A keď budú na nič aj tie?“ vyhrkol Mao.

„Tak na seba naviažem toľko nepriateľov, koľko sa mi len podarí, aby som získal Mavenu čo najviac času na skok.“

Mao, Wellsová a teraz aj Ewans naňho pozreli v očakávaní, ako hodlá svoj postup zakončiť. John videl, že čakajú na nejakú hlbšiu pointu.

„Potom to s plným ťahom napálím do vybraného cieľa. Nie som stavaný pre zajatie a už vôbec nie pre mimozemské.“

Tri tváre naňho hľadeli s otáznikom v očiach.

„Ale to som ja. Vy sa môžete zariadiť podľa seba,“ rozťahol kútiky úst, no nikto mu úsmev neoplatil.

„Ty by si šiel na to rovnako?“ obrátil sa Mao k Zubekovi.

„Na čo?“

Vybalil by si na emzákov guľomet a šiel to do nich, kým by si bol na žive?“

„O čom to hovoríš?“

„Si akýsi úplne mimo, Chodec. Stále strácaš veci?“

Zubek si Maa krátko premeral pohľadom a skúmal jeho výraz. Možno si len šťastne tipol, no možno naozaj vedel viac, než priznáva a teraz tu hrá neviniatko. Nakoniec myšlienku, že by bol Potkan v jeho roztržitosti nejak zapletený zamietol a len mu krátko odvrkol:

„Nestrácam žiadne veci, len ich chvíľami neviem nájsť. To je všetko.“

Všetci si všimli, že je Zubek podráždený viac, ako bolo uňho normálne. Bolo vidno, že si dáva za vinu svoju roztržitosť a neschopnosť sa na sto percent venovať zadanej úlohe. Na chvíľu sa všetci odmlčali. Dokonca aj Mao si ho prestal doberať.

„Všetci sme unavení. Do konca letu máte nariadený oddych a voľný program,“ ujal sa slova John.

Všetci súhlasne pokývali hlavou.

„Koľko teda máme času do priletu?“ opýtal sa Mao Ewansa, pričom sa bleskovo pozrel na svoje OAZ.

Knihovník sa opäť vrátil k svojim študijným materiálom a bez toho aby mu venoval čo i len minimálnu pozornosť mu odpovedal:

„Tri dni, štyridsaťštyri minút a štyridsaťjeden sekúnd.“

*

Celá posádka bola na nohách. Každý robil to, čo sa od neho očakávalo. Na všetkých displejoch po lodi bežal odpočet do opustenia warpu. Každý na mostíku bol maximálne sústredený na svoje úlohy.

„Dobre ľudia, všetci viete, čo máte robiť. Neberte to o nič vážnejšie, ako obyčajné cvičenie,“ snažil sa Aiden odľahčiť situáciu.

Asi si myslel, že ak bude tento kritický moment bagatelizovať, ul'avi sa jemu aj ostatným. No hneď ako to dopovedal, uvedomil si, že si mal radšej zahryznúť do jazyka. To isté si určite priala aj Garwisonová stojaca vedľa neho. Nateraz však jeho prejav nijako nekomentovala. Na veľkej obrazovke pred nimi sa odrátavala posledná minúta.

„Doktorka Zinová.“

„Pripravená pre reštart warpu.“

„Pán Black.“

„Všetky zbrane funkčné a pripravené, veliteľ!“

„Poručička Misaki.“

„Naše senzory, skenery a LADAR bežia na sto percent, veliteľ!“

„Pán Komojev.“

„Výpočet návratových skokov pripravený na deväťdesiatpäť percent, veliteľ!“

Aiden bol s jeho odpoveďou spokojný. Lepší výsledok sa teraz očakávať nedal. Celá trasa mohla byť vypočítaná až vtedy, keď Ma-

ven zruší svoju warpovú signatúru a časopriestor okolo neho bude opäť celistvý.

„John?“

„Moji piloti sú v kokpitoch a ukončili predštartovú prípravu.“

Tri sekundy do výstupu z warpu.

„Tak poďme na to.“

Na každého na palube v okamihu pôsobilo krátke, no citelné spomalenie. Kto na to nebol pripravený, urobil krok vpred, aby brzdiacu silu kompenzoval. John pripravený bol, no aj tak mal čo robiť, aby ostal na svojom mieste. Potichu sa poďakoval všetkým svätým za najnovšiu generáciu inerciálnych tlmičov, ktoré Maven dostal na MS 1. Vedel, že na svoje správne fungovanie využívajú posledné poznatky o temnej hmote, no detaily mu boli stále záhadou. Poznamenal si, že pri najbližšej príležitosti sa na to bude musieť opýtať Ewansa, ktorý má odpoveď na všetko.

Maven vstúpil do tmavého kozmického priestoru. Vizuálny kontakt nepotvrdil prítomnosť žiadnych väčších objektov.

„Nedetegujeme žiadne objekty ani zdroje energie. Aspoň nie najbližších stotisíc kilometrov od nás,“ Misaki okamžite odčítala hodnoty zo svojho panela.

„Pán Komojev, sme na správnych súradniciach?“

„Potvrdzujem. Konečné koordináty sú jednu tretinu astronomickej jednotky pred nami.“

„Pán Dean, nastavte kurz na miesto stretnutia a plným impulzom vpred. Všetci ostávajú v pohotovosti a chcem, aby ste mi hlásili každú anomáliu, ktorú zistíte. Každú odchýlku alebo nezrovnalosť, hoci by vám pripadala zdanlivo nevýznamná.“

Poručík Dean prikývol a jadrové palivo fúzneho reaktoru začalo produkovať desiatky gigawatov energie, ktorú pulzné motory okamžite premieňali na kinetickú energiu. Maven vyrazil vpred. Pri plnom výkone by mal svoj cieľ dosiahnuť o ďalšiu hodinu.

„Dokážu vaše stíhačky držať krok s Mavenom?“

John sa krátko zamyslel, kým si v hlave spravil základné výpočty.

„SF700 majú palivo pri tejto rýchlosti asi na dve hodiny. Máme tam potrebnú rezervu.“

„Rád by som vás mal vonku.“

„Budeme vás eskortovať. Od toho sme tu.“

John sa pripojil k ostatným pilotom. Predletovú prípravu zaňho vykonal personál, ktorý upovedomil cestou do hangáru. V rýchlosti opísal situáciu svojej letke a päť stíhačiek triedy Siréna sa odpútalo z blokovacieho systému. Jedna za druhou vyleteli von a rozostavili sa v tvare päťcípej hviezdy okolo Mavenu. Keď s ním všetci vyrovnali rýchlosť, počítač stíhačky Johnovi vypočítal odhadovaný čas do vyčerpania paliva. Dve hodiny a štyri minúty.

„Celkom dobré,“ pochválil sa John, „všetci majte oči na stopkách. Skenujte čo najväčšiu oblasť pred sebou a uhol skúmanej oblasti nastavte na pätnásť stupňov v smere dvanástich hodín.“

Nasledujúcu hodinu prerušovali rádiové ticho iba pravidelné hlásenia. Nikto z letcov nič nezvyčajné nezaznamenal. Ani omnoho výkonnejšie systémy Mavenu nezistili nič nezvyčajné. Maven sa krátko po uplynutí stanoveného času nachádzal na presne zadaných súradniciach.

„Má pre mňa niekto niečo?“ spýtal sa Aiden Misaki, ale aj pilotov na príjme. Poručička Misaki zamietavo pokrútila hlavou.

„Je tu veľký prd, veliteľ,“ ohlásil sa John.

Aiden nechápavo hľadel na veľkú obrazovku.

„To nedáva zmysel. Prečo by nás sem posielali?“ Sadol si do veliteľského kresla a hlava mu narazila do opierky.

Plukovníčka Garwisonová sa nervózne prechádzala od jedného pultu k druhému a pátravo hľadela do ich obrazoviek. Keď si skontrolovala všetko, čo chcela, len bezradne rozhodila rukami. Aiden odrazu zmeravel. Paralyzovaný náhlou myšlienkou takmer nedýchal.

„Čo ak sa s nami nechceli stretnúť.“

„Čože?“ nechápavo sa ozvala Garwisonová.

„No do pekla!“ ozval sa John z vysielacky.

Aiden vyskočil na nohy a začal nervózne prechádzať po mostíku sem a tam.

„John, chápeš, čo chcem povedať?“ Obišiel Garwisonovú, akoby tam ani nebola a ruky si založil cez hrudník.

„Museli nás dobre odhadnúť, ak verili, že sa na cestu sem vyzbrojíme posledným Chrústom.“

Garwisonovej konečne došlo o čom sa tí dvaja rozprávajú.

„Hovoríte, že nás odlákali zo slnečnej sústavy a my sme ju nechali nechránenú?“

„Navigačné, okamžite mi dajte súradnice na priamy skok domov!“ Aiden chvatne kráčal ku Komojevovi.

„Pracujem na tom, no chvíľu to potrvá, veliteľ.“ Komojevove prsty lietali po panely, akoby hral na klavíri nejakú zložitú symfóniu.

„Doktorka Zinová, ako maximálne môžeme zaťažiť warpový pohon, aby nás bez poruchy dostal domov?“

„Záťažové testy načrtli možnosť stabilnej prevádzky aj pri miernom preťažení.“ Doktorka si zahryzla do pery a začala si overovať niekoľko

výpočtov. „Myslím, že pri malom, povedzme sedem percentom prekročení výkonu, by sme mohli udržať warpový pohon dostatočne dlho do priletu domov. No spotrebujeme viac energie na jeho chladenie.“

„Vytiahnite to na stodesať percent a dám vám energie, koľko budete potrebovať. Aj keby sme sa mali natlačiť všetci sem a vo zvyšku lode vypnúť podporu života!“ Aiden buchol päťou do kresla. „Ako sme sa mohli nechať takto oklamať?!“

„Letka jeden, okamžite sa vráťte na palubu!“ vydala rozkaz Garwisonová, „vraciame sa domov!“

O niekoľko chvíľ neskôr bol John s celou letkou späť na palube Mavenu. Hneď ako sa mu podarilo opustiť kokpit stíhačky, bežal na mostík. Keď vtrhol dnu, uvidel Aiden a Garwisonovú ako o niečom chvatne diskutujú s Komojevom.

„To sú konečné výpočty?“ zaujímala sa Garwisonová.

„Áno, madam. Koordináty sú zadané.“

„Je to na vás, veliteľ.“

Aiden sa obrátil k Zinovej.

„Warp je pripravený?“

„Najlepšie ako sa dá, veliteľ.“

„Dokorka, vezmite nás fofrom domov!“

Pulzné motory zhasli a vysokokapacitné kondenzátory začali hromadiť energiu. Pred Mavenom sa začalo formovať okno warpového skoku. No tesne predtým, než bolo plne ohraničené sa zrútilo samo do seba.

„Niečo nám odčerpáva energiu z kondenzátorov, veliteľ.“

„Ako to myslíte, dokorka? Čo je to niečo?“

„To neviem povedať. Hovorím vám iba to, čo vidím.“

Paluba niekoľkokrát krátko pohasla a na veľkej obrazovke sa zjavila mimozemská loď. Len niekoľko kilometrov od Mavenu sa demaskovalo neznáme plavidlo. Loď mala podobné črty ako loď, ktorú bránili po prvom skoku. Táto však bola niekoľkonásobne väčšia a Maven pri nej vyzeral ako malá zásobovacia loď. Než ktokoľvek stihol skriviť tvár do nechápavej grimasy alebo položiť otázku, na ktoré by mu aj tak nevedel nikto odpovedať, obraz pred nimi sa zmenil.

Veľkú obrazovku vyplnila tvár akejsi mechanickej masky. Celý jej povrch bol mierne nesúrodý. Trochu pripomínal pórovitú výplň kostnej drene, len omnoho hustejšiu. Materiál bol však vyhotovený z neznámeho šedého kovu. Pri bližšom pohľade bol celý zovňajšok skôr členitý a akoby vyskladaný z niekoľkých menších, do seba zapadajúcich, častí. Tie sa tiahli až dozadu hlavy, mimo záber objektívu. Skôr ako maska to teda bola helma. A pravdepodobne bola súčasťou celistvého obleku. Tam, kde by človek očakával oči, jasne svietilo šesť žltých kotúčov. Uložené boli po troch na oboch stranách. Ich jasná farba jemne pulzovala v odtieňoch žltej až oranžovej. Johnovi napadlo, že to vyzerá, akoby niekto vylial žeravé železo do ocelového plátu. Ústa chýbali úplne a na mieste nosa sa tkvel malý kruhový otvor. Ako prvá sa so šoku prebrala Misaki, ktorá len vďaka tomu, že si rukami pohotovo zakryla ústa, nevykríkla od ľaku.

„Pozdravujeme vás!“

Aj keď táto helma nemala otvor pre ústa, vydávala jasný a zreteľný ľudský hlas. Pritom neznel nijako strojovo. Bolo prirodzené očakávať, že takto generovaný hlas bude znieť, akoby sa ozýval z reproduktora. No ani tie najjemnejšie zvukové prehrávače vyrobené ľuďmi by nedokázali reprodukovať hlas tak čisto. Keď sa hlas nedočkal odpovede, pokračoval ďalej:

„Ďakujeme vám za prejavenu dôveru a sme veľmi radi, že sme sa tu mohli stretnúť. Zároveň sa vám ospravedľujeme za dočasné

vyradenie zbraní a vášho warpového pohonu. Ide iba o bezpečnostné opatrenie.“ Po chvíli ticha hlas vysvetľujúco dodal:

„Stručnou štúdiou vašich lodných záznamov sme došli k záveru, že ľudia majú vo vyhrotených chvíľach tendenciu konať neuvážene.“

Nejako bolo všetkým jasné, že hlas nepatrí človeku, aj keď znel veľmi prirodzene. V jeho podstate bol zvolený tak, aby pripomínal čo najobyčajnejší hlasový prejav. Nemal nijakú výraznú farbu ani inú zvláštnosť. Dokonca bolo ťažké s určitosťou povedať, či bol mužský alebo ženský. Aiden mu chcel odpovedať, no v poslednej chvíli sa zastavil. Lakťom štychol do Juliette. Keď jeho dotyk zaregistrovala, odkašľala si a urobila krok vpred.

„Som plukovníčka Juliette Garwisonová a som poverená nadviazať s vami prvý kontakt.“ Rozhodla sa preskočiť úvodné zdvorilostné frázy, ktoré jej toľkokrát opakovali odborníci na etiketu.

Žiadna zo simulácií, ktorú s nimi podstúpila, sa nezačala tým, že Maven so svojou posádkou je vydaný na milosť a nemilosť svojim hosťiteľom. Jej prvotný šok už takmer vyprchal a rýchlo ho nahrádzal imaginárny veliteľ, ktorý sa rozhodol uchopiť oťažie.

„A žiadam vás, aby ste okamžite ukončili blokádu všetkých systémov našej lode!“

Osoba na obrazovke jej venovala plnú pozornosť.

„Veľmi ma teší, plukovníčka. Dovoľte mi tiež predstaviť sa. Volám sa Plerkappi a ako veľvyslanec tejto guvernantskej oblasti vás u nás srdečne vítam.“

„My si srdečné privítanie predstavujeme inak, veľvyslanec.“

„Uisťujem vás, že plne chápeme vaše obavy, no zároveň vás chcem ubezpečiť, že sú úplne zbytočné. Od nás vám žiadne nebezpečie nehrozí. Okamžite vám sprístupnime ovládanie nadsvetelného pohonu.“

„Čo naše zbrane?“

„Máte v úmysle na nás zaútočiť?“ opýtal sa Plerkappi a jeho hlas sa mierne zmenil tak, že sa zdalo, akoby sa pod maskou usmieval.

„S takýmto úmyslom sme sem neleteli. Navyše ako sa tak zdá, ste v technologickom vývoji ďaleko pred nami. Z našich zbraní teda strach mať nemusíte. Pre nás to však bude prejav vzájomnej dôvery.“

John neveril, že žena ktorá sa s ním pred časom vyspala v zastrčenom sklade stanice MS 1 je tá istá, ktorá teraz nekompromisne tlačí na Plerkappiho, prvého predstaviteľa mimozemskej rasy, s ktorým sa kedy ľudstvo stretlo. A to bez akejkoľvek vyjednávacej páky. Každému bolo jasné, že títo tu ich majú naservírovaných ako na podnose.

Šesť kruhových „očí“ na ňu chladne hľadelo. Plerkappi sa napokon rozhodol:

„Veľmi dobre, plukovníčka.“ Otočil hlavu do strany a pokývnutím dal pokyn niekomu mimo záber kamery.

V momente mal Maven warp aj zbrane opäť dostupné. Následne sa pustil do rýchleho monológu:

„Navrhujem teraz presunúť ďalší rozhovor na palubu našej lode. Radi vás privítame spolu s vaším sprievodom. Sme schopní vám u nás zabezpečiť atmosféru plne vyhovujúcu vašej fyziológii. O tridsať minút očakávame váš transportér u nás. Budeme sa na vás tešiť.“

Po týchto slovách sa spojenie prerušilo.

Garwisonová prekvapene pozrela na Aidenu.

„My tu máme nejaký transportér?“

„Jeden,“ odtušil Aiden a zrak stále upieral na už prázdnu obrazovku pred sebou. „A má presne tri miesta,“ dodal, keď si ukazovákom poškrabal obočie.

„Celkom ma rozčuľuje, že toto všetko vedia.“

„Súhlasíte s tou cestou, veliteľ?“

„Myslím, že nemáme na výber. Nerád by som sa vracal domov bez aspoň nejakých odpovedí,“ odpovedal Garwisonovej. „Pán Komojev, počas našej neprítomnosti budete zastupujúci veliteľ Mavenu. Ak s nami z nejakého dôvodu stratíte kontakt, okamžite sa vráťte.“ Napokon sa otočil k Johnovi a dodal: „Veľmi sa nesmej, ideš s nami!“

*

John riadil malý, nenápadný transportér, ktorý sa ocitol na palube Mavenu ako dôsledok snahy byť pripravený na každú situáciu. Nevyužitú miesto na Mavene bol luxus a tak si jeden palubný inžinier všimol, že priestor medzi náhradnými energetickými článkami stíhačiek a paletami s nábojmi raže 8, 62 milimetrov pre rotačné guľomety je dostatočne veľký aj pre malý transportér. Ako vtip to spomenul svojmu nadriadenému a ten ho vzal za slovo. Zmestil sa medzi uložený náklad tak presne, že nebolo možné strčiť do vzniknutej medzery ani zovretú päšť. Jeho príprava pre let trvala len krátko a tak s dostatočnou časovou rezervou sa John, Aiden a Juliette približovali k mimozemskému kolosu pripomínajúcemu ihlanovitú pochodeň vytrhnutú z ruky nejakého obra.

John odhadoval, že je vysoká aspoň tritisíc metrov a základňa ihlanu má viac ako pol kilometra. Určite by v nej našlo zázemie najmenej desaťtisíc ľudí. Koľko je v nej stvorení podobných Plerkappiovi, nevedel odhadnúť.

„A musíme tam byť vôbec načas?“ nadhodil Aiden. „Chcem tým povedať, čo by sa stalo, keby sme prišli o päť minút neskôr. Nevyzeráme, že z nich máme zbytočný strach?“

Garwisonová naňho nechápavo pozrela. Akoby hľadela na malého prváčika, ktorý si chce silou mocou dupnúť a ukázať spolužiakom, že s ním nikto zmetať nebude.

„Nemyslím, že je ten správny čas si s nimi teraz merať ego.“

„Myslím, že pred chvíľou ste robili to isté. Veľa nechýbalo a domov sme sa už vracieť nemuseli,“ Aiden jej pripomenul jej vyjednávacie techniky. „Ten Plerkappi hodnú chvíľu zvažoval, čo urobí. A na rozdiel od nás mal aj na výber.“

„Súhlasím s plukovníčkou. Keď vyjednávala ona, chcela ukončiť blokádu Mavenu. Nechať zbytočne čakať týchto tu je krajne nerozvážne. Nemáme ani predstavu, ako by to mohli pochopiť.“

Aiden nakoniec odovzdane prikývol.

„Iba som uvažoval nahlas.“

„Navyše,“ ozval sa opäť John, „ja z nich trochu strach mám.“

Transportér sa pomaly blížil k mimozemskému kolosu. Čím bližšie k nemu boli, tým ohromnejšie pôsobil. Jeho prítomnosť na nich dopadala celou svojou nesmiernosťou. Postupne im mimozemská loď vyplnila takmer celý priezor kokpitu.

„Kam teraz, čo myslíte, veliteľ?“ John po prvý raz v službe oslovil Aidenovu oficiálnou hodnosťou.

Hoci si to John vôbec neuvedomil, Aidenovi to znelo akosi neprirodzene. Všetci traja skúmavo prehládávali loď pred nimi v snahe nájsť miesto, ktoré by pripomínalo hangár, aký poznali z Mavenu. V momente nato transportér zalialo jasné svetlo. Stroj bol priťahovaný k jednému z mnohých výčnelkov na trupe lode. John sa ešte chvíľu snažil meniť kurz, ale bez odozvy. Rezignovane pustil kormidlo. Po chvíli malý čln zastavil v kuželi svetla. Od trupu mimozemskej lode neboli viac ako dvesto metrov. Všetci traja cítili slabý tlak, ktorý vyvíjali bezpečnostné pásy na ich telá. Keďže sa ich loď nateraz zastavila, musela ho spôsobovať samotná gravitácia obrovskej lode pred nimi. Svetelný lúč, ktorý ich dotiahol až sem, zhasol a priamo pred nimi sa z trupu vynáral otvor. Dve skosené krídla sa rozostupovali a mizli v stenách

lode. Spôsob dokovania bol veľmi podobný tomu, ktorý poznali. John sa trochu obával, že sa v transporte na okamih rozplynú, aby sa hneď v ďalšom zhmotnili na palube cudzieho plavidla. Ak náhodou takúto technológiu majú, nateraz ich pred ňou ušetrili.

Keď pohyb v modro osvetlenom priestore tohto hangáru ustal, priamo z jeho vnútra ich opäť osvetlil rovnaký kužeľ svetla, aký ich dovedol aj sem. Tento ich teraz vťahoval pomaly dnu. Keď ich transportér prekročil hranicu lode a pod sebou uvideli podlahu, okamžite pocítili gravitáciu, ktorá bola len o niečo silnejšia ako na Mavene. Ich malý čln po obvode oblizoval energetický štít, ktorý mal pravdepodobne zabrániť úniku atmosféry. John skontroloval hodnoty okolitého prostredia a zahlásil ich ostatným:

„Gravitácia má hodnotu jeden a pol g, atmosféra obsahuje sedemdesiatpäť percent dusíka, dvadsaťtri percent kyslíka a niekoľko stopových prvkov iných plynov.“ Očami chvatne prechádzal promilové podiely ostatných zložiek. „Dokonca tu je aj... moment, ešte to overím.“ John spustil opätovne analýzu ovzdušia a so sklonenou hlavou a zvrášteným obočím čakal na výsledok.

Aiden si odopol pás a zozadu sa k nemu naklonil.

„Čo si tam našiel? Je tam nejaký jed?“

„To by som nepovedal, ale počkajme si ešte raz na analýzu. Možno sa pomýlil počítač.“

Na displeji sa objavilo nové okno s nameranými hodnotami. John videl, že podiel základných zložiek ostal rovnaký.

„Ha, pozri sem!“ Presunul sa prstom na koniec tabuľky a pobavene pichol prstom do jedného z pojmov.

Aiden sa natiahol ešte viac vpred, aby sa mohol pozrieť, čo tak Johna pobavilo. S prižmúrenými očami čítal:

„S-linalool. Jedno percento.“ Nechápadúc sa pozrel na temeno pred sebou.

„Čo je to?“

„Levanduľa.“

„Čože?!“ pridala sa k všeobecnému úžasu Garwisonová.

„Je to esenciálna zložka kvetu levandule,“ vysvetlil John. Na škole som občas suploval chémiu a na toto som natrafil pri samoštúdiu. Dosť som sa tam nudil. Dokonca boli dni, keď...“

Ďalšie slová už nestihol vysloviť. Ich transportér dosadol na svoj výsuvný podvozok a zadné dvere sa otvorili. John, Juliette a Aiden vstali zo svojich miest a vyšli von.

*

Ich oči si vcelku rýchlo privykli modrastému svetlu všade naokolo. Len niekoľko metrov od nich stála skupina piatich mimozemšťanov. Bolo ťažké určiť, či je niektorý z nich Plerkappi. Boli takmer úplne rovnakí. Každý z nich meral aspoň dva a pol metra. Ich vonkajší výzor sa nelíšil od toho, ktorý videli na obrazovke v Mavene. Až teraz však bolo jasne vidieť, že ich vonkajšia vrstva im nie je úplne prirodzená, ale pravdepodobne ide o nejaký bionický oblek. Jeho povrch pôsobil ako elastická forma matného kovu. Doňho presne zapadli malé, prídavné súčiastky, ktorých funkciu si nikto nedokázal ani len predstaviť. Hoci boli všetky osoby pre ľudské oko veľmi podobné, John si pomyslel, že medzi sebou sa asi rozoznávajú ľahko. Pravdepodobne to bude podobný prípad ako keď sa prví európania vylodili v Číne. Miestnym obyvateľom museli ich tváre pripadať na nerozoznanie rovnako. Zvlášť ak vyrastali v malej dedinke zastrčenej niekde v horách a s cudzou kultúrou sa dovtedy nestretoli.

Potom k nim pristúpila osoba v strede. Natiahla ruku v priateľskom geste a podala ju Juliette:

„Som šťastný, že vás konečne spoznávam a môžeme sa porozprávať aj osobne.“

Juliette trochu váhavo prijala podanie ruky, no potriasla ňou s istým a pevným stiskom.

„Sme vďační za vaše pozvanie,“ odpovedala a ukázala na Johna s Aidenom. „Toto je veliteľ našej lode, kapitán Aiden Cox. A vedľa neho je kapitán John Waterbi, veliteľ našej stíhacej letky.“

„Pán Cox, pán Waterbi, radi vás spoznávame,“ Plerkappi znel úprimne rád a taktiež obom potriasol rukou. Potom sa narovnal a jednou rukou ukázal na neďaleké dvere. „Prosím, nasledujte ma do vedľajšej miestnosti. Je príhodnejšie zariadená pre náš rozhovor.“

Všetci traja vykročili za ním, spolu s ostatnými členmi jeho skupiny. John si všímal okolie hangáru. Prebiehalo v ňom veľa úkonov, no väčšina bola vykonávaná strojmi. Nepodobali sa na typické roboty používané ľuďmi. Boli nejakou čudnou zmesou organických častí a strojov. Pracovali rýchlo, presne a nehlukne. Ich pohyby po areáli predstavovali efektivitu. Všadeprítomné modré svetlo nevychádzalo zo žiadneho zdroja a predsa sa zdalo, že vychádza odšadiaľ. Najskôr bolo Johnovi nepríjemné, ale teraz sa zdalo, že si naň jeho oči privykli. Okolo nich sa vo vzduchu presúvali predmety, ktorých funkciu si netrúfal ani hádať. Lietali im nad hlavami potichu a s ladnosťou s akou pláva ryba v oceáne. Dvere pred nimi sa otvorili a vstúpili do takmer prázdnej miestnosti.

Ak je to tu príhodnejšie zariadené pre ich rozhovor, asi nebude dlhý, bleslo mu hlavou.

„Nemáme vo zvyku sedávať, no ak už taká príležitosť nastane, sedíme na zemi. Dúfam, že vám to neprekáža.“ Plerkappi ukázal na podlahu okolo nich.

Na to si spolu so svojimi druhmi posadal na zem a dlhé nohy obratne prekřížili v tureckom sede. Ich ruky sa teraz javili ešte dlhšie.

„Myslím, že to zvládneme,“ usmiala sa Garwisonová a sadla si na päty.

Aiden skúsil zaujať rovnakú pozíciu, ale okamžite zistil, že bolesť v kolenách tlačiacich o dlážku mu v tejto polohe nedovolí zotrvať príliš dlho. Nemotorne si teda sadol nabok a jednu nohu nechal pokrčenú v kolene a zopnutými rukami si ju pridržieval pri tele. John si bez okolkov sadol rovno na zadok a dľaňami sa oprel za chrbtom. Pripomínal dieťa na výlete, ktoré si užíva slnečný deň.

„Je možné, že nemáme veľa času a tak ak sa neurazíte, prejdem rovno k tomu, prečo ste tu.“

„To bude najlepšie,“ pritakala Garwisonová.

Plerkappi mávol rukou vo vzduchu a celá miestnosť sa utopila v projekcii hviezdnej mapy. Niekoľko menších modrých plôch sa v pulzujúcich čiarach dotýkalo s veľkou červenou masou. Tá sa postupne ako atrament vo vode rozširovala do všetkých strán.

„Môj ľud je vo vojne už viac ako dvetisíc vašich rokov. Vývoj poslednej dekády naznačuje, že sa tento konflikt blíži ku koncu. Nanešťastie pre nás, ale aj pre vás z neho takmer určite nevyvážneme víťazne. Náš nepriateľ vyhráva na všetkých frontoch a ničí naše pozície jednu za druhou. Stojíme na prahu úplného kolapsu. Ak sa tak stane a my nebudeme schopní ďalej brániť svoje hranice, padneme nielen my a naši spojenci, ale aj ideály, za ktoré v tejto časti mliečnej dráhy bojujeme. Nakoniec bude aj vaša slnečná sústava podrobená a to možno ešte skôr, než by ste očakávali.“

„Moment, prosím. Kto je váš ľud a vaši spojenci? A kto sú nepriatelia, o ktorých hovoríte?“

„Ja a moji tichí spoločníci,“ Plerkappi obsiahol rukou svoj sprievod, „sme príslušníkmi rasy zvanej Gruvaii. Takto by sa to aspoň čítalo vo vašej reči. Náš komunikačný spôsob je od vášho veľmi odlišný, no vďaka preskúmaniu dát z vašej lode, sme sa dokázali vašu reč vcelku rýchlo naučiť. A to, čo teraz potrebujete o nás vedieť je, že sme vaši priatelia. A tiež dlžníkmi za záchranu jednej z našich lodí a jej posádky.“ Plerkappi sklonil hlavu na znak vďaky.

Rovnaké gesto po ňom zopakovali aj jeho spoločníci.

„Druhé, čo musíte vedieť je, že v nami známom vesmíre sa vyskytujú dva druhy civilizácií. Pre jedných je život to najdôležitejšie vo vesmíre. Chcú sa učiť jeden od druhého a zdieľať svoje vedomosti a kultúru. Pre druhých je vesmír iba zásobárňou zdrojov, ktorú drancujú ako kobyľky. A tých, ktorí sa im postaví do cesty, bez mrknutia oka vyhladia.“

„A vy ste tí, ktorí život ochraňujú, je tak?“ opýtal sa pochybovačne Aiden.

„Áno, pán kapitán Aiden Cox, veliteľ lode Maven. Je to presne tak, ako vravíte.“ Plerkappiho hlas už nebol taký pokojný ako doteraz a začínal hovoriť čoraz rýchlejšie. „My spolu so spriatelennými civilizáciami bojujeme za jeho záchranu všade vo vesmíre. Keby sme sa pred tromi miléniami nepostavili na odpor Deereganom a neumierali na našich hraniciach v bojoch, o ktorých krutosti nemáte ani tušenia, vašu malú modrú planétu by pohltili už v čase, keď vrcholom vášho technologického vývoja bolo koleso. Celé generácie mojich ľudí umierajú vo vesmírnej prázdnote preto, aby ste si aj vy mohli užívať váš ničím nerušený rozmach.“ Plerkappi vydal zvuk, akoby sa zhlboka nadýchol v snahe získať stratený pokoj a potom dodal: „Takže, nemáte začo.“

Aiden cítil spaľujúci pohľad Garwisonovej a v duchu ľutoval, že si nezahryzol do jazyka. Teraz sa zmohol iba na:

„Tak ďakujeme.“

„Neprišli sme od vás žiadať žiadne služby, nie ste nám ničím zaviazaní.“

„A prečo ste nás nekontaktovali prví vy, keď ste o našej existencii vedeli?“

Garwisonová sa nahla dopredu, akoby chcela lepšie počuť odpoveď.

„Nadväzujeme kontakty iba s civilizáciami od istého stupňa technologického vývoja.“

„A to je?“

„Vlastne, je ich niekoľko, napríklad ovládnutie jadrovej fúzie, kolonizovanie iných svetov alebo prekročenie nadsvetel'nej rýchlosti. Všimli sme si vás až po zvládnutí toho posledného.“ Hoci mal na to veľa priestoru, Plerkappi sa nad nimi nijak nevyvyšoval.

„Myslela som si. No vy od nás chcete ešte niečo iné, nemám pravdu?“

Plerkappi po prvý raz vydal zvuk vzdialene pripomínajúci smiech.

„Máte pravdu, plukovníčka. Načo chodiť okolo horúcej kaše? Tak sa to u vás vraví, však?“

„Presne tak. Chcete...“

„Chceme od vás len to, čo aj od ostatných členov aliancie. A to zahŕňa aj prístup k vašim vedomostiam aj zdrojom. Ennilunium nevynímajúc.“

„Chrústa,“ pritakala a s úsmevom mu hľadela do maskovanej tváre.

„Áno, Chrústa,“ zopakoval Plerkappi a znelo to, akoby ho toto pomenovanie dobre pobavilo. Vzápätí mu hlas zväžnel a úsmev pod maskou sa vytratil. „Pochopte, prosím, že ak postup Deereganov nezastavíme, bude v tomto ramene mliečnej cesty život úplne iný, ako ho poznáme dnes. A najmä... bude bez nás všetkých, ktorí si život ctíme.“

„Ako môžete vedieť, že sme pre vás vhodní spojenci?“

„Máte pravdu. Chvíľu sme váhali, či sa na toto stretnutie dostavíme. Po dôkladnejšom skúmaní vašej histórie sme zistili, že ako ľudská rasa, ste veľmi bojachtiví. Takmer po celú dobu vašej krátkej existencie ste bojovali medzi sebou. No nakoniec nás presvedčili vaše ideály humanizmu.“ Plerkappiho oči sa pozerali z jednej tváre na druhú. „Koniec-koncov, ak sa k nám nepridáte, podpíšete aj svoj rozsudok smrti. Teraz musíte bojovať za svoje prežitie ako druhu,“ na krátky moment sa odmlčal, akoby sa potreboval nadýchnuť „rovnako ako my všetci.“

„Čo to bude pre nás znamenať, ak sa k vám pripojíme?“

„Ďalšia dobrá otázka, plukovníčka. Každý člen našej aliancie si zachováva úplnú neutralitu. Nikomu nepodlieha ekonomicky, právne a ani technologicky. Z aliancie čerpá iba výhody. No žiadny člen zoskupenia nezatajuje svoj pokrok a sám sa delí o svoje zdroje s tými, ktorí to potrebujú. Všetko je založené na dobrovoľnosti a ochote pomáhať. Každý člen aliancie má rovnaké práva, ale aj povinnosti.“

„To čo hovoríte mi pripadá trochu ako utópia.“

„Viem si predstaviť vaše pochybnosti, vzhľadom na to, ako prebiehali rôzne spojenectvá vašich štátov. Prihliadnuc teda na históriu, ktorú sme mali možnosť študovať. Možno, že vo vašej dávnejšej minulosti to bolo inak. Neradi by sme vás nejako urazili.“

„Neurazíte, v minulosti to nebolo o nič lepšie,“ zareagovala Garwisonová.

„Taktiež si musíte byť vedomí toho, že pokiaľ ostatní členovia aliancie uznajú vaše členstvo ako nedostatočne angažované, môžete byť vylúčení. Inak povedané, ak členská komisia umiestnená v sídle na Zemi príde k záveru, že si iba beriete, ale málo dávate, nemôžete naďalej zotrvať v aliancii.“

„Čo to bude pre nás znamenať potom?“

„V podstate sa vrátite k svojmu doterajšiemu životu a budete odkázaní sami na seba.“

„To znie celkom férovo,“ ozval sa Aiden a súhlasne pokýval hlavou.

Plerkappi sa teraz pozrel naňho.

„Ako som už povedal, naše ideály sú veľmi blízke tým vašim a nezlučujú sa s politikou trestania súčasných alebo bývalých členov aliancie. Hlavnou myšlienkou je vzájomná prosperita a obrana.“

„Spomínali ste nejakú členskú komisiu?“

„Áno, plukovníčka, každá rasa má jedného vyslanca umiestneného na domovskom systéme iného člena. V súčasnosti naše zoskupenie tvorí dvadsaťtri domovských systémov. Vy by ste boli dvadsiaty štvrtý člen. Potom by na Zemi bolo umiestnených dvadsaťtri zástupcov ostatných členov. Tí by boli informovaní o vašich výsledkoch na poli vedy, získavania zdrojov, ale, napríklad, aj politiky. Na oplátku by ste mali prístup k rovnakým informáciám od nás.“

„Politiky? Nevraveli ste, že do našich vnútorných záujmov nebudete zasahovať?“

„Na tom naďalej trvám. Všetci členovia budú dohliadať na dodržiavanie vašich humanitárnych zásad. Ak by ste ich totiž opustili a rozhodli sa nastoliť napríklad tyranskú diktatúru, nemôžete ostať naďalej členom našich radov.“

„Už k niečomu takému v minulosti došlo?“

„Už tu bol taký prípad, áno.“

Garwisonová chvíľu počkala, no razom pochopila, že Plerkappi nebude tento prípad ďalej rozvádzať.

„Radi by sme vám kompenzovali skutočnosť, že o vás vieme o toľko viac, než vy o nás. Pripravili sme pre vás tento dátový nosič, ktorý obsahuje najdôležitejšie informácie o našej aliancii a zvlášť o nás

samotných. Dozviete sa z neho veľa o našej histórii. Tej dávnejšej aj tej súčasnej, ak ju tak môžem nazvať. Tiež sú tam teoretické informácie z blízkych fyzikálnych poznatkov, ktoré máte síce na dosah, no zatiaľ ste ich neodhalili. To berte ako dar od nás. A nakoniec tam objavíte aj podrobný postup ako môžete zostrojiť isté komunikačné zariadenie. S ním tak budeme môcť vzájomne komunikovať v reálnom čase. Je možné ho zostrojiť pomocou technológií a materiálov, ktoré už poznáte. Len ste ešte neobjavili ich možné využitie.“ Plerkappi jej podal lesklý, sploštený disk, ktorý sa jej zmestil do dlane. Skúmavo si ho pootáčala pred očami až uvidela bežné dátové rozhranie používané na každom ľudskom počítači.

„Prenosová rýchlosť je výrazne potlačená, kvôli použitému interfejsu. No chceli sme, aby bolo možné ho hneď používať.“

Garwisonová sa mala potrebu ospravedlniť za technologickú zostalosť ľudí, no včas sa zarazila.

„Iste, chápem. Ďakujeme za váš dar. Sme vám veľmi vďační.“

„Môžem mať aj ja jednu, možno osobnú otázku?“ ozval sa John a Juliette na mieste zmeravela.

„Len sa pýtajte, kapitán Waterbi.“

„To, čo máte na sebe, je nejaký oblek?“

„Aha, tento náš oblek,“ Plerkappi roztiahol ruky a pozrel sa na svoju hrud', „áno je to forma akéhosi...“

Ďalšie slová uťal výstražný tón, ktorý spôsobil všetkým trom ľuďom nevoľnosť a bolesť hlavy.

„Musíte okamžite odísť.“ Plerkappi spolu s ostatnými druhmi vyskočil na nohy. V geste mávol rukami pred seba tak, akoby zodvihol imaginárnu loptu.

Ostatní ho správne pochopili a rýchlo sa štvrali na nohy.

„Čo sa to deje?“ pokúšala sa okolitý hluk prekričať Garwisonová a rukami si pri tom pritláčala uši.

Plerkappi si medzitým vymieňal niekoľko rýchlych prejavov s ostatnými. Miestami, len takmer neprítomne, hľadel pred seba, akoby nad niečím tuho rozmýšľal alebo komunikoval s niekým iným, mimozmyslovým spôsobom. Okolité hluky boli také silné a nepríjemné, že sa Aiden takmer pocracal. Cestou k transportéru sa všetci traja motali za Plerkappim a snažili sa nezakopnúť. Silné pískanie v hlave sa im nedarilo zoslabiť bez ohľadu na to, ako silno si tlačili dlane k ušiam. Zaujímavé bolo, že Plerkappimu ani ostatným z jeho druhu siréna takéto utrpenie nespôsobovala. Pravdepodobne mali sluch nastavený v inom frekvenčnom pásme ako ľudia.

„Tohto som sa obával, keď som povedal, že budeme mať možno málo času. Budeme napadnutí. Musíte okamžite odletieť domov.“

„Napadnutí? Je Maven pod paľbou?!“

„Zatiaľ nie. To, čo počujete je systém včasného varovania. Nepriateľ tu bude do piatich minút.“

„Môžeme vám pomôcť!“ Garwisonová prekvapila náhlou ponukou nielen Aidenovi s Johnom, ale aj samú seba.

Plerkappi ani len nespomalil a ďalej sa s nimi ponáhlal k transportéru.

„Je to od vás veľkorysý, ale na silu, ktorá sa k nám blíži naše dve lode nestačia. A to ani s pomocou strely s Ennilunium.“

Transportér mal stále spustenú nástupnú rampu. Aiden s Johnom sa rozbehli dnu a spoločne spúšťali štartovaciu sekvenciu. Garwisonová zastala na rampe a otočila sa k Plerkappimu.

„Ako im chcete vzdorovať sami?“

„Nebudeme im vzdorovať. Utečieme tak ako vy. Toto je boj, na ktorý nie sme pripravení.“ Mierne sa jej uklonil a zostúpil z rampy. „Teraz už

nesmiete strácať čas," zakričal pred zdvíhajúcou sa rampou. „Budeme sa tešiť na správu od vás.“

Keď sa rampa zavrela, transportér začal okamžite stúpať. Tentoraz bez navádzania modrým lúčom. Stroj riadil výhradne John.

„Poriadne sa držte!“ zakričal dozadu a malý transportér urobil prudkú otočku.

Keď bol nasmerovaný k bráne, ktorou prileteli dnu, vyrazil rýchlo vpred. Vyleteli ňou ako strela z praku.

„Veliteľ Cox volá Maven. Ozvite sa!“

„Maven počúva.“

„Pripravte sa na skok domov podľa pôvodného plánu. Akonáhle budeme na palube vstúpime do warpu s cieľom prvej klamnej súradnice. Čakajte na môj rozkaz!“

„Maven rozumie, pripravujeme pre vás hangár.“

„Budeme pristávať rýchlo a možno narobíme okolo seba trochu neporiadku,“ informoval Aiden John so zaklonenou hlavou dozadu.

„Evakuujte priestor pristátia. Nechajte nám iba otvorené dvere a toľko priestoru, koľko je možné. Hlavne nech sú všetci preč!“

„Rozumieme. Upovedomíme záchranné zložky. Hangár je váš.“

Aiden sa oprel do sedačky a prekontroloval si bezpečnostné pásy. Maven sa pred nimi zväčšoval neprirodzene rýchlo. John začal priblíženie v otočke, aby nemusel brzdiť. Za bočným oknom sa časopriestor roztrhal vo víre modrého svetla. Presne také už raz videli, keď prvýkrát bojovali s Deereganmi. Teraz už aspoň vedeli, ako sa ich nepriatelia volajú. Nepriatelia chovajúci sa ako kobyľky, ktoré lačne prahnú po surovinách a nezastavia sa pred ničím, aby sa k nim dostali. Z víru prilietala jedna obrovská loď za druhou. Medzi nimi sa preplietali

menšie a ešte menšie. Z tých najväčších ako z úľov vylietali stovky stíhačov.

„Poriadne sa držte!“ John stočil malý transportér tak prudko, že preťaženie bolo dosť silné aj pre skúseného bojového pilota.

Kov transportéru pod záťažou, na ktorú nebol stavaný ťažko zavrzgal. Teraz smerovali priamo do hangáru Mavenu. Jeho vstup bol v porovnaní s vrátami lode Gruvairi niekoľkonásobne menší a ich transportér sa k nim blížil niekoľkonásobne rýchlejšie. Garwisonová zavrela oči a prsty si zaťala do stehien. Aiden oči naopak zatvoriť nedokázal a zhyponizovane hľadel pred seba. Bol si istý, že sa John nemôže trafiť do malého otvoru pred nimi a oni zahynú pri zrážke s Mavonom. Keď bol Maven tak blízko, že bolo možné rozoznať jednotlivé boxy s nákladom v hangári, John začal prudko brzdiť. Inerciálne tlmiče starého transportéru pracovali naplno, no aj tak mal Aiden pocit, že sa jeho telo musí prerezať bezpečnostnými pásmi von zo sedačky. Než im loď Gruvairi nadobro zmizla z obzoru, zazrel Aiden farebné záblesky pulzných zbraní. Všetky boli vypálené flotilou, ktorá práve priletela z víru.

Vleteli dnu tak prudko, že neostal priestor na nejaké dodatočné manévrovanie ich malého transportéru. Ten prudko narazil o podlahu a okamžite sa mu zlomili všetky pristávacie vzpery. Následne sa po bruchu došúchal k nádobám z deutériom. Keď do nich vrazil, niekoľko z nich sa rozkotúlalo po podlahe.

Otrasený Aiden si pomliaždenou rukou pod krkom aktivoval ovládanie komunikátora a do vysielacky z posledných síl zachraptil:

„Maven, skočte!“ Potom mu ruka klesla medzi kolená a on stratil vedomie.

Doktorka Zinová aktivovala warpový pohon a v zábleskoch vzdialenej paľby energetických zbraní sa Maven ponoril do kvantovej bubliny.

